

CARTEA DE VACANȚĂ

angel grigoriu · romeo iorgulescu

FIECARE CU ALE LUI

angel grigoriu
romeo iorgulescu

FIECARE CU ALE LUI

editura
SPORT-
TURISM

București ○ 1983

Desene : PETRU RUSU

Coperta : ILIE VICTOR

CARTEA
DE
VACANȚĂ

angel grigoriu
romeo iorgulescu

FIECARE CU ALE LUI

ISTORIA RÎSULUI

(în loc de prefață)

Într-o dimineață, aproximativ pe la orele cinci și douăzeci și trei de minute, m-am trezit zguduit de o idee. O idee care, mi-am zis în clipa respectivă, îi va scoate din minți de invidie pe toți umoriștii români și europeni. Ideea era aceasta : să scriu o „Istorie a rîsului de la origini pînă în prezent“. Un studiu exhaustiv despre teoria rîsului a scris, după cum se știe, filozoful Bergson, dar o istorie a rîsului n-a scris nimeni. Oricît de proastă ar fi aceasta, mi-am zis, oricît de rău ar fi scrisă, lipsită de idei și izvoare documentare, ea va avea meritul de a fi prima. Toți cei ce se vor ocupa în viitor de problema respectivă nu vor putea să mă ocolească, ei vor fi obligați să mă citeze și să mă treacă în bibliografii, ceea ce ar însemna pentru mine că mi-am atins întru totul scopul propus.

La cinci minute după ce mi-a venit ideea, mi-am făcut o cafea și m-am apucat de lucru (s-ar putea să fi fost invers, nu-mi aduc aminte exact). Primul capitol l-am intitulat „cînd a apărut rîsul, cum și de

ce" și citam teoriile cele mai notorii și larg răspîndite. Începeam, firește, cu teoria cunoscutului filozof antic Immanuel Kant, care demonstrează că omul preistoric a rîs pentru prima oară în momentul în care încerca să domesticească un pui de dinozaur, încălecîndu-l și strunindu-l în hățuri. Acesta era rîsul mecanic, rîsul ideatic apărînd în epoca matriarhatului, atunci cînd soțul, surprinzînd-o pe soție cu amantul în dormitor, ea îl bate de-l usucă, în timp ce amantul rîde de se prăpădește. Tot în acest capitol am reținut și relatarea istoriografului Newton despre mumia lui Ramses al V-lea care s-a gîdilat în timpul îmbălsămării. Firește, nu am reținut ipoteza gînditoarei Brigitte Bardot, după care rîsul a fost adus pe pămînt de către un echipaj de extratereștri, extratereștri care, avînd un ochi în frunte și unul în ceafă, și, văzînd că noi, tereștrii, aveam amîndoi ochii în față au izbucnit în rîs și au zis : „Cum dracu' își dau ăștia seama cînd se apropie unul pe la spate ca să le dea cu o scîndură-n cap ? !". În fine, în primul capitol (care cuprindea circa 322 de pagini) am inclus replica lui Columb în momentul cînd a descoperit America („Oché, boy !"), replica lui Cezar cînd a dat șase-șase cu zarurile înainte de trecerea Rubiconului și dictonul lui Napoleon înaintea bătăliei de la Austerlitz : „Soldați ! Decît să plîngă mamele voastre, mai bine să plîngă mamele lor !"

Capitolul doi se ocupa de marii comici greci pe care, din păcate, nu am putut să-i studiez în original, deși învățasem la perfecție limba greacă. Ghinionul care a fost ? Că eu învățasem greaca nouă, în timp ce ei scriseseră în greaca veche.

Capitolul trei (cuprinzînd trei pagini) se ocupa de umorul medieval și modern european (Shakespeare,

Bernard Shaw și Nicuță Tănase), capitolul patru descifra mecanismul hazului lui I. L. Caragiale (pe circa o filă și jumătate), iar capitolul cinci (șapte sute douăzeci și cinci de pagini, cu iconografie color) se ocupa exclusiv de opera mea umoristică. Capitolul era împărțit în două subcapitole. Subcapitolul unu cuprindea opera satirică și umoristică integrală (o sută șaizeci și cinci de pagini), restul fiind o exegeză profundă și pertinentă asupra sensurilor, subsensurilor și infrasensurilor operei respective.

Tocmai mă pregăteam să depun la Editura Academiei opul respectiv (cu directorul căreia aranjasem — acesta fiindu-mi văr primar — să mă editeze pe hîrtie de mătase japoneză, într-un tiraj de masă) cînd sună cineva la ușă.

— Cine e ?

— Noi.

Deschid și, într-adevăr, se aflau ei, adică Angel Grigoriu și Romeo Iorgulescu.

— Dom'le, îmi ziseră, sîntem informați că dumneata ai scris o istorie a rîsului din care noi lipsim cu desăvîrșire.

— Păi, zic, nu figurați în bibliografie. Adică n-ați publicat nici o carte de rîs.

— Dar asta ce e ?

Și îmi pun în brațe un manuscris de două kile și jumătate. După care îmi trîntesc ușa în nas și pleacă.

M-am pus cu burta pe manuscrisul respectiv și l-am citit de la un capăt la altul. Unele povestiri mi s-au părut bune, altele foarte bune, iar unele excelente. „Ce fac ? m-am întrebat. Dacă spun adevărul despre ei ar însemna să minimalizez propria mea operă. Trebuie făcut ceva ca să-i împiedic să-și publice cartea." Drept pentru care le-am aruncat manuscri-

sul în foc. După care am dat telefon la toate editurile din București și provincie (inclusiv la cea Didactică), avertizîndu-le că, în cazul în care se vor prezenta doi autori cu un manuscris umoristic, să-i dea imediat pe mîna Miliției întrucît toate povestirile sînt furate după Aristofan și Mark Twain, îndeosebi cele despre fotbal și hochey pe gheață. Nu m-am oprit aici, firește. I-am satirizat pe cei doi autori într-o schiță satirică și într-un scheci la TV (folosindu-le numai inițialele), le-am trimis anonime la comitetul de bloc și i-am bîrfit prin toate cafenelele. Cu toate acestea — culmea ! — ei au reușit să publice cartea. Neavînd încotro, m-am apucat să revizuiesc substanțial istoria rîsului de la origini pînă-n prezent, în vederea adăugirii unui nou capitol. Acum mă întreb : ce mă fac dacă respectivii se vor apuca să scrie încă un volum ?

ISTORIA ȘI PREISTORIA ACESTUI VOLUM!

Norii nu sînt o invenție a noastră ! Ei sînt o realizare a celui mai ilustru om de știință din toate timpurile : Mama Natura !

Ei pot apărea tocmai atunci cînd cerul ți se pare un copilaș, dormind liniștit în pătucul său albastru !

La noi, exact în momentul în care lucram la ultima schiță din acest volum, s-au ivit norii și a izbucnit furtuna, adică cearta !

De ce ne-am certat ? Pentru că sîntem doi. De unul singur nu te poți certa decît pe tine însuți, ceea ce, trebuie să recunoașteți, n-are nici un haz !

Deci, ca să poată exista o ceartă „ca lumea", sănătoasă, trebuie să fie prezenți minimum doi, iar noi întrunim acest număr minim.

De ce ne-am apucat să scriem în doi ? Pentru că... Există mai mulți „pentru că" !

În primul rînd, pentru aceleași motive pentru care au scris și alții împreună, ca de exemplu Ilf și Petrov, sau frații Goncourt sau frații Karamazov... Pardon ! ăștia au fost scriși, nu au scris !

Adevărul e că ne completăm unul pe altul în mod fericit !

— El este mai analist, vede lucrurile în cele mai *mici amănunte, deși este miop* !

— În schimb, el vede lumea mai frumoasă decît o văd eu, și totuși el este mai urît !

— Da, dar frumusețea lui, plus urîțenia mea, împărțit la doi, dau un om agreabil și nicidecum un om bun de luat la palme sau, cum ar spune Fănuș Neagu, „bun de confecționat un pardesiu din pumni" !

— Și ne mai completăm în multe privințe. Cînd răcește el strănut eu, nu din motive de telepatie, ci pentru că m-a contaminat în timp ce lucram...

— Cînd vorbesc eu, doarme el !

— Cînd doarme el, sforăi eu !

Pe lîngă acestea, unde sînt două capete, înseamnă că sînt două păreri care se confruntă și amîndoi avem de cîștigat. Cu cît sînt mai multe păreri, cu atît e mai bine. O piesă de teatru, „cîntărită" de cele douăzeci de păreri ale Consiliului oamenilor muncii dintr-un teatru, cîștigă mult în calitate, e mult mai bine șlefuită. E atît de bine șlefuită, încît de multe ori, din ea nu mai rămîne decît titlul și poate nici acela, dacă nu se votează în unanimitate !

În doi lucrurile se simplifică. Noi sîntem Consiliul oamenilor muncii și noi ne alegem președintele, cînd pe unul, cînd pe altul, după cum iese la zar. Odată eu m-am recuzat, considerîndu-mă nedemn de această înaltă funcție, deoarece împrumutasem o poantă dintr-o revistă, fapt care l-am trecut sub tăcere. Conștiința mă împiedica să ocup o funcție pe care n-o meritam !

Desigur, nu e ușor de scris în doi, dar nici greu nu este.

Ziua de lucru debutează cu pregătitul cafelei. Cine aduce cafeaua ?

— Cine găsește, adică eu, că am relații cu persoane „drăguțe“ de la raionul de dulciuri și cafea din colț ! Zahărul îl aduce el că are familie mai numeroasă, iar soacra lui suferă de diabet !

Cînd începem lucrul propriu-zis, nu ne punem picioarele în apă rece, pentru că și așa e destul de rece atmosfera dintre noi !

Cum scriem ? Unul un substantiv, altul un verb, unul o virgulă, altul un apostrof. Cînd e vorba de două puncte, scrie unul un punct și altul celălalt punct. Unul răspunde de sare, altul de piper. Iese un amalgam perfect. În felul acesta nu se știe niciodată cine e vinovatul. Cînd totul e gata, asigurăm obiectivitatea criticii fiecărei schițe prin „familie", care este cel mai entuziast lector.

— Eu am mai mulți adepți, că am familie mai numeroasă !

— Lui, critica cea mai aspră i-o face nevastă-sa, căreia totul i se pare vechi și fără haz. De altfel sînt și căsătoriți de mulți ani !

— Lui i-o face Ziță, mecanicul blocului, pentru că n-are nevastă. Critica iese mai constructivă, Ziță fiind cel care strică și repară totul.

Ideea de a scrie acest volum ne-a venit în troleibuzul optzeci și șase. Totdeauna ideile bune, vin în troleibuze proaste !

Titlul volumului s-a născut însă din cearta care, așa cum v-am spus la început, a izbucnit cu ocazia scrierii ultimei schițe.

Între noi și-a băgat coada invidia !

— De cîte ori îl vedeam acru și punînd mîna la falcă, însemna că îi plăceau poantele mele.

— Cu ocazia ultimei schițe, el a dat o poantă formidabilă. M-am dus la fereastră, după care am luat o mină tristă.

— Ești invidios ! a strigat la mine furios.

— Nu sînt deloc invidios ! mi-a răspuns el.

— Atunci de ce etalezi mutra asta tristă ?

(Eu am scos atunci batista și mi-am șters o lacrimă.)

— Pentru că pe stradă tocmai trece o înmormîntare ! (Eu am simțit atunci cum sînt străpuns de o privire ucigătoare.)

— Mai degrabă l-aş vedea pe Iulius Cezar jucînd şotron, decît să-l aud spunînd o poantă bună !

— A sosit ceasul fatidic : gata, ne despărţim !

— Pentru cît timp ?

— Pentru totdeauna !

— E cam puţin !

— Gata, împărţim materialele pe care le-am scris.

— De acord !

— Un cuvînt tu, un cuvînt eu...

— O virgulă eu, o virgulă tu...

— Eu îmi iau poantele mele !

— Eu îmi iau poantele mele !

— Fiecare cu poantele lui !

— Bine : fiecare cu-ale lui !

— El şi-a umplut un geamantan cu poante...

— El şi-a umplut un geamantan cu poante...

— Eu am luat-o la stînga...

— Eu am luat-o la dreapta !

Am plecat amîndoi, dar titlul volumului a rămas...

CARACTERE... MAI MULT SAU MAI PUȚIN BUNE!...

Pentru toți, vioara vieții este același Stradivarius ! Calitatea sunetului ei depinde însă de iscusința cu care mînuiești arcușul.

Arcușul este caracterul omului.

Cei mai mulți consideră că întotdeauna cîntă perfect, ceea ce dovedește cît de mulți mincinoși sînt pe planeta Pămînt !

Pentru cine are urechi de auzit, falsurile se aud ! Pentru cine n-are urechi de auzit, falsurile se văd. De obicei, se și văd, se și aud. Degeaba încearcă unii să le pună surdină. În fața evidenței, surdina devine inutilă !

Încercînd să vedem bîrna din ochii altora, am adunat un mănunchi de schițe din bogata grădină a caracterelor.

Că, mare e grădina... caracterelor !

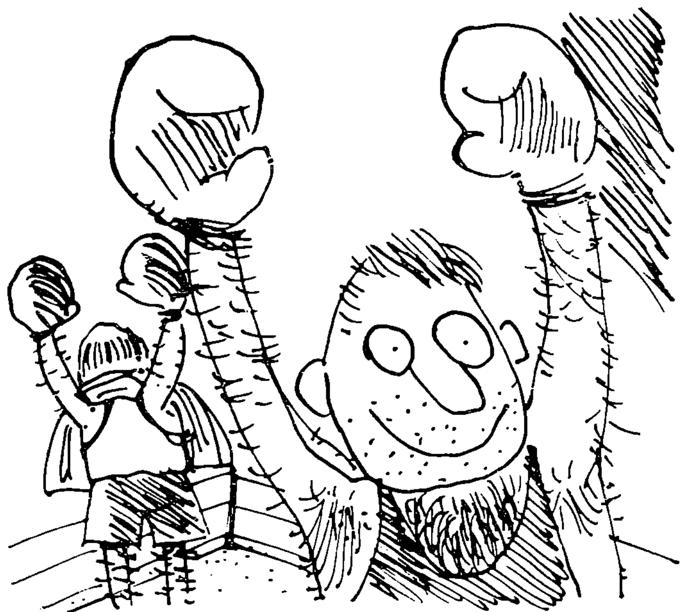
Dușmanii

Prietenii stau sub cortul stelelor și își încălzesc inimile la focul aceluiași cîntec.

Dușmanii fac invers : își aruncă cu stelele în cap și, dacă ar fi posibil, și-ar da foc unul altuia.

Prietenii suie în pas cu tine spre culmile vieții.

Dușmanii suie în pas cu tine, dar îți oferă ție cărarea cea mai apropiată de buza prăpastiei și așteaptă momentul prielnic. Și uneori sînt foarte grăbiți...

Prietenii mănîncă din aceeași farfurie cu tine, chiar dacă nu-i nimic în ea !

Dușmanii mănîncă din farfurii separate, și asta numai dacă au convingerea că nu le-ai plasat în ea un virus mic și drăgălaș !

Prietenii sînt totdeauna frumoși, cu ochii plini de raze, buni, generoși, spirituali, simpatici și...

Dușmanii n-au calități, chiar dacă au cu ghiotura ! Sînt urîți ca dracu' gol, au ochii plini de fulgere, sînt răi ca fiarele, sînt zgîrîie brînză, chiar dacă sînt culanți, spun cele mai răsuflate glume, chiar dacă a doua zi, spunîndu-le unui prieten, rîzi pe leșinate și

te dai drept autorul lor, sînt antipatici, chiar dacă sînt de părerea ta...

Dar prietenii se împart și ei în mai multe categorii.

Astfel, unii sînt prieteni buni și dragi și ai vrea să-i vezi cît mai des şi mai repede lîngă tine, alţii sînt prieteni nedragi, pe care ai vrea să-i vezi cît mai rar și pentru care nu ești niciodată acasă, n-ai timp, sau ești plecat în deplasare.

Prietenii nedragi sînt pisălogi și te asfixiază cu bunăvoința lor, cu sfaturile lor pline de compasiune și grijă părintească.

Mai sînt prieteni de serviciu, prieteni ocazionali sau prietenii casei. Dacă eşti însurat, pe aceștia din urmă e preferabil să ţi-i alegi dintre cei care nu au un fizic agreabil și nici un spirit prea cultivat. E bine să fie „frumoşi“ numai la suflet. Pe cei care seamănă cu Alain Delon, Belmondo, Travolta cît şi pe cei care au luat de curînd, în plină tinerețe, premiul Nobel, să-i eviţi cu iscusinţă.

Duşmanii sînt şi ei de mai multe feluri : duşmani mici, dușmani mijlocii şi dușmani redutabili ; duşmani de ieri, duşmani de azi, dușmani de-o viaţă, duşmani de serviciu, dușmani de bloc, duşmani pe faţă şi dușmani prin spate, adică acei care își ascund „minunatele“ resentimente pe care le nutresc pentru tine. Cu alte cuvinte, un dușman prin spate este un „prieten“ pe față, care, mergînd discret la serviciul personal, îți leagă o tinichea de coadă.

Ce este o tinichea de coadă ? Este un ajutor preţios pe care ți-l dă cineva ca să devii „oaia neagră“ a instituției și să nu mai avansezi în grad cît îi hăul şi bîrgăul !

Nu există catran mai negru, servit drept frișcă, și otravă mai ucigătoare, servită drept ulei super, ca gîndurile dușmanilor !

Tot ce e mai bun le dorim prietenilor : fericire, belșug, sănătate etc. și cu tot ce e mai rău îi cadorisim pe dușmani.

Uităm că fenomenul este reversibil, că și noi putem, eventual, fi socotiți dușmani și astfel și pe capul nostru ar putea fi pusă ca „recompensă“ o mititică ciumă, un puișor de foc sau o drăguță de cărămidă !

Din păcate, este foarte dificil să deosebești prietenii de dușmani, pentru că, de multe ori, dușmanii împrumută fizionomia prietenilor și devin „lupi în blănuri de miel“ !

Atunci, cum trebuie să procedăm ca să aflăm care ne sînt adevărații prieteni și care ne sînt minunații noștri dușmani ?

Cea mai bună metodă este sita discernămîntului.

În primul rînd, îi dăm de-o parte pe cei care își manifestă dușmănia astfel : ne vorbesc de rău, întrebuințînd cele mai avansate și mai nobile arme ale bîrfei, ne toarnă, ne mănîncă de vii cu fulgi cu tot, ne înțeapă cauciucurile mașinii, ne doresc boală lungă, concediu ploios și zile fripte !

Apoi, îi dăm de-o parte pe ceilalți, care aparent ne sînt prieteni și cu care împărțim bucuriile și necazurile.

După „bucurii“ e greu să-i deosebești, pentru că la bucurii se reped să fie toți alături de tine, trup și suflet, înghesuindu-se ca la pomană !

Atunci încerci să împarți necazurile cu ei.

Mai întîi, în proporție de cincizeci la sută. La proporția asta, probabil, n-o să se înfigă nimeni ? ! Atunci, reduci din ce în ce mai mult proporția, pînă cînd ajungi la unu la sută. Dacă găsești vreunul care să împartă cu tine acest „unu la sută“, acela ți-e prieten adevărat !

Ar mai fi şi altă metodă de depistare a prietenilor : să-i pui la încercare.

Îi povesteşti, de exemplu, unuia că ai acasă zece calupuri de ţigări Kent. Dacă nu te trezeşti cu o „vizită“ cu totul întîmplătoare prin care ţi se cer cîteva explicaţii legate de prezenţa cartuşelor de ţigări în dulapul tău, să ştii că acela îţi e prieten.

Sau dacă îi povesteşti în mare taină, încredinţîndu-l că „astă seară îţi faci de cap“ şi nevasta nu trebuie să ştie, iar, cînd te înapoiezi acasă şi intri

pe ușă, nu găsești spațiul gol și biletul clasic... „am plecat la mama“, atunci îți e prieten adevărat !

Și cîte nu se mai pot scrie. Chiar ne gîndim la un studiu serios, amplu, comparatist-analitic, sociologico-semiotic și structuralisto-existențialist, asupra acestei probleme.

Ana-Maria a fost socotită totdeauna o femeie la locul ei, o ființă modestă, o personalitate ștearsă, un om care nu merită să aibă dușmani, un om căruia nu-i dă nimeni nici o atenție.

„Ce să fac ? ! Așa sînt eu, o insignifiantă !“ îi plăcea ei să-i spună celui care avea chef s-o asculte. „Sînt una dintre puținele secretare insipide, n-am frumos decît numele. O secretară pe care, vizual, nu și-ar alege-o nici un director. Totuși, soțul meu m-a apreciat ca fiind foarte drăgălașă, iar directorul, ca foarte utilă !“

Pe ea nu o deranja deloc să rămînă pe soclul ei ca *aurea mediocritas*, ignorată de dușmani, pe care, de fapt, nu i-a căutat niciodată.

Din nefericire însă au găsit-o ei !

Zic „ei“ pentru că sînt doi.

Dintr-o salariată fără importanță, căreia îi răspunzi la salut din obișnuință, fără să știi cum o cheamă, a ajuns în postură de uriaș, pe care cei doi dușmani ai ei trebuie să-l doboare cu mustrări, avertismente, referate, încondeieri, șoapte, vorbe, telefoane, scrisori. Tare îmi este teamă că, în curînd, îi vor crește aripi și va zbura din întreprindere, bineînțeles ajutată de cîteva cuvinte... spuse sau scrise !

Dar să vă povestesc cum a reușit să iasă din dulcele ei anonimat și să-și atragă dintr-odată dușmănia a doi oameni redutabili.

În întreprinderea noastră se lucrează bine, calitativ și rentabil. Oamenii sînt ca peste tot, buni și destoinici.

Singura notă discordantă intervenită în bunele relații existente era animozitatea dintre directorul ei, Ion Deleanu, și inginerul proiectant, Guță.

Să intrăm însă în amănunte :

Deleanu era un bărbat impozant, deși crescuse și în lățime, iar de curînd lucra la construirea celei de a treia gușe. Poate, de aceea, subalternii lui l-au poreclit, conspirativ, „Gușă".

Guță era uscat, dar vînos.

Cu fața lui smeadă părea un hrean deshidratat, deși n-a fost întotdeauna așa. Avea însă cheltuieli mari cu întreținerea mașinii, care, trecută bine de maturitate, pierdea cînd apă, cînd ulei, iar motorul clănțănea mai rău decît proteza bunicii.

Așa că Guță a trecut la economii și s-a reprofilat pe lactate.

Atunci cînd uita și își adjudeca vreun păhărel mai mult, din altfel de băuturi... abdomenul i se umfla precum gușa broaștei. Evenimentul se petrecea însă foarte rar.

În rest, era un bărbat puternic, plin de energie și priceput în cîte vrei și nu vrei, de la pompatul cauciucurilor la aruncatul undiței, în care era de altfel imbatabil. Zîmbetul său era lipit parcă de buze și nu dispărea niciodată, nici chiar cînd îl dureau măselele. Era un zîmbet permanent și profesional, pe care îl au de obicei, clovnii. Știa două mii o sută șaptezeci și cinci de glume și era prieten cu toată lumea, în afară de director. Bineînțeles, nu fără motive.

Deleanu avea în prezența lui Guță un fel de inapetență cronică : nu putea să-l înghită ! Cînd îl vedea, îi pierea pofta de viață !

— Nu știu de ce, dar mi-e antipatic profund ! își manifesta el, față de toată lumea, aversiunea pentru Guță. Mai degrabă aș da mîna cu o broască, decît cu el !

Ana-Maria îl compătimea pe inginer, așa cum îl compătimeau toți salariații și, de cîte ori avea ocazia, îi lua febril apărarea. Numai că vorbele ei erau recepționate doar de lampa de pe birou !

Odată, Ana-Maria l-a văzut pe inginerul Guță ieșind din biroul directorului, vînăt de indignare.

— Ce s-a mai întîmplat, tovarășe inginer ?

— Mi-a „trasat ca sarcină" să-i repar mașina ! a clocotit Guță. Da ce sînt eu să-mi risipesc orele mele libere, „Dacia service" ?

— Faceți și dumneavoastră un sacrificiu pentru tovarășul director. Fiți mai maleabil și lăsați dușmănia de o parte !

— Asta e nerușinare curată, să-i repar mașina „boierului" !

Altădată, Deleanu l-a criticat în ședință pentru lipsă de seriozitate în relațiile cu colegii, atitudine incompatibilă, de neiertat, față de poziția pe care o ocupă. „Se ține de glume, ca și cînd întreprinderea ar fi o emisiune de varietăți, cu glume la fel de anemice !"

— Mereu mă bubuie ! a oftat Guță, după ședință. Ce-o avea cu mine, de-mi tot caută nod în papură ? !

— La ce te poți aștepta de la un viitor client al Spitalului nr. 9 ? l-a consolat, cu delicatețe, contabilul Manu.

— Mai bine și-ar vedea de problemele întreprinderii, care șchioapătă ! a intervenit Bilciurescu de la tehnologie.

Într-una din zile, Ana-Maria l-a văzut pe Guță ieșind din biroul lui Deleanu, albastru, cu figura omului îmbrățișat cu afecțiune de un arici.

— Ce comédie mai e și asta ? l-a întrebat secretara.

— „Gușă“ ăsta nu mă iartă cu nimic. Auzi dumneata ce-i trece prin ce n-are : m-a propus să fiu învestit cu titlul de noblețe de pompier voluntar ? ! De-asta îmi arde mie acum, cînd nu-mi văd capul de treburi !

Colegii, bineînțeles că n-au rămas indiferenți cînd au văzut cît de mult „ține“ directorul la el.

— Se ține scai de tine, măi Guțică ! l-a deplîns un proiectant. Există ac de cojocul lui. Fă și tu ce-am făcut eu, o anonimă la minister !

În ziua următoare, fiind duminică, zi de odihnă binemeritată, Ana-Maria a plecat cu soțul ei, pe malul Neajlovului.

S-a așezat la umbra unei liziere de salcîmi, inspirînd aerul umed și răcoros, în timp ce soțul ei, pescar microbist, se îndeletnicea cu păcălirea bibanilor.

— Ai avut o idee bună că m-ai luat și pe mine ! îl flată Ana-Maria. E atît de plăcut aici !

— Din cauza ta am întîrziat. La ora asta peștii s-au cam rărit. E plin malul de pescari, veniți din zori. Pescarul care se scoală de dimineață, cu tolba plină ajunge acasă ! parafrazează el proverbul.

Înmiresmată de parfumul salcîmilor, Ana-Maria ațipise, sprijinită de tulpina groasă a unui copac și probabil că ar fi adormit de-a binelea, dacă n-ar fi trezit-o stridența unor secvențe sonore, împletite cu rîs. Apoi, adierea vîntului i-a adus ecoul unor glasuri pline de veselie.

Curios ? ! Glasurile i se păreau cunoscute ! S-a ridicat, a făcut cîțiva pași și... la vreo zece metri mai

încolo... stupoare. A căscat o gură, față de care Valea Prahovei nu este decît o gaură într-un șvaițăr ! În fața ei se aflau într-o intimitate amicală, siderantă cei doi dușmani notorii : Deleanu și Guță !

Lîngă ei, în letargie, zăceau în poziții indecente, goale, paisprezece sticle de bere. La cîțiva metri, erau priponite două undițe, care își legănau firul în apă.

— Te-am făcut paranoic, te-am trimis la Spitalul nr. 9 și ți-am găsit o poreclă nouă : „Boul Apis" ! hohotea Guță, cu mîna pe burtă.

— Mersi, Guțică ! Ești un adevărat prieten ! Vino să te pup !

Ochii Anei-Maria se uimeau cu treizeci de clipiri pe secundă (nou record mondial !), iar trompele lui Eustache se transformaseră în radio-receptoare Hi-Fi !

— Sper că nici cu mine nu ți-e rușine, continuă Deleanu. Ți-a plăcut propunerea cu pompierul voluntar ?

— Da, a fost isteață ! Ionică, am adus și două sticle din vinul ăla de la văru-miu din Focșani, din care ai băut la mine miercuri.

— Și zi așa, Tudor este ăla care mi-a făcut anonima la minister. Poate să spună adio Parisului ! Norocosule, tot pe tine te trimit în străinătate. Aplic ca de obicei : „trebuie să-l trimit pe tovarășul Guță la Paris ! N-am ce face. Mă doare-n suflet, îmi e tare antipatic, dar profesional este bun ! Cu multă amărăciune trebuie să recunosc că este chiar foarte bun. Interesele întreprinderii primează !"

Și au început din nou să rîdă zgomotos.

— Prietene, hai să mai prindem ceva pește, că ne-așteaptă nevestele cu tigăile pregătite.

Sub paşii Anei-Maria a trosnit o ramură uscată. S-a întors repede şi a dispărut.

Nu era sigură că a fost văzută. Dar s-a convins atunci cînd au început să curgă mustrările şi avertismentele. Astfel şi-a cîştigat doi „duşmani forte" !

Ce era să facă biata femeie cu doi duşmani de-odată ? Cum să scape de ei ?

Și-a adus aminte de principiul lui Machiavelli : *divide et impera !* Să-i învrăjbească unul contra celuilalt ! Dar, nu-i ședea în caracter. Pentru asta trebuia să aibă sînge gangsteresc.

Atunci s-a gîndit că, poate ar fi mai bine să-i demaște ! !

Dar, cine ar crede ? Cine s-ar uita la gura ei ? Ar intra mai mult la apă ! S-ar spune despre ea că este o bîrfitoare abjectă care „se leagă" de oameni !

Ce să facă ? Mai bine pleacă singură din instituţie, decît să plece „la cerere"...

Valiza maro

Indubitabil, curiozitatea este una din trambulinele progresului. Dacă Newton nu era curios să afle de ce mărul „cade" din pom „în jos", spre pămînt, și nu o ia razna în sus, spre tavanul cerului, poate n-am fi aflat niciodată ce este aceea legea gravitaţiei.

Despre oamenii care n-au somn ca să afle adevăruri ştiinţifice se spune că au „curiozităţi creative".

Cînd curiozitatea este egală cu „băgarea nasului unde nu-ţi fierbe oala", cu indiscreţii exagerate,

atunci ea devine maladie. Devine o boală foarte dificilă și neplăcută pentru cel care a contractat-o și o pacoste pentru cei din jurul acestuia. De aceea se și spune „curiozitate maladivă".

Dacă în baza ei „virotică" se mai strecoară și cîțiva viruși de meschinărie și răutate, rezultă ceea ce se numește un om „curat murdar", al cărui prototip este eroul de mai jos, Vasile Cernat. Nici dacă s-ar fi născut lămîie, n-ar fi fost atît de acru.

Fără curba, ca un semn de întrebare, a spinării, ar putea fi înalt. E slab, e concav, e cenușiu, e șters, e pensionar, e peltic, e coleric, e văduv și are mai dezvoltat ochiul drept cu care se uită prin vizorul propriului apartament, ca să vadă ce se mai petrece pe coridorul blocului.

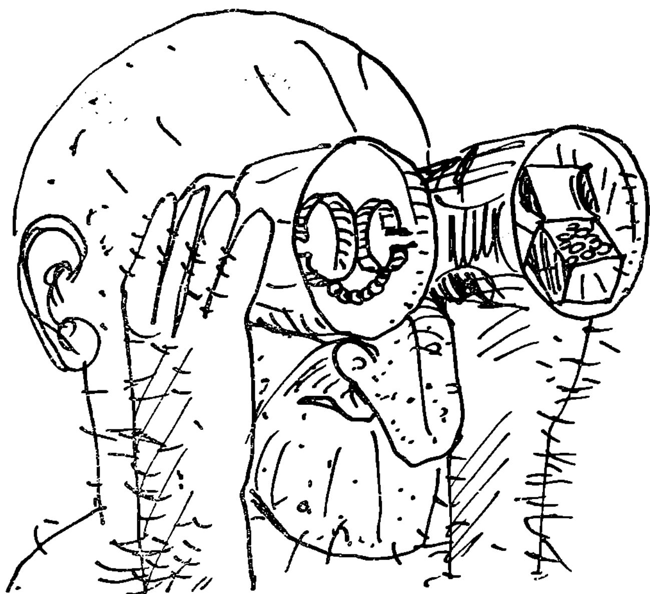
În acest bloc s-a mutat de curînd. A fost silit să părăsească vechiul spațiu locativ, spre a nu fi linșat de vecini.

A lăsat în urma lui o sută șaptezeci și două de reclamații, și două mii șase sute de intrigi, din care au rezultat patru divorțuri, șapte bătăi cu spitalizare, treizeci și cinci de procese pe rol și patruzeci și nouă de amenzi.

Aici încă n-a ajuns să fie bine cunoscut. Ba, unii dintre locatari, cînd îl zăresc cu capul strecurat prin deschizătura ușii ca să vadă cine vine, unde intră, cine iese, îi sînt recunoscători pentru „vigilență".

— Bravo, vecine ! l-a felicitat Tomescu de vizavi. Cu dumneata e greu să-și facă unii meseria de hoți. Te voi propune să faci parte din comitetul de bloc. Nepoftiții și persoanele dubioase n-au ce căuta în blocul nostru, cu locatari distinși și cu preocupări oneste !

Alți locatari însă au început să cîrîie și încă nu știau ce fericire îi așteaptă !

— Ia nu te mai holba toată ziua pe coridor, ca să vezi cine se șterge pe preșul meu ! l-a repezit Dida, coafeza, care, fiind dotată cu alese calități psihologice, nu s-a grăbit să-l propună în comitet. Și-apoi Dida n-are nici un interes să-i țină nimeni contabilitatea prietenilor ei.

De voie de nevoie, Vasile s-a retras deocamdată, strategic, îndărătul vizorului.

De cîteva zile a părăsit însă acest „instrument" optic. I-a atras atenția casa vecină cu blocul lui. Nu construcția, bineînțeles, ci interiorul apartamentului, care se vede cu ochiul liber de la el din balcon. Dar

el nu se uită cu ochiul liber. Se uită cu binoclu. Şi are un binoclu puternic, cu lentile foarte bine lustruite, ca nu cumva să-i scape vreun amănunt.

Cei *neiniţiaţi în tainele sufletului său întortocheat* ar putea crede că urmăreşte programul televizorului de vizavi, pentru a nu-şi uza aparatul personal. Aceasta ar fi însă imposibil, deoarece el n-are televizor şi nici nu-l interesează să aibă. Nu-l interesează nici teatrul, nici sportul, nici cinematograful, nici măcar o carte de poveşti. La capitolul „cultură", filele sînt imaculate, iar biblioteca e uşoară ca fulgul. S-ar putea crede că-l interesează fata aceea brunetă, frumoasă, cu ochi de noapte. Numai că, oricîte păcate ar avea Vasile, păcatul ăsta nu-l are.

Pe el îl zgîndăre altceva : o valiză maro ! De atunci nu mai are somn. Îl obsedează. Nu-i dă pace. Visează numai valize, de toate culorile şi de toate formele. Valize, grămezi de valize...

În toate ungherele urechilor lui ciulite în permanenţă, gata de a înregistra cele mai mici şoapte, care îi întreţin arderea cotidiană, răsună cuvintele „valiza maro" !

Acum trei zile, fata a deschis-o şi, din ea, sub razele soarelui care pătrundeau prin fereastră, s-au aprins o mulţime de focuri aurii. Pînă să se ducă să-şi ia binoclul, fata a dispărut cu valiza. De atunci s-a mutat în balcon, iar binoclul parcă i s-a lipit de ochi. Pare o broască mamut, antediluviană.

Nu ştie despre ce este vorba, dar are o bănuială terifiantă : valiza este plină de monede de aur ! Şi dacă este aşa, fata asta va sări din schema cetăţii pentru cîţiva ani.

O şi vede schimbînd „robe de chambre" pe care îl poartă zilnic într-o „robe de zebră", udată pînă

la guler cu lacrimi amare, izvorîte din regrete tîrzii. E bine să stea acolo, la răcoare, și să se gîndească la gravele ei abateri. Să iasă de acolo îndreptată, să se bucure de lumină, așa ca el și alți semeni de-ai lui !

Nu ! Lui nu îi e milă ! Nu-i e milă, în general, de tineri. Nici pe tinerii de pe vremea lui nu i-a înțeles și aprobat, pentru că el n-a fost niciodată tînăr !

S-a făcut seară. O ploaie măruntă spală casele, pomii, trotuarele, sufletele... Vasile nu renunță însă la postul său de observator. E în continuare pe balcon, stă în continuare pe scaun, ține în continuare binoclul în mîna dreaptă, numai că în mîna stîngă ține o umbrelă deschisă. El este în continuare la datorie. Speră că astăzi pînda va da roade. Ferestrele apartamentului de vizavi sînt luminate. Se vede bine. Se distinge pînă și zîmbetul fetei. De mai bine de o oră discută cu o prietenă, așezată lîngă ea pe canapea. Cred că-mi pierd timpul ! se necăjește Vasile. Doar n-o să umble la valiza maro tocmai acum ? ! De data asta s-a înșelat. Ca să-l contrazică, parcă, fata s-a ridicat, a intrat în altă cameră, de unde s-a întors cu valiza. O deschide și înăuntru strălucește puternic un maldăr de monede de aur ! Prietena ei le ia pe rînd și le studiază.

„Aur ! Aur ! Să mai aud pe cineva că mă face reclamagiu ! Probabil că prietena ei îi e complice ? ! Altfel, nu se explică. Asta e !“ și se repede la telefon... „Alo, miliția ! ?“

. . . .

...Ofițerul de miliție, un bărbat pentru care femeile încă ar mai putea face „coup de foudre“, chiar dacă are părul grizonat, îl ascultă cu deosebită atenție.

— Înțelegeți ? Am văzut cu ochii mei zeci de monede de aur ! O comoară ! Cred că sînt cocoșei de

aur. I-or fi rămas de la bunici. Cine știe din ce familie se trage ? !

— Înțeleg ! răspunse calm colonelul. Și vă felicit pentru vigilență !

— O arestați ? Acum ? întreabă Vasile, nerăbdător să asiste la „ceremonia“ plină de farmec a înmînării cătușelor.

— Nu !

— Cum, nu ? rămîne siderat, cu ochii cît Hala Obor.

— Foarte bine ! Fata n-a încălcat nici o lege !

— Și comoara ?

— Are dreptul s-o păstreze ! Vă atrag atenția că nu sînt cocoșei, sînt medalii de aur ! Știți cine e fata ?

— Nu.

— Atunci să vă spun eu : e campioană națională și balcanică, ba și campioană olimpică și mondială ! Vă dați seama că medaliile se adună. Cîte titluri... atîtea medalii. O campioană olimpică și mondială !

— Păi !...

— Și acum, pentru că ne-am lămurit în legătură cu vecina dumneavoastră, a sosit momentul să discutăm despre dumneata...

Muribundul

Pe gîtul bătrîneții atîrnă, nu o dată, un colier de ulcere, cardiopatii ischemice, hepatite cronice, abonamente la policlinici și, rareori, o plăpîndă rază de soare ce străbate prin cerul înnorat al iernii.

Dar, pe gîtul bietului Tudor, colierul acesta atîrnă prea de timpuriu.

„Şi cînd te gîndeşti că abia dacă are treizeci şi cinci de ani“, suspină inginerul şef Muşat, care are şi ulcer şi cardiopatie ischemică şi abonament la policlinică şi două luni pînă la pensionare şi un băiat de vîrsta lui Tudor !

„Pentru el bate grindina în livada cu meri înfloriţi ! E un chin chiar să şi respire, bietul băiat !“ îl învăluie într-un cearceaf de compasiune Ruxiţa, proiectantul principal.

„Omul născut din pîntecele femeii nu are decît scurtă vreme de trăit şi viaţa lui este plină de dureri ! Răsare şi se duce ca şi florile cîmpului !“ oftează Jeni, dactilografa, care a citit „Casuarina“ lui Somerset Maugham.

Au ! străbate ca un fulger puseul de durere a lui Tudor.

Muşat, Ruxiţa şi Jeni sar de pe scaune, catapultaţi de îngrijorare.

— Inima ?

— Inima ! silabiseşte suferind, Tudor. Dar nu-i nimic, am luat o nitroglicerină !

— Odihneşte-te puţin ! îl îndeamnă Muşat, mîngîindu-i părul lung cu gîndul la fiul său.

— Nu pot... Nu pot ! Am de lucru, am atîta de lucru !

— Te ajut eu ! se oferă Ruxiţa, fericită că soţul ei este sănătos.

— De ce nu te internezi ? îl întreabă inutil Jeni, deoarece cunoaşte răspunsul pe care i-l dă Tudor, totdeauna cu multă răbdare.

— Nu pot, nu pot să-mi permit, am nevoie de salariul întreg. Mă costă medicamentele ! Şi, Tudor

întoarce capul, ca să nu se vadă cum se preling pe obrajii lui, lacrimile mai amare decît sarea amară.

Pe rînd, Ruxiţa şi Muşat lucrează la proiectul lui. Nu le este uşor. Trebuie să termine şi lucrările lor, dar...

„Un băiat atît de manierat, cu sufletul să-l pui la rană, timid ca primul ghiocel", grăi Ruxiţa.

Jeni nu-şi mai dezlipeşte privirea de pe profilul lui. „Nu o mai duce mult ! Ileana, soţia lui, trebuie să fie tare nefericită ! Îl iubeşte enorm. Vrea să aibă chiar şi un copil, care să-i amintească de el ! Ce bolnăvicios băiat ! Zilele lui au început numărătoarea inversă !"

Aşezat în fotoliu, Tudor soarbe răcoritorul pepsi, oferit de Jeni. Îi înviorează trupul şi sufletul. Privirea lui de soare-n amurg se opreşte pe cadranul ceasului Ora două. E timpul să plece acasă. E sîmbătă şi e zi scurtă.

. . . .

— Tu ai văzut urs stînd în coadă ?

— Nu.

— Nici n-ai să vezi, că ursul n-are coadă ! hohoteşte Tudor, care e ca un vulcan, a cărui lavă erupe necontenit, acoperind micul Pompei al apartamentului său. Are invitaţi acasă, o droaie.

Toată lumea ·cîntă, rîde, bea, mănîncă şi dansează. Tavanul este puntea în plin tangaj a unei nave care pluteşte cu cala în sus. Lampa e un metronom perpetuum. Pereţii şi tablourile de pe pereţi tremură ca o gelatină. Vecinii nu se supără, pentru că vecinii sînt aici.

— Am făcut totul singură ! se laudă Ileana. Tudor nu mă ajută cu nimic. Doarme toată ziua.

— Îl oboseşte lipsa de efort ! glumeşte Fănel, bunul prieten al lui Tudor.

— Ceea ce mă deranjează, este că sforăie ! continuă Ileana.

— Şi pe mine mă deranjează cei care sforăie ! răspunde Tudor, acidulat. Aproape că-mi dau insomnii ! Şi iar rîde.

— Înţeleg să doarmă la serviciu, dar acasă ? !

De cîte ori i se pomeneşte de serviciu, Tudor leşină de rîs, de parcă cineva îl gîdilă cu pene de struţ la subţiori şi în tălpi.

„Naivii au impresia că sînt făcut din scobitori şi la prima adiere mă împrăştii“ rîde în sinea lui, Tudor. „Inginerul Muşat, barem, nu-mi dă mai mult de două luni, Ruxiţa şi-a comandat rochie neagră, iar

dactilografa a început să strîngă bani de coroană. Toţi mă feresc de cel mai mic efort şi-mi fac toate lucrările. Am avut o idee genială ! Dar n-a fost deloc uşor ! Am studiat o serie de tratate medicale, am memorat simptoamele, le-am studiat în faţa oglinzii. Numai în felul acesta am reuşit să fiu un muribund merituos."

— Aleluia ! Aleluia ! cîntă el vechiul cîntec, reactualizîndu-l, şi toţi invitaţii îi ţin isonul, la început în chip de cor de dascăli, apoi, ritmat, aidoma unui cor negru de jaz îndrăcit.

— Aleluia ! Aleluia ! preia conducerea Tudor. Și, picioarele intră şi ele în dansul plin de elan, voie bună, tinereţe şi sănătate.

Tudor tot mai speră să-i tulbure minţile uneia dintre invitate, pe nume Angela Nichifor. De aceea, dansează numai cu ea, sub privirile ameninţătoare ale nevesti-sii.

. . . .

Săptămîna începe cu o zi dulce şi frumoasă. Ruxiţa se gîndeşte că trebuie să se închidă între patru pereţi, la serviciu, să robotească la hîrţoage pînă o ia mama gaia ! Dacă n-ar fi de terminat lucrările sărmanului Tudor, pe care tot ea, cu bunătatea ei, trebuie să i le facă, parcă, parcă ar fi mai uşor...

Merge agale şi absentă spre birou, pe sub franjurile de soare, şi se izbeşte fără să vrea de Angela Nichifor, care umblă şi ea la fel de absentă şi cu ochii în soare, bîntuită probabil, de aceleaşi gînduri ca şi ea.

— Angela !

— Ruxiţa !

În loc să se supere pentru coliziunea violentă care a avut loc, se îmbrăţişează cu afecţiune.

— Ce coincidență ! Chiar voiam să te întîlnesc, dragă Ruxița ! Unde crezi că mi-am petrecut două zile pe rupte ? La colegul tău Tudor.

— Asta se numește petrecere ? Vai de el ! I-ai ținut lumînarea !

— Din contră, era să mi-o țină el mie ! M-a dansat de nu mai îmi simt picioarele. M-a luat, m-a bubuit, m-a aruncat ca pe o minge ! M-a dat gata cu forța pe care o are !

Ochii Ruxiței se dilatează de uimire, gura se deschide mare, ca a balenei Gudrun, cu deosebire că balena a început să vorbească, pe cînd Ruxița și-a pierdut graiul !

— Colegul ăsta al tău e zăpăcitor. De unde atîta energie în el ? Două zile nu i-au stat picioarele !

— Auzi dumneata, reușește Ruxița să bîiguie, mie nu mi-au stat picioarele două zile, alergînd după grîu de colivă pentru el !

Ruxița pleacă bălăbănindu-se și uitîndu-se cruciș de uluială și sminteală.

A doua zi la serviciu, Tudor intră în birou mai pocăit decît călugărul din vechiul schit. Are mersul molcom, legănat ca orice mers de om suferind, sleit de puteri și ros de viruși.

— Bună dimineața ! șoptește el, ca întotdeauna, abia perceptibil.

Colegii, care de obicei mai întîi îl priveau compătimitor, de data asta, preocupați de lucrări, n-au catadicsit nici măcar să-l învrednicească cu un răspuns la salut.

Șocul a fost resimțit de către Tudor ca efectul unei prese hidraulice. Cînd și-a văzut biroul vrăfuit de fel de fel de lucrări, l-a cuprins panica.

„Ce s-a întîmplat cu ăştia ? Ce li s-o fi căşunat ? Nimeni nu se uită la mine ?"

— Of ! Au ! Greu la deal cu boii mici ! oftează el „plin de spirit".

Nu primeşte nici un răspuns. Nu are loc nici un comentariu. Nu e nimeni catapultat de îngrijorare.

„Ce să fie, oare ?"

— Of ! Inima ! mai face el o tentativă de spart tăcerea asta echivocă.

Nimeni ! Nimic ! Nu-i mîngîie nimeni părul lung ca de Hristos.

În aceste clipe îi lipseşte replica lui Jeni : „De ce nu te internezi ?"

Se obişnuise cu replica, bietul băiat. Se obişnuise şi cu răspunsul său stereotip : „nu pot să-mi permit. Am nevoie de salariul întreg. Mă costă medicamentele ! !"

Trage discret cu ochiul şi o altă anomalie îl bulversează în continuare : Ruxiţa şi Muşat, în loc să lucreze la lucrările lui, îşi văd de treburile lor, iar Jeni şi-a dezlipit privirea de pe profilul lui.

Capac îi pune faptul că la biroul său, în loc de fotoliul cald şi ocrotitor, găseşte un scaun fără spătar.

— Ia-ţi şi lucrurile astea înapoi, escrocule ! sparge tăcerea Muşat, aruncîndu-i o uitătură în care citeai iremediabilul regret că a tras ca prostul pentru el, menajîndu-l. Dosarele aruncate de Muşat, poposesc pe duşumea, împrăştiindu-se.

— Bate-ţi singur la maşină, farsorule ! îl retează de la rădăcină Jeni.

— Vrei o cafea ? îl întreabă Ruxiţa.

— Da ! răspunde el timid, nutrind speranţa că totuşi s-a înşelat.

— Fă-ţi singur, profitorule ! Tata n-are plantaţii în Brazilia ! i-o reteză Ruxiţa.

— Nu vrei un piramidon, un fasconal, o aspirină ? îl ia din nou Jeni în primire.

— Ba da !

— Cumpără-ți, pînă îmi deschid eu farmacie !

Apoi, toți trei fredonează în dușmănie, pe înfundate, melodia „Aleluia“, a cărei semnificație Tudor o recepționează din plin : „Te-ai ars ! Nu-ți mai merg prefăcătoriile !“

Pentru colegii lui, Tudor a devenit imun, chiar dacă, de azi înainte ar fi bolnav copt.

. . . . .

Într-o zi, după o petrecere în draci, lui Tudor i-a fost atît de rău, încît mașina salvării l-a luat direct de la serviciu.

Colegii au rămas însă neclintiți, implacabili în tăcerea și neîncrederea lor.

În mașina salvării, Tudor, amețit de injecția care i s-a făcut, palid, tremurînd și marcat de o durere acută în umărul stîng, îl privi pe doctor și-l întrebă, rostind cu greu cuvintele :

— Sînt chiar bolnav sau mă prefac ?

Hai noroc în casă nouă !...

Casa este sanatoriul gîndurilor noastre nevrozate, oaza liniștii în deșertul poluării fonice, un fel de sîn al mamei, unde te refugiezi ori de cîte ori ți-e greu și unde găsești căldură sufletească. Aici te simți „ca la tine-acasă“, adică, mai bine decît oriunde !

Casa este spaţiul tău vital inviolabil (deşi hoţii nu prea respectă acest punct de vedere), unde tu eşti suveran (şi acest principiu suferă leziuni, mai ales atunci cînd eşti însurat !).

Privesc cu drag şi duioşie apartamentul nostru, care nu este cel mai frumos, cel mai spaţios, cel mai confortabil, cel mai elegant, cel mai utilat apartament de pe mapamond, dar de care mă leagă fiecare ungher, fiecare uşă, fiecare geam, fiecare lucruşor, fiecare bibelou şi, dacă soţia mea nu l-ar şterge în fiecare zi, şi fiecare firicel de praf !

De ce oare m-a apucat logoreea asta sentimentală ?

Mîine se împlinesc zece ani de cînd ne-am mutat aici, zi care coincide cu aniversarea zilei soţiei mele !

La ora aceasta, nevastă-mea este pe postul de contraamiral peste vasele... de la bucătărie, în plină activitate culinară pentru ziua de sîmbătă, cînd am fixat sărbătorirea ei.

Băieţelul nostru drag bate mingea în curtea blocului, cu Costel, băiatul vecinului, iar eu inhalez cantităţi industriale de parfum de petrosin, în timp ce supraveghez parchetarul care şmotruieşte în sufragerie. Probabil că aburii ameţitori ai petrosinului fac să zboare fluturii timpului în urmă cu zece ani, cu aripi pigmentate de nostalgie...

Deşi eram proaspăt căsătoriţi, cînd ne-am mutat în această casă nu mi-am luat tînăra soţie în braţe s-o trec pragul, şi asta nu pentru că dispreţuiam datina străbună, dar comoara vieţii mele avea de pe atunci o pondere ce depăşea baremul stabilit de medici, în timp ce eu eram mult sub barem. Singurul care ar

fi putut să ne ia pe amîndoi în brațe și să ne treacă pragul era camionagiul, un tip negricios la față, care ne ajuta la mutatul mobilei.

— Noroc în casă nouă ! S-o stăpîniți sănătoși !

Țin minte, cum priveam emoționați, și eu și soția, încăperile goale.

— Acum, dacă vreți, a insistat el, achitați-mi și mie transportul, conașule !

— Stai, nene, m-am încruntat eu, am achitat la cooperativă și transportul mobilei și căratul ei în casă ? !

— Atunci o s-o car cum s-o putea, cum o vrea Dumnezeu !

Cum nu eram prost nici pe-atunci, am înțeles că „Dumnezeu s-ar putea să vrea să-mi facă mobila bucățele, arșice..." Așa că, pentru a evita o astfel de tristă situație, am băgat mîna în buzunar.

— Ține o sută ! i-o ofer eu camionagiului.

— Să mă arză focu' dacă-i iau ! a sărit indignat el, refuzînd pentru moment banii.

Eu mă întrebam cu ce l-am jignit și el mă întreba ce-l durea.

— Cum ? Numai o sută ? Mai dă o sută, conașule pentru băieții care m-ajută la cărat, că și ei are suflet și copii acasă care plîng.

— Ia, te rog, încă cincizeci și taci din gură !

— Mai pune un pol, boierule că e muncă grea și oameni sîntem !

— Uite zece lei ! i-a dat soția mea miloasă.

— Și acum apucați-vă mai repede de treabă !

— Să trăiți ! luă banii și plecă.

Privirile îmi alergau pe pereți, gîndindu-mă din nou emoționat : „Aici voi trăi romanul vieții mele".

Mi-am privit cu tandrețe soția, în ochii căreia se reflectau luminile acelorași emoții.

— Ne așteaptă numai bucurii ! i-am șoptit eu și am intenționat s-o îmbrățișez și să-i dau primul sărut în casă nouă.

— Hai noroc în casă nouă ! aud din pragul ușii o voce răgușită de fumător inveterat.

Un băiat în salopetă intră fără să fie poftit.

— Eu sînt instalatorul ! se recomandă el. V-am pus garniturile la chiuvetă...

— Și nu trebuia să le pui ? s-a mirat soția mea.

— Ba da, dar, știți... v-am pus din alea speciale... Dacă nu doriți le iau înapoi și vă pun d-alea știas, fără luciu și oxidabile. Cît v-o ține, numai Dumnezeu știe ? !

Deși nu l-am întrebat pe Dumnezeu, că n-am avut ocazia, mi-am dat seama ce era în capul lui. Dar și în capul meu s-a născut ideea că ne așteaptă o inundație cum n-a mai fost de la potop încoace, fapt care m-a determinat să bag mîna în buzunar și să-mi salvez casa de la iminenta viitură.

— Ține cincizeci de lei !

Nu știu cum se face, dar toți meseriașii ăștia au o demnitate a lor, fapt pentru care și instalatorul nostru s-a simțit umilit de oferta mea, sumă care nu merita căderea în păcat.

— Pentru niște garnituri care o să vă țină zece ani, v-o spun cinstit că e prea puțin, merită mai mult ! V-am pus garnituri duble și am alergat de mi-au ieșit ochii să vă găsesc de-alea din cauciuc natural !

— Dar ce, banii mei sînt falși ? intervine puțin șocată soțioara mea.

— Nu sînt falși, dar sînt puțini ! Mai dă și dumneata un pol !

— Mai dă-i, dragule ! cedează din nou milostiva mea soție.

N-a plecat bine instalatorul și a intrat, tot fără să bată la ușă, lăcătușul.

— Hai noroc în casă nouă ! M-a trimis cooperativa să vă montez yalele !

— Bravo ! Operativi oameni ! m-am bucurat eu. Instalează-le întîi la ușa pe care ai intrat !

— Vă costă o sută cincizeci și șapte de lei și șaptezeci și cinci de bani ! mi-a replicat el tăios și precis.

— Cum o sută și... am început eu să palpit cu adevărat. Doar am plătit cooperativei și yalele și manopera ? !

— De plătit nu zic, ați plătit, dar nu yalele astea de import ! mi-a fluturat el pe sub ochi o cutie pe care scria „made in China". Dacă nu vreți, a dat el cu silă din umeri, o să vă pun Metalocasnica și ăl de sus să vă aibă în pază !

„Încă un mistic !" am suspinat. Și cum mă gîndeam că, dacă numai „Ăl de sus" ne va avea în pază, ne vor dispare toate lucrurile din casă, am băgat mîna în buzunar ca să salvez situația.

— Ține... număr eu cu atenție, merită banii... N-am mărunt.

— Nu-i nimic, dați-mi o sută șaizeci, că doar n-o să sărăciți pentru trei lei ! Nu doriți și vizor ? m-a întrebat amabil lăcătușul, dar după ce a luat banii.

— Cît costă ?

— O sută doisprezece lei și cincizeci de bani !

— E cam mult ! s-a impacientat soția mea.

— Păi, fără vizor ce faceți ? Duminica dimineața cînd vă cheamă la ședința de bloc sau la răsădit puieți și sînteți mahmur după vreun chef, vă uitați prin vizor, vedeți cine e și vă faceți că nu sînteți acasă !

Într-adevăr, avantajul era mare.

— Dă-i, dragul meu, dă-i ! m-a îndemnat soția mea.

Şi i-am dat.

Au venit apoi, parchetarul, pentru că parchetul a avut „umflături" și el le-a „dezumflat", electricianul, pentru lustre și verificarea prizelor, și gunoierul, și femeia de serviciu etc... şi rezultatul a fost că buzunarele s-au dezumflat precum camerele de automobil, găurite cu cuie. Le-am întors pe dos și, trist, mi-am privit în ochi soția.

— Pană de bani ! Ne-au secat. Dacă mai vin şi alţii ?

— Avem două lăzi cu sticle şi borcane goale. Mă duc să le vînd ! i-a străfulgerat prin minte ideea salvatoare. Trec şi pe la mama, care ia astăzi pensia !

Şi fără să mai aştepte încuviinţarea mea, a înşfăcat plasa, a încărcat-o cu borcane şi a ţîşnit pe uşă.

— Joacă şi la loz în plic ! am strigat eu după ea. Cine ştie, poate ne refacem ? !

Am rămas singur în toată casa, cu emoțiile începutului de drum, întrerupte din cînd în cînd de camionagiu şi oamenii lui, care se mai opinteau cu cîte un dulap, o masă, sau nişte scaune.

Deodată, își face apariția pe uşă, un individ înalt şi uscat.

— Să trăiţi ! A venit geamgiul !

L-am privit uluit.

— Ce să fac cu dumneata ? Avem geamuri la toate ferestrele !

— Dumneavoastră aveţi, dar coniţa dumneavoastră, cînd a coborît, a spart cu borcanele geamul mare de la intrarea blocului !

Am constatat într-o clipă că am corp sănătos, că toţi porii şi glandele sudoripare îmi funcţionează perfect. Am simţit cum transpir şi pe spate curg şiroaie către pantofi. Geamgiului i s-a făcut milă de mine.

— Nu vă speriaţi, că n-a spart borcanele. A spart numai geamul ! Noroc cu mine că l-am pus pe loc !

— Cît costă ?

— Puţin : o sută !

Deşi lipsit de experienţă în problemele de ordin casnic, am învăţat de la mai marii mei, tata şi bunicul, să-mi agonisesc încă de la începutul căsniciei un fond secret.

„Nu-ţi face nici o iluzie, nevasta e cel mai perfecţionat aspirator de bani ! Salariul tău nu e salariul tău, de fapt este salariul ei ! Dacă nu ştii să-ţi faci o rezervă secretă, te vei afla în cea mai ilariantă postură în momentul în care vei încerca să-i smulgi vreun ban pentru o bere, pentru un meci".

Şi cum e bine să asculţi de sfaturile bătrînilor, că sînt înţelepte, îmi formasem şi eu un „fond personal de rulment", la ciorap. Geamgiul mi-a oferit ocazia de a umbla la „fond". L-am rugat să mă aştepte şi am intrat în baie. Am scos din pantof suta de lei, că atît aveam, m-am întors în cameră şi i-am plătit pe loc.

Peste o oră s-a întors şi soţioara mea, îmbujorată de crosul pe care l-a făcut. A arborat cel mai fermecător zîmbet, emanat parcă, dintr-o mare bucurie interioară.

— Iubitule, am făcut o boroboaţă ! Am spart geamul de la intrarea blocului !

— Ştiu, m-a anunţat geamgiul personal.

— Da ? Drăguţ din partea lui ! A meritat suta pe care i-am dat-o !

— Cum ? Şi tu i-ai dat o sută ?

— Cum şi eu ? m-a privit ea nedumerită.

Mi-am dat seama de gafă şi adresîndu-i un text adecvat escrocului de geamgiu, mă pregăteam de întrebarea următoare :

— De unde ai avut o sută ?

— A... ă... am găsit-o în sertărelul ăla de la şifonier. Era rătăcită... Apoi, am schimbat vorba. Ai trecut pe la mama ?

— Da. Nu-ţi face nici o grijă ! s-a limpezit glasul ei. Am luat pensia mamei, aşa că ne vom ajunge pînă la salariu.

N-a ajuns decît pînă seara !

A mai venit camionagiul să ceară un surplus pentru căratul pianului.

— Nu e de ajuns, conaşule ! Pianul are şi coadă !

I-am dat şi pentru coadă.

Cînd s-a terminat toată peregrinarea asta decavantă, nevastă-mea s-a aruncat în braţele mele şi a început să hohotească.

— De ce plîngi, iubito ? am mîngîiat-o pe păr.

— De fericire ! a suspinat emoţionată. Iată-ne în sfîrşit în casă nouă !

Şi mie îmi venea să plîng, dar după bani ! Nu-mi ieşea din cap geamgiul. „Ce escroc !"

Şi iată că au trecut zece ani ! Ce repede trece timpul !

Casa nu mai e aşa nouă, dar este a noastră şi noi sîntem aici !

— Gata, am terminat ! mă trezeşte din reverie parchetarul.

Privesc la parchetul mat ca obrazul unei femei în vîrstă, care şi-a pierdut odată cu prospeţimea şi luciul.

Sună la ușă. Deschid. Este poștașul, care îmi înmînează o telegramă și care... așteaptă... „Dacă nu-i dau ceva, ăsta e în stare să-mi bage ziarele în cutiile altora !“ gîndesc eu deformat.

Peste cinci minute sună din nou.

— A sosit electricianul pentru prizele defecte ! O sută de lei !

— Dar am plătit cooperativei ? !

— Cum vreți dumneavoastră ! În cazul ăsta am să vă pun prize obișnuite și...

Cu alte cuvinte, mă paște un incendiu gras, mai ceva decît al lui Nero ! Așa că e mai bine să bag mîna în buzunar.

Cînd mă gîndesc că mai sînt destui care trebuie să mai vină ? ! Cei cu alimente de la Casa de comenzi, tehnicianul pentru televizor şi alţii.

„S-au dus toţi banii !“ îmi admir eu buzunarele goale. Geamgiul mai lipseşte şi totul ar fi ca acum zece ani.

Sună din nou la uşă. Deschid.

— A sosit geamgiul !

Îl privesc uluit.

— Ce să fac cu dumneata ? Avem geamuri la toate ferestrele !

— Dumneavoastră aveţi, dar Gigel, băiatul dumneavoastră, a spart cu mingea două geamuri de la blocul de vizavi. Uitaţi-vă, vă rog, pe fereastră să vedeţi.

— Gigel, ce-ai făcut ? strig eu la el.

— Tăticule, am făcut o poznă ! ţipă Gigel din curte. Nu te enerva ! Vin imediat în casă să-ţi explic !

Constat din nou că am un corp sănătos, ca acum zece ani : transpir tot, din cap în tălpi.

— Cît mă costă ? mă adresez eu, strîngînd din dinţi, geamgiului.

— Puţin : un sutar !

Mă duc în baie, ca să nu mă vadă, scot de la „fondul secret“, din pantof, o sută de lei, mă întorc în cameră şi i-o dau geamgiului, care pleacă liniştit.

„Ce coincidenţă !“, mă gîndeam eu... „Ca acum zece ani ! Numai că, de data asta, nu-l mai plăteşte şi nevastă-mea, care, în momentul de faţă trebăluieşte prin bucătărie.

Pe uşă intră val vîrtej Gigel, cu faţa îmbujorată de joc.

— Am făcut o boroboaţă, tăticule ! Am spart două geamuri cu mingea !

— Ştiu tot. M-a informat geamgiul !

— Tăticule, să nu fii supărat, că le-am plătit eu !

— Cum adică, le-ai plătit tu ?

— Aşa cum ai auzit !

— Da... cu... cu... cum e po... posibil ? mă bîlbîiam eu. De unde ai avut ba... ba... bani ?

— Mi-a dat bunica să-mi cumpăr o rachetă de tenis, dar dacă acum am spart geamul, adio rachetă !

Soţia mea iese din bucătărie, ştergîndu-şi lacrimile

Probabil că şi-a adus şi ea aminte de ziua fericită a mutării în casă nouă ? !

— De ce plîngi, draga mea ?

— Unde vezi tu că plîng ? Am tăiat ceapă !

Şi mie îmi vine să plîng după... bani. Nu-mi iese din cap geamgiul !

— A plecat geamgiul ? mă întrebă ea.

— Da !

— Hii, a plecat neplătit ! Gigel, ia repede o sută, fugi după el şi dă-i-o ! Săracu' !

Trei băieţi... şi-o fericire !

Nu-i cunoaşteţi pe cei trei băieţi, pe Costel, pe Sandu şi pe Victor ?

Sînt legaţi de o prietenie adevărată, cum sînt legate cele patru anotimpuri ale anului cu firele inseparabile ale timpului !

Nici un bomfaier electronic nu poate desface această strînsă şi de nezdruncinat prietenie.

Şi totuşi, virusul dragostei s-a infiltrat în inimile lor şi a reuşit să le îndepărteze, pentru un timp, drumurile.

Interesant este că toţi trei s-au îndrăgostit în acelaşi timp şi, culmea, pentru *prima* dată în viaţa lor !

Cînd rareori se mai întîlnesc, vorbesc numai despre superbele lor blonde, pentru că din nou coincidenţă, toate trei fetele sînt blonde ! Şi bineînţeles, fermecătoare şi, bineînţeles, inteligente, aşa cum sînt toate iubitele din lume.

Numai numele diferă. Pe una o cheamă Lili, pe una Suzi şi pe cealaltă Luci.

„Viitoarele noastre partenere de viaţă trebuie să se cunoască între ele, să devină bune prietene ca şi noi, să fim uniţi toţi şase", hotărăsc ei, decişi să refacă unitatea vechii lor prietenii.

Dragostea este un fenomen bizar şi complex pe care chiar şi oamenii neserioşi îl iau în serios. Îi preocupă atît de mult, încît le răpeşte tot timpul.

De aceea, prinşi în vîrtejul ei şi al treburilor personale, băieţii trebuie să amîne întîlnirea.

Ar fi putut în cîteva rînduri, dar le-a fost greu să renunţe la nişte după-amieze atît de frumoase, făcute parcă special pentru o plimbare alături de fata iubită.

Poate doar duminica. Dar, duminica fetele şi-o rezervaseră pentru părinţi şi, în faţa unui asemenea argument, toţi se înclinau cu respect.

Lili îl aşteaptă totdeauna pe Costel cu masa pregătită, împodobită cu crenguţe de brad şi garoafe. De pe masă nu lipsesc niciodată antricotul de purcel cu sos englezesc şi Grasa de Cotnari, care este slăbiciunea ei. Se ştie doar că femeile adoră vinul desert.

Toate aceste bunătăţi sînt procurate însă de el, cu preţ pipărat de la un restaurant de lux. Dar acestea sînt amănunte meschine şi fără importanţă.

Pe de altă parte, Suzi îl aşteaptă pe Victor cu cîte o margaretă în mînă, căreia îi rupe ritmat petalele, enunţînd cu glasul stins, cuprins de un fior pe care nu poţi să-l simţi decît ascultînd „Patetica“ lui Beethoven : „mă iubeşte... nu mă iubeşte... mă iubeşte... nu mă iubeşte...“

— N-are rost, iubito, să te consumi ca o lumînare de spermanţet ! Citeşte adevărul în ochii mei limpezi, care nu ştiu să mintă !

Şi fata priveşte în ochii lui de şoricel sentimental, apoi aruncă floarea neînsufleţită pe fereastră... care parcă aşteaptă gata pregătită gestul.

Ce să mai vorbim de Luci ? !

Îi era devotată lui Sandu, acesta mai păstrînd în sînge urme de înclinaţii oculte, lăsate moştenire de bunicuța lui. „Studiindu-i“ ceaşca de cafea, îl conducea cu dibăcie prin „intimităţile“ viitorului.

Stăpînă a „forţelor oculte“ prin vraja personală, prin ochi şi prin „parole... parole...“, îi captează simţurile, subjugîndu-l, aşa cum un indian, cu fluierul său vrăjit, subjugă un şarpe, făcîndu-l să danseze.

— Ai să fii fericit alături de o fată blondă ! îi ghiceşte ea, insinuant. O damă pe drum de seară, cu o aluniţă pe gît, una pe omoplatul stîng, ochi albaştri, cu care o să ai bucurii (vai, ce bine se potriveau... semnalmentele !). Uite aici o prăpastie care se deschide (zaţul este prea gros !), apoi apare ceva cu litera S care o închide. Vezi punctul ăla mic albicios? O să ai un bebeluş bucălat şi scump ca maică-sa !

Dragostea face din om un Harpagon sau un Mecena. Nu este cazul băieţilor, care sînt la distanţă

astronomică de aceşti doi, dar care rămîn incorigibili eliptici de selfcontrol faţă de Dulcineele lor !

— Eu i-am făcut cadou o bibliotecă ! se destăinuieşte Costel, cu sufletul plin de bucuria generozităţii sale.

— Eu i-am luat un televizor ! se laudă Victor.

— Eu două covoare ! completează mîndru Sandu.

— Eu o garnitură de lustre !

— Eu nişte perdele de import, o nebunie !

Şi multe alte dovezi grăitoare ale dragostei curate !

Hăituiţi de atîtea treburi, băieţii se văd din ce în ce mai rar. Este şi normal, din moment ce au atîtea probleme pe cap.

Cum rămîne însă cu prietenia lor ?

În gînd le vehiculează arzătoarea dorinţă de a se vedea, de a sta de vorbă, de a-şi arăta satisfacţiile faţă de norocul care le-a deschis poarta fericirii în viaţă.

„Ah, de-abia aştept să le-o prezint pe..." este intenţia comună care le obsedează gîndurile.

Se hotărăsc să se vadă aşa, „ca între băieţi", pentru stabilirea zilei cînd urmează să se producă, în sfîrşit, evenimentul. „Că nu ne-om cunoaşte abia după botez", ziceau, făcînd haz de situaţia creată.

Zis şi făcut.

În ziua meciului Steaua—Dinamo, iată-i pe cei trei băieţi din nou împreună, stînd la un „pahar de vorbă", în faţa televizorului.

Beau vin fiert, pentru că toţi trei, iar coincidenţă, au o gripă rebelă şi strănută la unison.

— A naibii gripă ! se vaită Costel între două strănuturi. Cred că mi-a „dăruit-o" Lili !

— Eu cred că o am de la Suzi, dar de la gurița ei, merită !

— Eu nu mă mai îndoiesc. Sînt sigur că am luat-o de la minunata mea dragoste, Luci !

Meciul s-a terminat cu bine. A învins favorita lor : Steaua.

— Bravo !

— Hai noroc, băieţi !

— Ei, ce-aţi mai făcut de cînd nu ne-am mai văzut ?

— Cum aţi mai dus-o ?

— Pe unde aţi mai fost ? bîntuiau întrebările.

— Vom rămîne aceiaşi buni prieteni !

— S-a făcut ! strigă ei în cor.

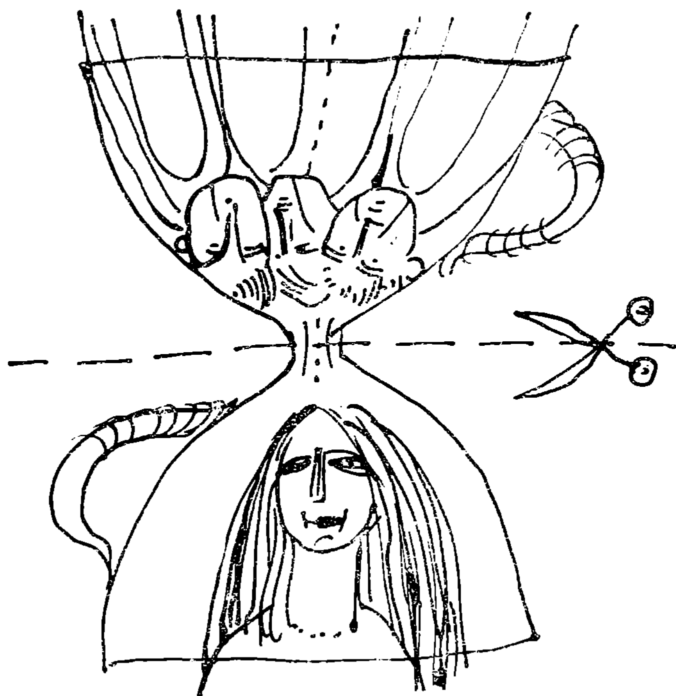
Era o scenă tipică. Şi comică şi lirică. Trei bărbați, bolnavi copţi, prieteni de cînd se ştiu, îşi făceau tot felul de promisiuni în pauza dintre două strănuturi. La televizor, crainicul anunța emisiunea „Ancheta T.V."

— Aha ! Ia să vedem ce mai e nou ? spuse curios Sandu.

— Pe cine au mai prins în ofsaid ?

Crainicul televiziunii, o figură agreabilă, anunţă : „Obiectul anchetei noastre îl constituie parazitismul. În emisiunea de astăzi veţi face cunoştinţă cu unul din personajele care nu ştiu ce înseamnă munca. Iată primul nostru interlocutor. Cum vă numiţi ? întreabă crainicul emisiunii pe o tînără fermecătoare, care îşi ascunde cu mînuşiţele ei delicate, obrăjorii diafani şi rozalii, ca piersica în pîrg, pe care se preling două lacrimi fotogenice.

— Mă numesc Maria Podoabă ! Mi se mai spune Lili, Luci, Suzi... ! spune ea spăşită. Locuiesc pe strada Afirmării, numărul patru !

— Ea e ! sar speriaţi toţi trei deodată.

— Luci !

— Lili !

— Suzi !

— Ea e !

Apoi, rămîn fără glas ca trei radiouri cu bateriile topite.

Se simt inutili ca trei paltoane la plus treizeci şi două de grade, pe plajă la Mamaia, şi suspină prelung ca trei perne pneumatice înţepate de Goe !

Pe bază de cunoştinţă !...

De deraierea trenurilor sînt de vină acarii, de restul deraierilor sînt de vină portarii !

Aşa a fost stabilit ! Cine a stabilit, cum a stabilit şi de ce, rămîne un mister încă nedesluşit.

Aflasem şi eu treaba asta, dar ştiam că şi viaţa fără portari ar fi groaznică. Sînt şi ei acolo un rău util. Sînt ca un sac de box în care dau toţi cei care nu au curajul să dea direct în... boxer !

Aşa că, atîta timp cît vor fi instituţii şi ministere, vor fi şi portari şi, deci, voi fi şi eu !

Eu sînt mulţumit de slujba mea de portar. Sînt sigur că n-o să mă sape nimeni ca să-mi ia slujba şi că toată lumea are nevoie de mine. Sînt ca eroul necunoscut : „Pe aici nu se trece“ fără aprobarea mea ! Eu sînt primul care dau aprobări. Şi nu mă plictisesc de fel.

Multe privesc, aflu şi înţeleg de aici, de pe scaunul meu.

De atîta timp n-am mai zărit-o pe fetişcana aceea cu părul roşcat ca un morcov şi frumoasă ca o artistă de teatru, dacă nu chiar de cinema !

Cînd am văzut-o prima oară, am simţit că n-o să-mi mai fie mintea, multă vreme, la Maria mea !

Îmi amintesc glasul ei dulce cum e mierea de albine, care îmi mîngîia auzul ca un zefir năzdrăvan

cînd se furişează printre spicele de grîu şi floarea soarelui !

— Tovarăşe portar, vreau să merg la inspectorul Viezureanu Dumitru !

— Pentru ce problemă ?

— E o veche cunoştinţă de-a mea... Spuneţi-i că-l caută Adriana !

Am dat imediat telefon sus.

— Vă caută o tovarăşă, Adriana.... Da... da... Poftiţi !

Adriana s-a urcat cu graţie în lift. Am urmărit-o cu privirile. În urma ei a lăsat o dîră de parfum mai ameţitor decît caruselul în care mă dădeam cînd eram de-o şchioapă şi mai tare decît miresmele de sulfină de la mine din sat !

A revenit peste puţin timp, veselă ca soarele din zori.

— L-am aranjat pe tata !

Fiică bună ! M-a impresionat mult grija ei faţă de cel care a zămislit-o. Ehe, dacă şi Gheorghe a lui Pandele ar fi fost mai grijuliu faţă de tată-su, ar fi avut şi bătrînul altă viaţă !

Am văzut-o din nou peste cîteva zile.

— Bună ziua ! La inspectorul Viezureanu Dumitru, vă rog ! E o cunoştinţă de-a mea !

— A, vă cunosc... poftiţi !

Era o plăcere să-i priveşti capul, dar mai ales picioarele ca de căprioară.

Cînd s-a întors era tare voioasă şi zburdalnică ca o ciocîrlie în soare.

— L-am aranjat pe văru-miu !

„Ah“, mi-am spus eu în mintea mea, melancolic : „De ce nu sînt eu vărul ei ?“

Cînd a venit a treia oară, era într-o rochie scurticică şi cam străvezie, că ochii mei parcă nu cutezau s-o mai privească, deşi, v-o spun deschis, nu sufăr de jenă !...

— Bună ziua ! Merg la...

— Da, ştiu... poftiţi !

S-a dus sus şi s-a înapoiat, ca de obicei, veselă.

— L-am aranjat şi pe cumnatu-miu !

Nici nu ştiţi cît m-am bucurat ? ! Parcă era vorba despre propriul meu cumnat !

Ultima oară cînd am văzut-o a fost acum cîteva zile.

Era mai frumoasă şi mai zîmbitoare ca oricînd. Nu bănuia nimic. Era ca un viţel care se duce la abator, fără să ştie ce îl aşteaptă.

— Bună ziua ! La cunoştinţa mea, inspectorul Viezureanu !

— Dumnealui nu mai lucrează la noi de trei zile !

— Aha, se poate... mi-a spus că are o mare perspectivă ! A fost ridicat sus de tot, nu ?

— Nu, din contră : coborît !

Și i-am spus la ureche unde a fost coborît.

— Vai, mi-e rău !

Biata fată a leşinat în braţele mele !

— Și-a pierdut cunoștința !

Bioritmul e de vină !...

Toni e un băiat înalt, subţire, drăguţ şi leneş. În toată întreprinderea nu găseşti un leneş mai leneș ca el.

Dar prost nu este. El știe că, dacă nu ai o metodă ingenioasă, nu poţi să stai cu mîinile în sîn în mijlocul colegilor, aşteptînd ca aceştia să te aplaude pentru felul în care pierzi timpul degeaba.

Pînă acum cîtva timp, reușea să se evapore din întreprindere pe motiv că secția de iahting a clubului nu se poate lipsi de neprecupețitul său aport. Și, pentru o perioadă, era scos din producţie. De fapt, nu știa să conducă nici o barcă în Cișmigiu, dar un iaht pe Herăstrău ! Era un fel de starter fără vocaţie, dar cu aptitudini de o cafeluță și o bere la bufetul clubului.

Pînă într-o zi, cînd a trebuit să-şi reia, definitiv și irevocabil, locul la planșeta de desen atît de „îndrăgită" de el.

Dar, cum am mai spus, Toni e leneş, nu prost !

A descoperit o nouă metodă ingenioasă de tăiat frunze la melci : Bioritmologia !

„Să trăiască o mie de ani lumină !“ urează Toni celui care a pus bazele bioritmologiei. Atît cît i-a permis submersibilul intelectului său, a investigat oceanul acestei ştiinţe, care îi deschide frumoase perspective pentru „dolce farniente“ !

Se pare că bătrînii astrologi, cu jucăriile lor zodiacale, au avut ceva în capul lor !

Sub influenţa legilor naturii, comportamentul nostru, starea noastră psihologică pot fi prevăzute ştiinţific, în diferite perioade, pe zile, pe luni, pe ani.

În zilele în care sînt predispuşi la accidente, şoferii nu au voie să iasă cu maşina, iar chirurgii nu au voie să opereze. În zilele în care soţiile au ritmul biologic în fază negativă, soţii nu mai dau pe-acasă. În zilele în care jucătorii de fotbal au ritm biologic descendent, stau pe tuşă.

În întreprindere, această ştiinţă este foarte puţin cunoscută.

Aşa că Toni a pus mîna pe un tratat şi acum nu face decît să profite de roadele ştiinţei. Calculează zilnic bioritmurile colegilor, şefului de birou, de serviciu şi, apoi, speculează situaţiile ritmurilor biologice favorabile lui.

De exemplu : în ziua în care un coleg are un ritm biologic generos, Toni profită de ocazie şi îi dă colegului în cauză să execute lucrarea lui.

Sau, profită de ocazie ca să schimbe tricoul şi adidaşii săi uzaţi, cu alţii noi, apelînd la bioritmul prea milos al magazinerului.

Şi aşa mai departe, după cum bate... bioritmul !

Singurul cunoscător al ingenioasei metode, brevet Toni, este prietenul său Cristian, care a fost şi el păcălit de cîteva ori.

Astăzi, Cristian rătăceşte prin labirintul tratatului de bioritmologie. Întoarce paginile, calculează şi, în fine, se întoarce radios spre Toni :

— Asta e !

— Ce e ?

— Cea mai bună zi a directorului nostru : generozitate, înţelegere, dărnicie, bună dispoziţie maximă !

— Eşti sigur ? îl descoase Toni, profund interesat.

— Uite aici punctele lui de referinţă : ziua, luna, anul naşterii.

— De unde le ai ?

— Doar știi că sînt prieten bun cu secretara lui. O altă zi mai favorabilă nu puteai găsi. Îți aprobă sigur scoaterea din producție și ai să poți reveni la secția de iahting a clubului.

Cristian știe că ăsta e marele vis al lui Toni, iar Toni, clocotind de nerăbdare, reia calculele lui Cristian. În ochii lui explodează jocurile de artificii ale bucuriei.

— Asta e !

Sare de pe scaun, își aranjează cravata și se îndreaptă spre biroul directorului.

După cîteva minute, Toni iese de la el din birou, în marșarier.

Vocea directorului tună, dar ce tună !

— Îți arăt eu Herăstrău ! Și dacă nu-ți vezi de lucru, o să zbori pînă în Marea Neagră !

În ochii lui Cristian s-au aprins discret lumini de hîtru.

— Nu înțeleg ! suspină Toni. Calculele au fost bune ? ! Am să le refac !

Nu mai apucă, însă, să le verifice. Din biroul alăturat iese Mati, care îi cîrpește două palme zdravene.

— Nenorocitule, mi-ai spus că ziua de ieri e ziua mea cea mai norocoasă. M-am luat după tine, am jucat tot salariul la loto și nu mi-a ieșit nici un număr !

Cu obrajii încinși ca un cuptor Siemens Martin, recalculează febril datele lui Mati.

— Așa e, am greșit ! se pocăiește el tardiv.

Dar ziua era încă la început. Mari evenimente n-au mai avut loc, astfel că ora trei a venit liniștită, în așteptarea plină de emoții a unora dintre ei.

Toni se grăbește să o onoreze și iese primul pe ușă.

Coboară repede scările. Cristian aleargă după el cu un bloc de desen în mînă. Toni îl privește nedumerit.

— Ce-i cu blocul ăsta ?

— Ia-l !

— Ce să fac cu el ?

— Pune-l sub haină ca să-ți mai atenueze loviturile pe care le vei primi. Te „cocoșează“ rău băieții !

Cristian îl ia de mînă și îl duce la fereastră să privească dezastrul care îl așteaptă afară în curte. Unsprezece oameni, cu antrenorul doisprezece, îl așteaptă înarmați cu diverse obiecte contondente : bețe, șipci, ce-au găsit și ei, cu intenția de a-i face lui Toni o primire triumfală, s-o pomenească !

— Echipa de fotbal a întreprinderii, îl lămurește Cristian, dacă mai are ce lămuri. Antrenorul a selecționat-o după indicațiile tale bioritmice și au pierdut cu opt la zero ! Te mănîncă ăștia cu fulgi și cu bioritm cu tot !

— Ies pe ușa din spate !

— E singura soluție !

Și de astă dată, Toni se salvează, aplicînd creator proverbul. „Fuga-i rușinoasă, dar e sănătoasă“ ! Se uită la ceas. Mai are timp să ia o gustare la bufetul din apropiere, după care se va întîlni cu Zelina, logodnica lui adorată.

În drum spre bufet, trece pe lîngă o înmormîntare. „C-așa-i viața trecătoare, unul naște altul moare...“, filozofează Toni, fredonînd pentru el și uitîndu-se cu respect și milă la întristatul cortegiu funerar.

Din nefericire, unul dintre îndoliați întoarce capul și-l vede. E chiar prietenul său Bițu, care iese din rînd și se repede furibund la el, îmbrățișîndu-l cu multă, multă „căldură“. Toni simte că nu mai are aer, ca un boxer între corzi.

— A murit soacră-mea ! Cum de m-am prostit să-i dau medicamente după bioritmul tău ? S-a făcut anchetă și era să mă aresteze ! S-a bănuit că aș fi otrăvit-o ! Nenorocitule ! Îţi arăt eu ţie bioritm !

Toni reușește să se smulgă din strînsoare și o ia la fugă, urmărit de cîțiva îndoliaţi din cortegiul funerar care cunoșteau și ei problema.

Ca prin minune scapă și de data asta, mulțumindu-i fierbinte, în gînd, lui taică-su, care, de mic, l-a pus să facă atletism : alergări, sărituri și garduri.

E adevărat că pînă acum a avut ghinion cu blestematul ăsta de bioritm, dar, cu siguranță, ziua aceasta se va încheia cu bine !

Cu un buchet de garoafe albe în mînă, se duce în întîmpinarea fermecătoarei Zelina, care trebuie să apară din clipă în clipă, de la examenul de conducători auto. Parcă o vede apărînd, radiind de fericire, cu mult rîvnitul carnet de conducere în mînă ! Categoric, așa va fi ! Bioritmul arată cea mai tandră și mai sentimentală zi a ei. În plus, este și o zi favorabilă conducerii auto.

Dar, dacă cumva ?...

Și, șopîrla suspiciunii începe să-și bage codița în gîndurile lui.

„Astăzi am avut o zi neagră ! Am dat-o-n bară cu toate bioritmurile ! Pentru Zelina am calculat extrem de atent..." încearcă el să se autoliniştească.

Dar, șopîrlica dă nemulțumită, mai repede din coadă.

„Dacă am greșit, totuși, calculul ? Dacă ea m-a minţit și și-a mai „retușat" din vîrstă doi-trei... ? De la femei te poţi aștepta la orice..."

Șopîrlica devine șopîrlă, șopîrla devine iguană, și iguana devine aligator ! Și crește ! Și crește ! !

„Dacă va cădea la examen, te pomeneşti că o să susţină că eu sînt vinovat, eu, cu bioritmul meu ! O să-mi dea cu buchetul de garoafe în cap ? N-am avut de lucru şi, în loc de cinci fire, am luat douăzeci şi cinci ?“ ! Îşi aduce aminte de vremea milităriei şi face stînga-mprejur, părăsind întîlnirea, cu buchetul de flori sub braţ !

„Lasă, că merită şi mama nişte flori !“

Punctuală ca orice femeie, Zelina nu întîrzie decît douăzeci de minute. Dar, ce apariţie superbă de ciocolată ! Razele au bronzat-o atît de uniform încît bărbaţi şi femei întorceau capul după ea.

Priveşte veselă, în stînga, priveşte în dreapta, priveşte înapoi şi înainte şi nu-şi crede ochilor : Toni nu semnează condica de prezenţă la întîlnire.

„De ce n-o fi venit tocmai astăzi cînd am luat cu brio carnetul de conducere auto ? ! A fost formidabil cu bioritmul lui ! Totuşi, numai pentru atît merită să-l aştept ca o caraghioasă ? Îi arăt eu lui... întîlnire ! O să mă ţină minte !

Zăpada albastră ! ...

„Cabana Caprele Negre, izolată în mijlocul naturii, vă invită să petreceţi o vacanţă de neuitat ! Confort, bucătărie haiducească, sporturi de iarnă !“

— Asta e la dracu-n praznic ! se întunecă a furtună privirea Julietei.

— N-au ce căuta dracii în vîrful munţilor. Pe gerul ăsta stau şi ei în fundul pămîntului, la căldură, lîngă cazanul cu smoală, încearcă inabil Alexandru să readucă buna dispoziţie.

— Ce ți-a venit cu cabana asta nenorocită ? Sinaia nu e bună pentru tine ? Îți face silă ? Predealul îți face alergie, Sănducule ?

— Ce mi-e Predealul, ce mi-e institutul meu de proiectare ? Peste tot dau numai de cunoscuți, și știi cum sînt oamenii, vorbesc că de-aia au gură !

— Ce ne pasă nouă, dragule ? În curînd ne vom căsători !

— Nici n-aș mai putea concepe viața fără tine ! Dar, deocamdată, puișor, situația e delicată, n-avem forme legale... Eu, ca director, trebuie să fiu mai prudent ! Sper că înțelegi care e situația ? !

Și Julieta înțelege ! Trebuie să înțeleagă, pentru că are douăzeci și opt de ani, adică vîrsta la care iluziile de a se mărita încep să se subțieze. Înțelege că încă mai este o fată atrăgătoare. Înțelege chiar dacă Alexandru nu este un Macedon cuceritor, iar ochelarii, profilul ventral evident și părul nins, trecut pe la Polul Nord, nu sînt argumente care pledează în favoarea sexapilului.

Dar, mai ales, înțelege pentru că el este director...

S-au cunoscut cu trei săptămîni în urmă la cofetăria Ateneului, unde soarta și aglomerația i-au așezat la aceeași masă.

— O înghețată cu fistic !

— Eu, tot cu fistic !

— Ce bine ne potrivim ! Avem aceleași gusturi ! și-a făcut intrarea, subtil, Alexandru.

Julieta și-a schimbat privirea însorită, acoperind-o cu nori.

Era gata-gata să schimbe și înghețata de fistic cu una de ciocolată, dacă între timp n-ar fi aflat din prezentarea lui Alexandru că e director.

Astfel, a rămas tot la fistic și l-a privit atît de languros, de parcă l-ar fi iubit de cînd s-a născut.

— Eu sînt contabilă !

— Nu e nici o nenorocire ! Dumneavoastră sînteți o contabilă frumoasă !

Munții sînt niște căpățîni uriașe de zahăr.

Botaniștii trebuie să-și revizuiască cunoștințele : iarna, brazii nu sînt verzi, sînt albi ! Se înverzesc numai dacă dai cu capul în ei și se scutură, așa cum a făcut acum Alexandru.

— Fii mai atent cu brazii, iubitule, să nu-i șifonezi ! rîde Julieta. Uite cabana !

— Acum ar merge o țuică fiartă și o țigară bună !

— Să ne îndopăm cu o doză grozavă de sănătate și să tragem în piept aerul ozonificat de Pall Mall !

Cu rucsacurile în spinare, plini de zăpadă, Alexandru și Julieta intră în cabană.

De la o măsuță de lîngă sobă, două perechi de ochi îi prind în focare.

— Tovarășul Alexandru ! se aude strigat de către un bărbat blond, ionizat de soare, la fel ca și distinsa lui tovarășă de masă. Alexandru, din alb ca zăpada, se face albastru de surpriză !

— Tovarășe director general ! Dumneavoastră aici?

— Da, în weeck-end ! Îmi face mare plăcere să-ți cunosc soția ! și adresîndu-se propriei sale soții, continuă :

— Dînsul e cel mai destoinic magaziner din întreprinderea noastră ! Și are doi copii delicioși ! Două bomboane !

Pentru Alexandru, zăpada a devenit, ca și situația... albastră !

Meteo-caractere

Acum cîteva zile, Bianca și Lulu Bănulescu, soțul ei, în drum spre casă, au trecut pe lîngă mine fără să mă vadă. Erau furați de o discuție pe care, fără voia mea, o aud :

— Ce curioși oameni ! De la o vreme, nimeni din bloc nu ne mai salută !

— De ce, oare ?

„De ce, oare, nu-i mai salută oamenii ?"

Micul lor dialog a făcut să încolțească în mine, o problemă pe care n-o putea rezolva decît mica și

dulcea mea soţie, care, asemeni tuturor soţiilor din lume, este la curent cu toate „faptele diverse“ ale vecinilor. Nimic nou sub soare ! Chiar dacă femeile au evoluat şi au ajuns egalele noastre, au rămas aceleaşi inegalabile agenţii de ştiri din tot blocul, din tot oraşul, din toată lumea !

Eu îi spun soţiei mele „Agenţia Steliana“ şi am avut cu ea următoarea discuţie :

— Chiar nu-i mai salută nimeni pe Bănuleşti ?

— Cum să-i mai salute ? Merită ei, nişte parveniţi, acest gest nobil ?

— De ce-i faci parveniţi ?

— Şi-au cumpărat o Dacie 1300 !

— Şi ce-i cu asta ?

— De unde au avut bani ? Familie grea, doi copii, soacra bolnavă rău, rate la casă... Şi eu, suflet milos şi credul, îi împrumutam mereu bani ! Ipocriţii !

— Eu îi ştiam nişte oameni cumsecade, cu gînduri blînde şi senine de bunici. Nu sînt decît doi modeşti funcţionari.

— Da, dar nu uita că el este casier, ea contabilă ! îmi atrage atenţia Steliana, maliţioasă. Şi-au băgat mîinile pînă la umeri !

— Unde, dragă ?

— Ştiu eu unde ? Ce, sînt revizor contabil sau inspector financiar ? Ah, dac-aş fi, le-aş arăta eu lor ! Din cauza ăstora suferă oamenii cinstiţi de-alde noi şi suferă şi nivelul de trai !

— Mda, dacă-i aşa, ciudaţi oameni mai sînt !

— Vezi, bărbate, asta nu-mi place la tine, că n-ai încredere în ochii mei, în simţul meu de femeie ! Ce înseamnă „ciudaţi“ ? Poate crezi că Moliére, ăla din literatură, era o minte îngustă ? ! Ei, bine, ţi-o spun eu : Nu ! Îi demasca de le sărea smalţul ! Nu-i

ierta ! Unde ești tu Caragiale să mi-i iei la refec, să-i bușești, să-i trăznești ca Sfîntu Ion în luna mai !

— Deh, avem și noi faliții noștri !

Coloratura roz a familiei Bănulescu s-a transformat pentru mine în gri-fer ! Ba, chiar negru ceaun ! În fața parvenitului, una dintre cele mai scabroase specii umane, mi se încrețește pielea ca în fața unei reptile veninoase.

— Auzi, nerușinata, m-a întîmpinat din nou soția mea ieri. Iar a venit să-mi ceară un mic împrumut ! Avea o naivitate, o voce mieroasă și o nevinovăție în priviri, că te apuca plînsul de mila ei.

— Și ai împrumutat-o ?

— Eu ? Încă nu mi-a luat Dumnezeu mințile !

— Și ?

— Și ce și ? I-am trîntit ușa-n nas !

„A scăpat ușor ! Cu nevastă-mea nu e de glumit !"

— Marilena de la șapte le-a stricat soneria. Sanda a lui Petrescu le-a luat preșul, și l-a pus la intrarea blocului, că au bani să-și ia altul și de altfel nici nu e scump ! Vecinul lor de palier le-a făcut o gaură în peretele care dă în baie, iar Cristinel, băiatul Angeleștilor, a fost adorabil ! continuă Steliana să mă informeze cu satisfacția omului care și-a savurat delicioasa felie de tort. Le-a înțepat toate cele patru cauciucuri ale mașinii !

Cristinel, copilul minune, cu pușca lui cu aer comprimat mi-a „ras" și mie odată calota pălăriei. Dar pentru treaba asta cu cauciucurile merită felicitări !

— Și mai află, dragul meu, că familia Bănulescu nu va scăpa ușor. Adică cum ? Noi muncim cinstit

și ei delapidează ? Ai auzit de legea optsprezece ? Ilicit ! Ei bine, Angelescu i-a reclamat.

— Asta da, om ! Mi-a luat-o înainte... Să vedem pe unde scoate cămașa domnul Bănulescu ? !

— Auzi tu, mașină la scară ? !

Astăzi, cînd m-am întors acasă de la serviciu, m-a uimit forfota de la noi din bloc. Vecini, părinți și copii, îmbrăcați elegant, cu flori în mîini, făceau coadă la lift.

„O fi murit cineva ? !“

Soția mea, îmbrăcată în rochia ei oliv de mătase, tocmai se pregătea să iasă. Pe masă aștepta un buchet mare de cale.

— Cine-a murit ?

— N-a murit nimeni, prostule ! Mai bine îmbracă-te repede, că întîrziem !

— Dar unde mergem, draga mea soțioară ?

— La familia Bănulescu !

— Poftim ? întreb eu, ca după un pumn bine țintit în propria-mi figură, de un boxer de categorie super grea.

— Știam că Bănulescu a fost chemat la comisie ? !

— Da, și a explicat omul de unde are mașina.

Steliana mă privește drept în ochi și îmi dă lovitura finală :

— A cîștigat-o la loto !

Răsuflu greu, dar tot e bine că mai pot răsufla.

— Și noi unde mergem acum ?

— Să-i felicităm ! Vai, ce oameni cumsecade ! Am știut dintotdeauna !...

Forfoteala din bloc și din curtea blocului continua cu o febrilitate nemaipomenită.

Marilena de la șapte alerga după o sonerie nouă, ca s-o înlocuiască pe cea stricată cu propria-i mînuță. Sanda a lui Petrescu alerga în disperare să le pună preșul la loc în fața apartamentului, dar îl pitise atît de bine că acum nu-l mai găsea. Vecinul de palier, care n-a fost zidar în viața lui, astupa cu înfrigurare gaura pe care le-o făcuse în baie. Cristinel, adorabilul băiat al Angeleștilor, le-a ridicat mașina pe cric și lucra de zor să-i lipească și să-i umfle cauciucurile înțepate. Părinții lui Cristinel urcau și ei cu liftul către Bănulești, cu un buchet de flori, dar și cu o pălărie cu calota „nerasă“, proaspăt cumpărată de la asortatul magazin Bucur-Obor !

Cu Steliana la braț, ajuns în fața apartamentului Bănuleștilor, mă pregăteam să sun.

— Stai puțin, dragule ! îmi stopează ea din drum,

mîna îndreptată spre sonerie. Cum au făcut Bănuleştii ăştia de au cîştigat la loto ? Eu joc de cincisprezece ani şi n-am cîştigat niciodată ? ! Mi se pare ceva necurat la mijloc ! Nu cumva ?...

Suporterul

Printre valurile de oameni din tribună, Pascu este şi el o picătură. El este tipul ideal de suporter. Are cămaşă cu mîneci scurte, în carouri colorate, are ochelari fumurii, are coif de hîrtie parasolar, are un cornet cu „bomboane agricole" şi are, în special, logoree ! Vorbeşte cu toată lumea, cu toţi odată, scuipă în acelaşi tempo şi cu aceeaşi adresă ca şi ceilalţi cojile de seminţe pe cimentul din care e construit stadionul.

Nu are mai mult de cincizeci şi cinci de ani, dar s-ar putea spune că evoluţia condiţiei sale fizice devansează vîrsta calendaristică.

Iată-l în acţiune. Meciul a început de mult. Scorul oscilează, spiritele se agită.

— Bravo, Popică !

— Trage mă, ruda lui Apis ce eşti !

Parcă se bat turcii la gura lor !

— Ce faci, mă, ai orbul găinilor sau eşti chior ? Trage, trage mă, pînă nu mută poarta din loc ! Trage, trage !

— Aiurea, trage să moară sau trage aer în piept ! Nu te uiţi la el ce picioare crăcănate are, parcă a făcut armata la cavalerie !

— Aoleu ! Ce faci dom'le ? Nu mai da din mîini, că mi-ai scos un ochi !

— Nu mai face pe nebunul, că vezi meciul şi cu unu' !
— Mă jur că nu mai vin la meciuri slabe !
— De unde știi că toate vor fi slabe ?
— Dau în bobi, e bine ? !
— Ia uite cu cine țin eu, cu mamelucii ăștia cu picioare de plastic !
— Nu în portar, în poartă, măi fantoma lui Zico!
— Îți „zico" eu, e gloabă, nene nașule !
— Tușa te mănîncă !
— Tușa Lina, soacră-sa, fotbalomana, aia de știe şi cîte chile de bere au băut irlandezii în cantonament!
Rezervele lui Pascu se amestecă cu această țesătură. Care-or fi fost intervențiile lui ? !
Pascu înjură la unison cu ceilalți, emite păreri, ia atitudine.
În perioada în care jocul lîncezeşte, lîncezesc şi spiritele din tribună. Rumoarea se estompează „văzînd" cu urechile. În schimb, discuția se animă, prinde aripi şi sensuri de cancan.
— L-am văzut pe Iepure II la restaurantul Cina, era cu o brună interesantă ! Îl aude Pascu pe vecinul din dreapta lui.
— E nevastă-sa ! răspunde prietenul acestuia. E o femeie foarte serioasă, profesoară poliglot, vorbește șase limbi străine.
— A mea vorbeşte una și așa este prea mult — hohotește un mustăcios din fața lui.
— Ați citit în ziar despre concursul de tăcere de la San Francisco ? intră și Pascu în vorbă. Concurenta care tace cel mai mult timp cîştigă. Una a reușit să tacă două ore. Președintele juriului s-a însurat cu ea.
Hohotele sînt prezente şi de astă dată.

O roșcovană se adresează vecinului ei, care continuă absent, să melițeze mărunțel din gură un soi de epitete incomprehensibile.

— E simpatic, tipul ! Îl văd mereu la meciuri.

— Da, e microbist. Nu lipsește de la nici unul !

— O fi el cum o fi, dar, nu știu de ce, de cîte ori îl văd, parcă simt că fac datorii !

— Crezi în magnetism ? ! Bravo ! Atunci, spune-mi ce simți cînd vii de la serviciu și mă vezi pe mine, soțioara ta iubită ?

— Cînd te văd pe tine simt că fac cheltuieli !

— Și cînd colo, ai dreptate ! Ce înseamnă știința asta ? ! La ce nivel a ajuns ? ! În curînd o să ne ghicim gîndurile !

— Să vezi atunci bucurii !

Și cu o glumă, mai bună sau mai rea, cu o încurajare, mai dulce sau mai amară, la adresa jucătorilor, timpul trece și meciul se termină pe fondul deziluziilor provocate de faptul că nu s-a dat nici un gol. Golul e hrana microbiștilor, e aerul lor, e lumina lor, e... drama lor săptămînală. El face deliciul tribunelor. Este satisfacția supremă. Lipsește golul, lipsesc comentariile, lipsește sarea în bucate, lipsește entuziasmul, starea de spirit devine apatică.

— Ce este golul ? întreabă naivul.

— Golul este ceva care intră în plin ! răspunde microbistul.

După meci, rumoarea tribunelor se transformă în rumoarea străzilor, iar pînă cînd Pascu ajunge acasă, în blocul său, se estompează tot mai mult.

În holul blocului, Zaza Frangulea și Vasilica Brutaru navighează temporar pe nemărginitul ocean al discuțiilor.

Se fac că nu-l văd pe Pascu, dar ridică glasul.

— Unii, spune Zaza, sînt de părere că este mai bine să dai, decît să primești.

— Ăștia sînt altruiștii, e de părere Vasilica.

— Nu, sînt boxerii !

Pe palier, Pascu se întîlește cu vecinul său Martin. Acesta, ca de obicei, îi întoarce spatele cu ostentație.

Pascu deschide ușa și intră în apartament.

Rumoarea care alergase veselă prin urechile lui, s-a stins complet.

Pe pereții apartamentului său curg clipe de liniște și i se preling în suflet.

Masa goală, scaunul gol, patul gol stau în tăcere și nemișcare.

Sub clopotul tăcerii au murit de mult șoaptele, cîntecul și veselia.

Acum își dorește zgomot, măcar un zbîrnîit de telefon, cît de mic.

Se va apuca să crească muște ? ! Ba nu, va cumpăra multe ceasuri, cu pendule și fără, să-i țăcăne toată ziua, să-i destrame singurătatea asta obsedantă care se hlizește la el dominatoare.

Pe el, sportul nu-l pasionează deloc, dar aleargă ca un desperat incorigibil la toate meciurile, în mijlocul oamenilor și al gălăgiei. Acolo, pentru două-trei ore, scapă de umbra nemiloasă a singurătății.

Cînd revine acasă se simte ca un cactus în mijlocul deșertului. E atît de singur că se aude cum gîndește.

Toate acestea au început din ziua în care și-a adus în apartament un colocatar : un cîine !

Proprietarul cîinelui i l-a vîndut drept foxterier, dar arborele genealogic era ciobănesc. Și, ca orice cîine ciobănesc, avea o educație care lăsa de dorit : lătra toată ziua și toată noaptea. A înnebunit tot blocul.

În dubla calitate de vecin și președinte al comitetului de bloc, Martin s-a văzut obligat să intervină cu fermitate.

„Intervenția“ a avut loc pe „ringul“ coridorului și s-a soldat cu meci nul : un cucui și un ochi vînăt, la un cucui și un nas deteriorat !

De atunci, vecinii au început să-l ocolească.

Pascu, forțat de împrejurări, a trebuit să renunțe la cîine.

Dar, singurătatea a continuat să-l apese cu ceața ei groasă.

Ar fi putut să aibă o tovarășă de viață, cu atît mai mult, cu cît, în tinerețe, era un bărbat destul de reușit. Din păcate, știind acest lucru, deveni exigent. În primii ani de zbor sub cerul primăverii, era convins că defectele femeilor sînt calități. După cîtva timp, însă, convingerile lui s-au schimbat și au ajuns la antipod : „calitățile femeilor sînt defecte“ !

Și cu acest dicton strîmb, bine înfipt în cap, s-a trezit, vorba lui Hector Malot, „Singur pe lume“ !

Cînd a început coborîșul pe celălalt versant al vieții și a întrezărit fundul văii, a început goana lui de fluture tomnatec, după ultima rază de lumină.

În viață nu este greu să-ți găsești prima iubită, este greu s-o găsești pe ultima ! (Asta nu mai știe cînd a citit-o, dar cel care a scris-o a știut el ceva !)

Și n-a găsit-o !

Totuși, cușca singurătății trebuia spartă !

De aceea, a cumpărat de la o familie de circari, un papagal !

Un papagal cu pene albastre ornate cu roșu, frumos, dar, din păcate, tot cu carențe în educație. Tot timpul îl auzeai vehiculînd cuvinte ca : „bestie... bestie !... Ești un bețiv ! Ești un bețiv !“

Pascu, în fiecare după-amiază, își făcea siesta povestindu-i papagalului, cu nostalgică retorică, epopeea vieții lui sentimentale, în ordine cronologică.

— Carmen era frumoasă, avea un profil grec, dar păcat că era blondă și nu agrea mirosul de țigări ! Dacă n-ar fi avut defectele astea... ? ! Dar le avea ! Așa că...

— Prostule ! Prostule !, i-a acordat papagalul calificativul meritat.

— Viorica, continua el povestea, era brunetă și murea după mirosul de țigări, dar era prea tăcută și asculta prea mult de maică-sa ! Nu ieșea din vorba ei. Așa că...

— Prostule ! Prostule !

Pascu ierta vulgaritatea papagalului din două motive : în primul rînd că îi acorda acest calificativ între

patru ochi și, în al doilea rînd, pentru că îi umplea golul singurătății, ca tovarăș de viață.

Povestea s-a derulat cu exactitate simetrică săptămîni în șir.

Într-una din zile, pe sub fereastra uitată deschisă de Pascu, a trecut Martin. Coincidența nefastă a făcut ca papagalul să fie în deosebită dispoziție logoreică și să i se adreseze cu onorabilele cuvinte : „Prostule ! Prostule ! Bestie ! Bestie !..."

Furios și sătul pînă peste cap, Martin s-a dus acasă, a luat pisica și a aruncat-o prin fereastra lui Pascu.

Cînd s-a întors acasă, Pascu a aflat pentru prima oară că pisicile vorbesc ! Tocmai sărea pe fereastră pisica lui Martin, din burta căreia răsunau memorabilele cuvinte ale papagalului : Prostule ! Prostule ! Bestie ! Bestie !

S-a dus și bietul papagal ! Acum ce i-a mai rămas?

Și ce greu e să găsești o pasăre care să vorbească! Măcar de ar vorbi ungherele, dar astea sînt nesimțitoare și reci. A încercat odată, dar și-a dat seama cu regret că nu e pregătit pentru așa ceva și a renunțat.

Nici măcar vaza de flori de pe masă nu vorbește. În schimb, are gură mare, dar degeaba ! Se uită la ea și ea se uită la el. Privirea ei compătimitoare îl enervează și îl predispune la necugetatul gest de a o sparge urgent, în mii și milioane de bucățele.

Dar, cînd omul are bunăvoință, găsește soluții.

Oricine trecea pe sub fereastra lui, constata cu uimire că de fapt Pascu nu este singur. Se aude următorul dialog :

— Ce faci, Pascule ?

— Bine, băiatule !

— Cum ți-a mers la serviciu ?

— Bine, băiatule !

— Tot singur ?

— Aş, s-a dus dracului singurătatea !
— Bine i-ai făcut ! Mîine avem meci !
— Merg şi eu, băiatule !

Cine era curios să privească pe fereastră, îl putea vedea pe Pascu, cu părul răvăşit şi cu ochii aţintiţi către un loc numai de el ştiut. Îşi imprimase vocea pe o bandă de casetofon şi dialoga cu Pascu !

Într-un colţ, singurătatea stătea rînjind cu limba scoasă de un metru. Se spînzurase de supărare !

Minunea bunicii...

— Boabele de cafea nu trebuie să aibă culoarea galbenă a caisei, dar nici tuciurie ca talpa iadului să nu fie ! E o artă să prăjeşti boabele. Prin prăjire trebuie să ajungă cafenii cum e coaja castanelor pîrguite bine pe jăratecul molcom al soarelui de brumar. Apoi, cafeaua se lasă să se răcească uşor, nu prea mult, cît o adiere de dor pe un gînd încins. Apoi, se rîşneşte fin... fin... Adevărata cafea turcească se fierbe, fie pe spuză de cărbuni, fie pe nisip fierbinte, ca să-i iasă tăria tocmai atît cît trebuie şi s-o pătrundă aroma, tot tocmai atît cît trebuie. Pentru fiecare ceaşcă se pune într-un ibric o linguriţă cu vîrf de cafea, o bucăţică şi jumătate de zahăr cubic şi apă. Se lasă să dea în cîteva clocote, pînă se face caimacul, nu mai mult, că îşi pierde aroma. Se ia caimacul cu linguriţa şi se pune cu grijă în ceşti...

O ascultam pe bunica, aşa cum se spune că se ascultă sfinţii, cu evlavie. Dar, îmi lăsa şi gura apă după acea licoare enigmatică reconfortantă.

„Dau un regat pentru un bob de cafea !“ am strigat eu în gînd, pentru a nu fi auzit nici măcar de pereți. Dar, cum eram convins că nu am nici un regat, la fel eram de convins că nu voi primi nici un bob de cafea !

Şi totuşi... Ca orice bunică, bunica mea ştia să facă minuni !

S-a dus la bufet, a deschis conspirativ, cu mare grijă, un sertar şi a venit cu un pachet ce trăsnea a cafea. De fapt, era un pachețel, care, fiind înfăşurat în zece foi de ziar şi o foaie de staniol, căpăta dimensiuni de pachețoi. Cu tot ambalajul, cafeaua îmi umplea nările cu aroma ei, în aşa fel, încît m-a luat un fel de amețeală şi, pînă să-mi revin, m-am trezit că bunica îmi îndeasă pachețelul în mînă, cu bucurie şi, o drăgălaşă complicitate.

— Şi dumneata ce-ai să mai bei ? am întrebat eu, ca un nepot iubitor, grijuliu, dar în sinea mea îmi spuneam : „Doamne fereşte să nu se răzgîndească şi să mi-l ia înapoi !“

— Eu ? Amestec ! E neagră ? E ! E caldă ? E ! E dulce ? E ! Dacă-i pun zahăr, nici nu-mi mai urcă tensiunea !

Am părăsit-o, profund impresionat de acest măreț sacrificiu, pe care numai o bunică poate să-l facă !

„Sigur că da !“ cugetam eu în drum spre I.C.R.A.L., unde trebuia să depun o cerere pentru o reparație. „Doctorii au dreptate : cafeaua sau „Cofeearabica“ este nocivă. Conține un alcaloid, cafeina, care îți poate produce excitații cerebrale, palpitații, insomnii, tremurături, greață, tahicardie, ateroscleroză şi multe alte calamități organice ! Pe cînd, or-

zoaica... Vorba bunicii : „e caldă ? E ! E neagră ? E ! E dulce ? E ! Ce mai vrei ?“ Și totuși...

Am intrat la I.C.R.A.L. M-am apropiat de ghișeul registraturii, am scos cererea și am înmînat-o unei fete de circa douăzeci și cinci de ani, plinuță bine (sedentarismul, am gîndit eu) care, lucru foarte curios, de la început m-a privit cu ochii ei verzi-maronii, foarte insistent și chiar semnificativ ! În ceea ce n-am crezut niciodată, am început să cred acum : în farmecul meu personal ! Deobicei, cînd mă văd, fetele întorc capul după mine, dar în partea cealaltă.

Zîmbetul registratoarei, care pînă atunci fusese încrețit de acreală, s-a luminat, inundîndu-i toată fața.

„Sînt un soare pentru ea !“ mi-am spus. Dacă mai stau mult în fața ghișeului face insolație !“

Mi-a luat repede cererea, s-a uitat pe ea, a înregistrat-o în viteză, apoi mi s-a adresat cu cel mai diabetic glas din lume :

— Văd că cereți reparația acoperișului ? !

— Nu cer Himalaia ! am răspuns eu îndîrjit, obișnuit cu obișnuitele respingeri.

— Bineînțeles ! Aveți dreptate, dar de ce nu duceți cererea chiar acum la tovarășul inginer Zaharia, că luați rezoluția pe loc. Îi fac eu un semn discret și se aranjează !

Nu prea îmi venea să cred într-o rezoluție „fulger“, doar nu eram eu naivul căruia să-i vinzi Palatul Telefoanelor, mai ales că nu băteam pentru prima oară la porțile I.C.R.A.L.-ului.

Am ascultat-o, totuși pe „admiratoarea“ mea și am intrat la inginerul Zaharia, împins de ea. Îl cunoșteam mai de mult. Mai avusesem de-a face cu el. Era înalt și lat cît trei dulapuri și avea o privire fioroasă

de taur neîmblînzit. Atunci cînd se uita la tine îți făcea impresia că te ia în coarne, ca la coridă, și puneai repede mîna pe cravată să vezi dacă nu cumva e roșie, de teamă să nu-l înfurii mai rău ! Mi-a aruncat două priviri ca două bisturie, gata să mă disece. Asta, pînă m-am apropiat de el, că după aceea, lovitură de teatru ! Taurul a devenit un dulce și blajin mielușel !

— Văd că aveți o cerere ! a etalat el un zîmbet pe care, probabil îl păstra numai pentru șefi și soție.

I-au trebuit numai treizeci și cinci de secunde s-o citească și cincisprezece secunde s-o aprobe. Pe toți dracii ! Nu-mi venea să cred !

— Poate că într-o lună s-ar putea să începeți reparațiile ? ! am bîlbîit eu, plin de speranță. Știți... vin ploile și...

— O lună ? Glumiți !

— Măcar în două...

— Vă trimit echipa în două zile... Ce spun eu în două zile ? Chiar mîine !

Mi s-a tăiat respirația.

— Chiar așa ?

— Nu este nici o problemă pentru noi. Noi înțelegem oamenii... mai ales cînd și ei ne înțeleg pe noi !...

Ultima frază a lui Zaharia n-am înțeles-o. Aveam impresia că așteaptă ceva de la mine ? !... Dar ce ? Ăsta nu primește ciubuc... atunci ? Poate că mă înșel eu ? !"

I-am mulțumit frumos, după care am plecat năpădit de dileme.

Curios ? ! La plecare, privirile lui au intrat din nou în șeptel și au redevenit taurine !

Am trecut pe lîngă registratoare.

— Ați rezolvat ? m-a întrebat ea cu glas cald și chemare mută în priviri.

— Da, da ! Mulțumesc frumos pentru ajutorul dumneavoastră prețios !

Am ieșit, dar nu mai înainte să întorc capul și să-i zîmbesc amabil. Metamorfoza fetei m-a uluit. Se uita după mine contrariată, dezamăgită, acră, furioasă ! „Probabil că așteaptă să-i dau o întîlnire ? !“ mi-am spus. Numai că eu sînt o raritate pe cale de dispariție : nu-mi înșel nevasta !

Vesel, ca un elev în vacanță, am intrat în alimentara purtînd ca pe o bombă lista de cumpărături, confecționată de nevastă-mea : fasole, mazăre extrafină, cașcaval, măsline etc.

— Ești visătoare ! am rîs eu de ea.

— Probabil că n-o să le găsești pe toate, dar tu încearcă, nu te descuraja ! m-a îmbărbătat ea.

Responsabila, o Artemis în halat alb, vedea, din păcate, în fiecare client pe soacră-sa : îi vorbea urît !

M-am apropiat de ea și... chipul ei s-a luminat „a giorno“ !

„Iar sînt soare !“ mi-am spus eu.

— Aveți fasole chi... ?

Speriată, mi-a făcut semn cu degetul la gură să tac și m-a luat de braț, șoptindu-mi :

— Să mergem pe la ușa din spate !

„Cert, azi îmi merge din plin !“ Îmi venea să salt într-un picior, de bucurie.

„Și nevastă-mea, care îmi spune că altă proastă ca ea nu găseam eu să mă ia ! Ce amarnic se înșală ? ! Fata asta e o superbă și ce succes am la ea !“

— Deci, fasole, cașcaval, măsline... sînt toate ! mi-a spus ea după ce a controlat lista. Să vă mai dau și niște șervețele de masă...

— Astea nu sînt pe listă !

— Nu-i nimic ! Vă prind bine !

— Sînteți așa de drăguță, așa de amabilă... Nu mi-am închipuit ! Vă sînt recunoscător ! i-am mulțumit cu fierbinte. Și aruncîndu-i un zîmbet pe care am căutat să-l fac cît mai cuceritor, am dat să plec.

— N-ați uitat nimic ? m-a oprit ea.

— Eu ? am întrebat nedumerit, pentru că am cumpărat chiar mai mult decît era trecut pe listă. Ce-am uitat ?

— Cafeaua ! Ce frumos miroase ! și a întins mîna.

Uluit, am deschis gura, am închis-o, iar am deschis-o, iar am închis-o și iar am deschis-o...

— Asta e de la bunica, pentru nevastă-mea ! am bîiguit eu scuzîndu-mă şi am plecat repede, fără să mă mai uit în urmă.

Vasăzică, ăsta era misterul ! Aroma de cafea !

Acasă, soţia m-a primit cu braţele deschise. Dacă ar fi avut şase braţe, le-ar fi deschis pe toate !

— Iubiţel, ursuleţ mic şi scump !

Şi-a adus aminte să mă desmierde, aşa cum a făcut-o numai cu zece ani în urmă în luna de miere. S-a repezit la pacheţelul de cafea, mi l-a smuls şi în pas alergător a pornit-o către bucătărie, direct la ibric !

— Stai ! Nu ţi-e bine ? Ce faci ? i-am oprit eu elanul.

— Ce să fac ? m-a privit ea nelămurită. O cafea !

— O cafea, două, nici una ! Nu te atinge de ea ! m-am răstit eu. Cafeaua asta nu e ca s-o bem noi. Trebuie s-o păstrăm, că ne poartă noroc ! Ne păzeşte de rele ! Ne aduce numai bine ! E talismanul nostru de la bunica ! E tabu ! Cel puţin deocamdată.

— Tu mă uluieşti, iubiţel !

— Cu aroma ei am rezolvat azi o serie de treburi şi mai am atîtea probleme de rezolvat !

I-am povestit cum aroma de cafea, fără cuvîntul magic „sesam“, mi-a deschis toate porţile !

— Am audienţă la director pentru aprobarea de transfer, mă duc la un autoservice să-mi pună cît mai repede maşina la punct, trebuie să iau aprobarea pentru cota de combustibil...

Nevastă-mea a făcut un boţişor dulce, prevestitor de o cerere care o să mă coste.

— Dă-mi şi mie, te rog, un pacheţel de cafea ! Numai pentru mîine ! Se fac propunerile pentru prime şi vreau să-l zăpăcesc pe şef cu aroma !

— Îl zăpăceşti şi aşa, n-ai nevoie de cafea ! am simţit eu cum se depune în mine zaţul geloziei.

A doua zi dimineaţă am luat pacheţelul de cafea, l-am împărţit în patru şi l-am distrbuit în pliculeţe. Două le-am introdus în buzunarele laterale de la haină şi două în buzunarele de la pantaloni.

— Ştii ce frumos miroşi, dragule ! Ca o plantaţie de cafea ! m-a admirat soţioara mea scumpă şi iubitoare. E prima oară cînd eşti şi tu apetisant ! Succes la treburi !

Şi astfel înarmat, am plecat să-mi rezolv problemele.

Într-o săptămînă le-am rezolvat aproape pe toate. Aroma de cafea făcea minuni şi ravagii în comportamentul oamenilor. Îi punea pe calea cea bună !

Am obţinut şi transfer şi combustibil şi internarea rapidă a bunicii în spital şi un covor fără coadă şi un pian cu coadă !

Îmi mai rămăsese de rezolvat repararea maşinii.

M-am dus la un atelier auto. Mecanicul, unul tuciuriu, cu cîte un snop de păr la sprîncene şi morocănos cît zece urşi, era vîrît cu capul într-o maşină pe care o repara.

— Meştere, te uiţi puţin şi la Scodiţa mea ?

Nici n-a întors capul. „Probabil, mi-am spus eu, nu simte mirosul de cafea din cauza mirosului de benzină ? !"

Am strigat la el o dată, de două ori, de trei ori... „Este evident că ăstuia i s-a deteriorat timpanul ? !"

— Meştere, am urlat eu, cu dumneata vorbesc !

A scos capul din maşină şi s-a răstit la mine :

— Ce vrei ? Nu vezi că am treabă ?

M-am apropiat mai mult de el ca să-l ameţesc cu aroma de cafea, dar... de necrezut... nici o influenţă...

— Las-o aici și cînd oi avea timp...
— Eu credeam că astăzi o să puteți s-o faceți ? !
— Ce vorbești, nene ? Las-o aici și vino peste o săptămînă, dacă oi avea timp de ea și atunci...
„Ăsta nu e sensibil la cafea !", am suspinat eu. „L-a înțărcat mă-sa cu orzoaică !"
Și am plecat dezamăgit de primul eșec !
Dar nu era și ultimul.
Am văzut pe cineva ieșind dintr-o farmacie cu o cutioară de alifie chinezească. A admirat-o și a băgat-o repede în buzunar.
Am intrat în farmacie sigur pe succesul cererii mele :
— Aș dori cinci cutii de alifie chinezească !
— De ce nu zece cutii ? mi-a răspuns cu cel mai profund și jignitor dispreț, farmacista. Nu mai avem, s-au terminat !
Contrariat, am plecat spre casă. Dar, soția mea nu s-a mai aruncat de gîtul meu cu „Pufișor, iubițel" și alte amețitoare dulcegării, așa cum a făcut săptămîna trecută.
— Ce se întîmplă ? am întrebat-o eu intrigat.
— Ce să se întîmple ? Ți-ai pierdut tot farmecul ! Ți-ai pierdut aroma !
De fapt nu eu îmi pierdusem aroma !
Deodată, am înșfăcat la repezeală garoafele din glastră pe care vecinul i le făcuse cadou nevesti-mii de ziua ei și am alergat într-un suflet către spitalul unde o internasem pe bunica.
Ajuns la patul ei de suferință, bunica m-a privit cu ochii ei blînzi, lăcrimînd de duioșie și mi-a spus, mîngîindu-mă pe cap.
— Ce mult mă iubești, nepoțele ! Ce frumoase flori mi-ai adus ! Cum să-ți mulțumesc ?

— Eh, ştii matale... am lăsat jenat privirile în pămînt, dacă mai ai...

— Ce să mai am ?

— Aşa... un piculeţ de cafea de-aia bună... bună... pentru sufleţelul meu şi al nevesti-mii... ? !

Bunicuţa se uită de jur-împrejur, bagă mîna ei uscată şi tremurîndă sub pernă, de unde scoate un pacheţel şi mi-l oferă.

— Era pentru dom'doctor !

Am luat în viteză talismanul şi ca fulgerul, fără să o mai sărut pe bunicuţa, am plecat. Cuprins de frigurile creaţiei am ajuns acasă. Am împărţit comoara în trei : una pentru audienţe la minister, una pentru mecanic şi una, bine acoperită, am pus-o la păstrare. Ne trebuie o rezervă. Cine ştie ?

Scoţienii

Se pare că în această epocă a blue-jeans-ului, numai într-un singur colţ al lumii n-au pătruns blugii : în Scoţia ! Cauza, spun hîtrii : intră prea mult material.

Ştim cu toţii, scoţienii poartă fuste, nu din spirit de contradicţie, ci pentru că aşa le e portul.

Totuşi, după încheierea festivalului internaţional de folclor de la Bucureşti, lui Mac Davies şi Mac Robert li se scurgeau privirile, la modul cel mai admirativ, pe iţarii lui Culai şi Oaie, ca ploaia pe geamuri.

Tinerii Culai şi Oaie erau doi dintre participanţii care reprezentau Ţara Oaşului la acest festival.

Mai bine de o jumătate de oră ei au încercat să se înţeleagă prin semne, că îi dureau mîinile de atîta „vorbit" !

Pînă la urmă, au căzut de acord și costumele scoțiene au fost schimbate cu cele oșene, „for remember", mai ales că portul nostru este din ce în ce mai apreciat, mai căutat peste hotare.

— Uș, iată-ne și scoțieni! face haz, privindu-se Oaie.

— Cum or merge muierile în fuste ?

— Bine că nu suflă vîntul !

Și, cum e vară, cum e cald, cum se aflau lîngă hotelul Lido, au intrat pe terasă, ca să bea o bere.

— Fain ! Aici e și scăldătoare !

— Şi ce mai priveliște, tulai Doamne !

Ospătarul se prezintă uluitor de repede, oferindu-şi serviciile, cu un zîmbet numai „dulceață din trandafiri de casă" !

— Please, sir ! zice el reverențios.

— Două sticle cu bere ! răspunde Oaie în limba lui Enăchiță Văcărescu.

Ospătarul își privește dezamăgit clienții, cînd constată că sînt „neaoși" și, consternat, face stînga-mprejur alene.

— Ăsta o să se întoarcă peste o oră, apreciază înțelept Culai. Trebuia să-i vorbești și tu în altă limbă ! N-ai văzut că i-ai umbrit entuziasmul !

Oaie nu-i răspunde. Privirile lui fixează două fete de pe marginea „scăldătoarei".

— Placu-ți ?

— Oho ! Așa ceva n-ai să găsești prin ocina noastră !

— Așa frumoase ?

— Nu. Așa goale ! Pe căldura asta te încălzești și mai și ! Uf, că nu mai vine odată cu berea aia rece !

— Sînt faine de tot !

Cele două sirene, Carmen și Lizi, n-au nici patruzeci de ani la un loc. Zeul Amon le-a uns trupurile cu un aliaj de aur și lumină, de ți se învîrtesc ochii în jurul lor, ca fluturii în jurul becurilor incandescente.

— I-am prins în ocular, tu !

— Nu-și mai iau privirile de pe noi ! Înalți sînt, tu ? ! Parcă sînt două antene telescopice !

— Ei și ce, Robin Hood era o stîrpitură ?

Pe masa „scoțienilor" au aterizat, în silă, două halbe cu bere, pe care o și plătesc.

— Caldă ! Cred c-au pus-o la fiert !

— No, ce zici de fete ? Cu ce s-or ocupa copilele astea de stau dimineața pe-aici ?

— Păi, ce, au de dus oile la păscut ? Eu zic să le poftim la noi.

— Da, cum ?

— Apăi, nu ca la stînă. Le facem semn așa, oblu !

— Da ele ne iau drept scoțieni !

— Las'că-i bine !

— Ce bine, că trebuie să știi englezește ? !

Cîteva cuvinte mai știau și ei de la festival : „helou boi“, „hochei“, „pliz“, „orait“.

— Nici un bai, ele vorbesc engleza, noi scoțiana, așa că nu ne înțelegem.

Ehe, ce-o să mai povestească ei celor de-acasă, la neamuri, la prieteni...

De pe marginea bazinului, cele două sirene, nimfe, gioconde se ridică ușor.

— Ce facem, Lizi, ne încercăm norocul ?

— De ce nu ? Așa a făcut și Ani și s-a măritat cu un tuareg.

— Ei și ! Mare scofală : a vîndut-o apoi pe trei cămile !

— A vîndut-o bine ! Nu era cine știe ce de capul ei !

— Dar nu-ți fă, tu, probleme : scoțienii n-au cămile !

— Ai dreptate. Scăpăm și noi de griji ! Ăștia nu ne pun să muncim !

— Da cum o să ne înțelegem cu ei ?

— Proastă ești ! Dragostea n-are nevoie de cuvinte !

— Și ce ne facem ? Ai uitat că Tavi și Mihai vin să ne ia de aici ?

— Dă-i încolo ! Ce ? Ei sînt scoțieni ?

Carmen și Lizi se apropie de băieți, pendulînd agale, a șovăială și neliniște, dar și a nebănuite promisiuni...

— Țin-te bine, Oaie, că vin !
— Las' pe mine. Mai ai pachetul ăla de „Marlboro" ?
— Da, dar am băgat în el „Snagov".
— N-are nimic ! Lasă-l pe masă... !
Civilizați, se ridică amîndoi în picioare, în întîmpinarea fetelor. Lizi le întinde mîna, veselă.
— Helo boi !
— John Oai ! se recomandă el.
— Neghin Culai ! se recomandă și Culai.
— Carmen ! se prezintă cu o voce mai caldă ca berea.
— Lizi ! o imită prietena sa.
— Țigaret ! le oferă pachetul Oaie.
— Marlboro !
Aprind amîndouă cîte o țigară.
— Asta da țigară ! apreciază Carmen.
— Marlboro scoțiene, tu ! aprobă „cunoscătoare" Lizi.
— Hochei ! spune cu dezinvoltură Culai.
Fetele comandă whisky și creveți, spre marea uimire a ospătarului, căruia, la o astfel de comandă, ochii au început să-i sticlească, iar picioarele să-i alerge.
Cu whisky și porțiile de creveți în față, fetele se hotărăsc să dea asaltul. Pentru a se face mai bine înțelese de „scoțieni", stîlcesc cuvintele, așa cum le stîlcesc mamele pentru a se face înțelese de copii.
Pornesc la o discuție cu un desăvîrșit caracter babilonic. Ele se chinuiesc să tragă de urechi cîte un cuvînt, metamorfozîndu-l, inventînd ad-hoc, un nou dialect de „esperanto".
Dar, pentru că soluția cu stîlcirea unor expresii nu le dă siguranța că sînt înțelese, trec la maltratarea cuvintelor românești.

Cuvintele româneşti cu un „eişăn“ în coadă se transformă în cuvinte englezești, pe bandă rulantă.

— Crezi că au înțeles ceva, Lizi ?

— Putem să le spunem orice, că tot nu înţeleg nimic ! Totul e ca tonul să fie dulce !

Carmen ia mîna lui Oaie în mîna ei.

— Vai de mine ! Are bătături !

— Ce-oi fi vrînd ? Bătături de la volanul limuzinei, tu ! Uite, al meu are tatuat pe mînă un berbec !

— O fi semnul heraldic al familiei. Sînt de viţă nobilă, tu ! spune Carmen cu sinceră admiraţie. Ah, voi fi lady Oai !

— Și eu lady Culai ! suspină visătoare Lizi, în vreme ce băieţii sînt ca două baloane, gata să plesnească de rîs.

— Vai, tu ! se trezeşte Carmen la realitate, văzîndu-i pe logodnicii lor, Tavi și Mihai, rămaşi în cadrul intrării, ca doi copaci după furtună.

— Dă-i încolo ! Ocazia asta cu scoţienii nu trebuie scăpată. M-am săturat să trăiesc cu un pol pe zi din pensia bunicului.

— Și cu morala pe cap : „de ce nu-ţi iei serviciu“, „de ce n-ai intrat la facultate“ ?

Dar iată că intră val-vîrtej un oșan get-beget, în cămașă şi iţari, care se adresează lui Oaie şi lui Culai :

— Oaie ! Culai !

— O, ies ! răspund cei doi.

— Haideți repede că scăpăm trenul de Baia-Mare !

— Așa e ! spune Oaie, privindu-și ceasul.

— Good bye, fetelor !

— Good bye, Lady Oaie !

— Good bye, Lady Culai !

Şi pleacă grăbiţi, lăsînd în urma lor două tablouri pictate cu autentic talent popular : Lizi şi Carmen !

Şi, pentru ca tabloul să fie complet, ospătarul le „oferă" cu gesturi nobile, pe o tavă de argint, nota de plată : whisky, creveţi...

Ca două bune prietene leşină una în braţele celeilalte !

Gripa lui Mituş

Un vecin bun face cît o Dacia 1300 combi !

Un vecin rău face cît o capsulă de autosifon, defectă.

Problema vecinilor e mult mai veche decît omul. Şi dinozaurii şi brontozaurii aveau vecini. De buna sau reaua lor vecinătate depindea soarta a zeci de hectare de ferigi pe care le călcau în picioare.

Dar, dacă omul din Neanderthal putea să trăiască izolat într-o peşteră, omul zilelor noastre nu poate trăi fără vecini. Fără vecini ar fi ca o pudrieră fără puf, ca o noapte fără stele, ca o nuntă fără lăutari, ca un Fănuş fără Neagu, ca un şpriţ fără „ţ" !

Sociologia modernă exclude, ca fiind utopică, posibilitatea unei izolări. Trăim cu vecinii, cum trăiesc cîinii cu puricii. Nu noi ni-i alegem. Şi, la un contact mai strîns cu ei, ne scărpinăm de se aprinde pielea pe noi !

Idealul ar fi să ajungem la o simbioză, dar este greu, pentru că totdeauna uităm că şi noi sîntem tot „vecini". De aceea, *honni soit qui mal y pense.*

Eu lucrez în momentul de față la un computer de sortat vecinii după similitudine de calități și defecte, dar nu sînt totuși convins de eficacitatea lui, pentru că am observat un straniu fenomen : chiar cei mai buni vecini nu sînt totdeauna bine priviți. Se spune despre ei că „te sufocă cu amabilitatea lor“ !

Inginerul Mituș Dumitrescu, un bărbat de circa patruzeci de ani, intrat bine pe bulevardul celei de a doua tinereți, își face și reface în oglindă retușul figurii peste care, totuși, mestecenii toamnei nu și-au scuturat toate frunzele. Este încă un bărbat agreabil, așa cum gîndește și Neli, suspicioasa lui soție, plecată pentru cinci zile în turneu cu Teatrul Muzical.

„Și, neavînd convingeri bigote, nu sînt sfînt !“ gîndește la rîndul său Mituș, în așteptarea fermecătoarei Raluca, o superbă creolă. Profită de absența soției sale Neli, cum profită ursul de ultimele raze solare, înainte de hibernare.

Totul ar fi excepțional, dacă n-ar fi vecinii !

Sună la ușă pensionarul Vrabie, vecinul său, care, deși a început coborîrea pe versantul celălalt al vieții, este totuși un optimist incurabil, un suflet caritabil, un „săritor la toate“, excesiv de amabil.

— Astăzi e ziua scadenței, stimabile vecin Mituș. Trebuie să-ți restitui mia de lei.

— Nu e nici o grabă !

— Nici nu mă grăbesc, că nu-i am la mine. Dar trebuie să vină nepotu-miu cu ei peste o jumătate de oră. Pînă atunci, mai stăm și noi puțin de vorbă.

Pentru o clipă, Mituș simte smoală fierbinte pe ceafă. Apoi, caută cu înfrigurare o soluție. „Cum să fac să scap de pisălogul ăsta ?“ Dacă îl las să intre în casă, nu mai scap de el !“

— Vecine, iartă-mă, dar nu pot să te primesc ! Sînt...ă... sînt bolnav ! găseşte el soluţia salvatoare. Bolnav copt ! Am gripă. Hapciu !

Dar, vecinul Vrabie nu este omul care să se teamă. Nu s-a speriat el de nemţi în ultimul război mondial, dar de o gripă ? !

— Nu-i nimic, că am şi eu, vecine ! Hapciu ! îi strănută în mod demonstrativ.

— Da, dar a mea — încearcă Mituş o ieşire din situaţia incredibil de stupidă — a mea este extrem de periculoasă, este de Hong Kong, de import !

— A mea e de-a noastră, românească ! nu se lasă impresionat Vrabie. Dar, n-avea nici o teamă, mai ales acum cînd soţia dumitale este plecată în turneu, n-o să te lăsăm noi singur. Sîntem nişte vecini de nădejde !

Şi, în timp ce Mituş se gîndeşte cu groază că Raluca trebuie să sosească dintr-un moment într-altul, Vrabie îşi strigă soţia, care şi ea la rîndul ei, este o vecină cu suflet.

— Vai, dar rău mai arăţi ! îl compătimeşte ea. Ia scoate limba, zii „a" !

Mituş epuizat scoate limba ca un copil prost crescut şi zice docil „a".

Madam Vrabie îi cercetează ochii şi cu aerele unui medic şi pune diagnosticul : „gălbinare" !

— Asta se ia ! îşi exprimă părerea şi soţul ei.

— Aşa este, se ia ! se agaţă Mituş de noul pai salvator. E imprudent să mai staţi aici. Am chemat doctorul care vine să mă îngrijească.

— Vezi de treabă, dom'le, cum să te lăsăm singur ?

— Pînă vine doctorul, intervine energic Vrabie, ia stai cuminţel în pat, să-ţi iau temperatura !

Îl așază cu forța în patul pregătit festiv pentru vizită. „Cum scap de nebunii ăștia ?“ erupe furios gîndul lui Mituş.

— Stai liniștit ! îl calmează madam Vrabie. Nu te mai frămînta, că eu mă pricep la toate bolile. Am un văr doctor.

— Unde lucrează ?

— La morgă !

Şi filmul se derulează rapid : Vrabie aleargă în apartamentul lui, se întoarce cu un termometru. Vrea să i-l pună în gură lui Mituș, dar soţia se opune ; îl foloseşte şi micuţul Gigel. Îi fac un ceai de izmă creaţă, cu care Mituş se opăreşte, după care Vrabie aleargă din nou la el în apartament după niște lapte dulce. Îl forţează pe Mituș să bea, că „laptele e bun la toate“. Acesta îl scuipă îngrozit :

— Este stricat !

— De unde l-ai luat ? își interoghează bănuitoare soţul, madam Vrabie.

— Din borcanul de pe etajeră.

— Ce-ai făcut ? se sperie ea. I-ai dat vopseaua pentru mașină, Duco ! Repede adu trusa, să-i facem și-o injecție cu polidin !

Mituș începe să tremure cu adevărat pentru sănătatea lui.

— Nu este nevoie de injecție ! Mi-o face doctorul !

— La atîta lucru mă pricep și eu. Ieri i-am făcut o injecție cîinelui lui Pandelescu.

— Ce avea ? întreabă Mituș cu sufletul la gură.

— Turbare !

Mituș scapă de injecție, dar nu scapă de ceea ce se temea : la ușă sună Raluca. Iat-o privind uimită și fîstîcită insolitul tablou : Mituş încearcă să se ridice, dar două mîini puternice îl împing înapoi între perne.

— Ea... dînsa... este doctorița ! găsește Mituș, de astă dată, soluția într-adevăr salvatoare, folosindu-se de cel mai banal semn de complicitate : făcutul cu ochiul !

Aceasta nu știe ce să creadă, nu știe ce să spună, nu știe cum s-o ia la fugă.

— E grav, tovarășe doctor ! încearcă s-o mai lămurească madam Vrabie. Bine că ați venit !

Raluca își dă seama, în sfîrșit, că este luată drept medic. Dar ea este o iscusită dansatoare !

— Faceți-mi un control, tovarășe doctor ! o încurajează Mituș.

Raluca se apropie de el și încearcă să-și ia rolul în serios. Îi ia pulsul, așa cum a văzut că fac medicii și își apleacă urechea să îi asculte inima, în timp ce Mituș îi șoptește : „nu știu cum să scap de pisălogii ăștia ? ! Trebuie să te evaporezi !"

— Este grav ? Scapă ? întreabă soții Vrabie într-un glas.

— Sută la sută ! îi asigură Raluca.

— Doamna Neli, soția dînsului, o să vă mulțumească și o să vă fie recunoscătoare pentru tot ce faceți pentru el !

— Are complicații ? se interesează Vrabie.

— Și încă ce complicații ! insinuează Raluca. Numai că, eu am impresia că am greșit apartamentul. Ce apartament este acesta ?

— Treizeci și doi.

— Eram sigură că am greșit. Mi s-au comunicat la telefon cu totul alte simptome. Sînt așteptată de urgență la apartamentul optzeci și doi !

Și pleacă grăbită.

Soții Vrabie se privesc nedumeriți și bănuitori.

— Medic fără trusă n-am mai văzut ! îl privește suspicioasă pe Mituș „buna lui vecină".

— Și... apoi, conchide soțul ei, seria nedumeririlor, în blocul acesta nici nu există apartamentul optzeci și doi ! ?

Mituș nu mai răspundea. Se simțea rău, temperatura îi crescuse vertiginos. Îl durea capul, îl durea ficatul și începu să strănute. Era bolnav. Bolnav grav. „Cred că am gripă Hong Kong", gîndi el înainte de a leșina.

Cronofagie

Astăzi e o zi veselă. Este rîndul lui Giotto să vopsească cerul. Trompetele de aur ale zorilor sună deșteptarea. Și totuși, un fir de praf a intrat în muștiucurile trompetelor și le strică armonia : un scîncet ca de copil răsfățat pe care l-a urecheat mămica mă izbește în occipital. Mă întorc curios. Spre uimirea mea, sprijinit de zidul unui bloc, un bătrînel cu plete dalbe, lungi și cu o lizieră de mesteceni în barbă plînge molcom și neîntrerupt, ca o ploaie de toamnă bacoviană.

— Cine te-a necăjit, papa ? Pentru ce plîngi ?

— Timpul meu liber... mi l-au mîncat ! izbucnește el în noi averse de hohote.

— Cine ți l-au mîncat, papa... că-i mănînc ? !

— Mîncătorii de timp ! hohotește el în continuare de ți se rupe inima. Și te rog să nu-mi mai spui „papa“, că nu sînt nici papa de la Roma și nici chiar așa de bătrîn ! M-au îmbătrînit ei ! N-am decît treizeci de ani !

Au început să-mi mănînce timpul liber încă de cînd eram copil ! Mă trimitea tata la cinematograf să iau bilete... și ședeam cîte o oră la coadă...

— Da, dar vedeai, în schimb, un film bun !

— Nu, nu-l vedeam eu, că nu era pentru copii ! În zilele cînd părinții mei aveau musafiri, mă îmbrăcau în hainele noi, scrobite, de păream un păun împăiat, și mă țineau lîngă ei, să le arate la toți ce „Gîgă“ deștept au ! Și eu suspinam, văzînd cum îmi înghit nemestecate orele mele de joacă !

— Și pe urmă ?

— Pe urmă... am mai crescut... şi au năvălit care mai de care, mai lacom, pe timpul meu de odihnă, de distracţii, de culturalizare...

— Şi acum de ce plîngeai ?

— Şi de mila mea şi de mila altora, că sînt destui ca mine, cărora li se mănîncă timpul. Priveşte, te rog, în staţia de autobuz !

— Nu tu tramvai, nu tu autobuz ! se lamentează în surdină un bărbat cu servietă de piele maro.

— Nimic ! suspină o tînără blondă cu forme ovale.

— O fi vreun accident pe linie ? ! presupune un tînăr cu şapcă de piele-ntoarsă.

— Asta înseamnă că sînt cam multe accidente pe zi ! spune uşor enervat cel cu servieta de piele maro. Înţeleg să se împotmolească tramvaiele pe linie, dar autobuzele ?

— N-au venit de mult ? întreabă un proaspăt venit care-şi pregătea tacticos luleaua.

— De patruzeci de minute ! îi răspunde tînăra blondă cu forme ovale.

— Lîngă dumneata aş aştepta toată ziua ! insinuează noul venit, în timp ce tînăra blondă cu forme ovale roşeşte cu graţie.

— De ce nu se iau măsuri mai drastice, dom'le, de ce nu se iau ? intervine cel cu servieta de piele maro.

— S-au luat unele măsuri ! răspunde doct şapca de piele-ntoarsă.

— Şi ? Şi ? Şi ? întreabă luleaua, formele ovale şi servieta de piele maro.

— Şi... nimic ! Se mai întîmplă ca şi acum ! îi informează atotştiutorul cu şapca de piele-ntoarsă.

— Ar trebui să-l poftim încoace pe directorul I.T.B.-ului ! propune răutăcioasă o brunetă, urîtă şi cu nasul cît o rachetă, intrată tam-nesam în vorbă.

— Eu nu mă grăbesc, spune tînărul care fumează tacticos luleaua. Eu sînt prevăzător, am venit mai devreme, așa că sper să nu întîrzii la serviciu !

— Dar la ce oră ai dumneata serviciu ? se interesează curioasă tînăra blondă.

— Desearǎ la ora zece ! Sînt în schimbul de noapte !

— Într-o oră ajung oamenii în lună, și noi n-ajungem de la Vitan la Popa Nan ! ține să precizeze caustic bruneta urîtă și cu nasul cît o rachetă.

— Ai văzut cum poate fi devorat timpul ! suspină moșulică al meu. Minutele noastre, secundele noastre, orele noastre sînt înghițite ca niște sandvișuri cu pîine caldă de la „Cuptorul de aur“ ! Vino să mai vezi și altele !

— Unde mă duci ?
— La tribunal !
Moşulică m-a luat de braţ şi m-am trezit într-o sală de şedinţe.
— Dosarul 1200 ! Aglaia Angora, reclamantă !
— Prezent !
— Eufrosina Dingo, pîrîtă !
— Prezent !
— Martorul Mucenicu Isaia !
— Absent !
— A fost citat ? se interesează preşedintele.
— Da !
— 300 de lei amendă pentru neprezentare ! Procesul se amînă !

. . . .

— Dosarul 1203 ! Eufrosina Dingo, reclamantă !
— Prezent !
— Aglaia Angora, pîrîtă !
— Prezent !
— Martorul Mucenicu Isaia !
— Absent !
— A fost citat ?
— Da !
— 300 de lei amendă pentru neprezentare ! Procesul se amînă !

. . . .

Mă uit uimit la simpaticul meu moşulică.
— Şi o ţin aşa lanţ ? Cîte dosare au pe rol ?
— Zece ! În cinci, Aglaia Angora o reclamă pe Eufrosina Dingo pentru insulte, loviri, calomnii, iar în celelalte cinci invers !
— Bine, dar din ce s-au luat ?

— Aglaia are zece pisici care mănîncă laptele Eufrosinei, iar Eufrosina are doi căţei care mănîncă pisicile Aglaiei !

— Aha !

— Dosarul 1210 ! Eufrosina Dingo, reclamantă ! se aude ascuţit glasul portărelului.

— Prezent !

— Aglaia Angora, pîrîtă !

— Prezent !

— Martorul Mucenicu Isaia !

— Prezent !

În sală se aude un freamăt de uimire. Isaia se prezintă la bară, transpirat, obosit.

— Ai întîrziat ! îi atrage atenţia preşedintele.

— Transporturile astea... se scuză timid martorul care nu e altul decît cel cu servieta de piele maro. Procesele s-au amînat din lipsă de procedură sau lipsă de apărare şi, apoi... Tovarăşe preşedinte, nu ştiu de ce mă tot poartă pe drumuri ? Eu nu ştiu nimic de scandalurile lor !

— Atunci de ce te-au pus martor ?

— Pentru că n-au pe cine ! Au procese cu toţi ceilalţi locatari !

— Şi dumneata cum ai scăpat ?

— Eu sînt nou venit în bloc !

— Şedinţa se suspendă !

Sala paşilor pierduţi, pentru unii, însă, sala timpului pierdut !... Ciudatul meu moşulică mă ia din nou de braţ.

— Vino !

De data aceasta, mă trezesc în incinta unei policlinici. Privesc surprins din ce în ce mai curioasa creatură de lîngă mine.

— Spune-mi, te rog, cum faci „hocus-pocus"-ul ăsta, cu străbaterea distanţelor într-o secundă ?

— Explicaţia e simplă, dragul meu. Mîncătorii de timp m-au lăsat, practic, fără timp. Mi l-au mîncat aproape pe tot. Pentru mine, deci, timpul nu mai contează, aşa că, într-o clipă sînt oriunde doresc !

— Ca în basmele cu zmei şi zîne fermecate ? !

— Exact !

— Dar aici pentru ce m-ai adus ?

— Vreau să mi se facă un consult medical ! Nu mă simt bine, clipeşte şiret moşulică. Avem noroc, am luat bonul numărul doi, aşa că o să meargă repede !

Înaintea noastră se află, cu bonul numărul unu, un bărbat pricăjit, cu o faţă devitalizată de ulcer duodenal.

— O să meargă repede ! spun eu.

— Da... da... repede... răspunde fără nici o intonaţie moşulică.

Asistenta medicală este o cireaşă în halat alb ! „Pricăjitul" dă să se ridice. Însă, privirile asistentei se opresc luminoase asupra unei cetăţene care tocmai a răsărit ca o stea alunecînd pe-o rază, în cadrul uşii.

— Poftiţi, tovarăşă Dinulescu, domnul doctor vă aşteaptă !

„Pricăjitul" ba se aşază, ba se ridică, în timp ce privirile asistentei se opresc luminoase mai întîi asupra unui tovarăş elegant, apoi asupra unei cutii de bomboane pe care o ţine sub braţ o tovarăşă plinuţă, care tocmai au răsărit ca o stea alunecînd pe-o rază, în cadrul uşii.

— Bine, dar eu sînt numărul unu, încearcă „pricăjitul" un atac anemic şi răsuflat.

— Dumneata aşteaptă-ţi rîndul, tovarăşe ! îi aruncă sîmburele, asistenta cu chip de cireaşă. Întîi se iau tratamentele şi apoi consultaţiile. Dînsa e la tratament. Poftiţi, tovarăşa Stamate, domnul doctor vă aşteaptă !

Încă doi tovarăși și, apoi, încă trei intră la tratament.

— Orele de consultație s-au terminat ! anunță asistenta.

„Pricăjitul“ scoate din buzunar, cu mîna tremurîndă, un pachet de țigări Kent.

— Fumați ?

Asistenta îl privește mirată.

— Da, fumez !

— Poftiți !

— Mulțumesc ! spune cireașa, pîrguindu-se și mai tare la focul radiat de țigări. O să-l rog pe domnul doctor să facă o excepție, să te consulte... Dar de ce n-ai spus de la-nceput ?

După cîteva minute, „pricăjitul“ iese radios. Asistenta, într-un elan euforic, plină de mărinimie, îl invită și pe moșulică al meu :

— Hai, intră și dumneata, moșule, să te consulte !

Dar acesta, mîndru, se face că n-o vede și mă apucă prietenește de mînă.

— Acum unde mergem ?

Drept răspuns, mă ia de braț și ne trezim în fața unui ghișeu.

La micul său birou, o salariată la circa douăzeci de ani în cîmpul muncii pigulește, atentă, anunțurile din „România liberă“. Nu i se văd decît capul roșcat, cu cromoplatinul ușor degradat, și mîinile, prinse de ziar ca niște clame.

— Caut... bolborosește ea, citind anunțurile din ziar.

— Eu caut... încearcă moșulică să-i spună doleanța.

— Cățelușă maro cu zgardă... răspunde la numele de...

— Numele meu este... mai încearcă amicul meu...

— Bubi... continuă ea imperturbabilă.

Ne sprijinim coatele pe ghişeu şi aşteptăm cuminţi ca degetul ei arătător să poposească, în sfîrşit, pe ultimul rînd al rubricii „Diverse".

Ura ! A ajuns ! Funcţionara îşi ridică agale ochii de pe ziar, descoperindu-şi, în fine, bustul, care n-are nimic de Venus ! Privirea ei, golită de orice interes, ne ţintuieşte plictisită.

— Bună ziua ! Ce dorești dumneata ?

— Păi, v-am spus... vreau să-mi completez actele de vechime...

— Nu aici ! După ce aranjezi dumneata la ghișeul doi, te duci la ghişeul trei și pe urmă vii aici...

— De ce ?

— Ca să-ți spun unde să te mai duci !

Şi urcăm la etajul doi, coborîm la parter, urcăm din nou la etajul doi, dăm o fugă pînă la colţ, după timbre fiscale, şi din nou la etajul doi. Între timp s-a făcut ora şaptesprezece. Programul s-a terminat !

— Vezi, dragul meu ? îmi spune, de-abia mai trăgîndu-și suflarea, ciudatul moşulică, cum se mănîncă timpul ? Aștepţi aici, aşteptţi acolo şi cariii nemiloși macină timpul meu, timpul tău. Priveşte-te !

Îmi dă o oglindă.

— Într-adevăr ! Au început să-mi iasă fire de păr alb. Știi, am făcut eu un calcul : un om de 70 de ani, 30 de ani muncește, 20 de ani doarme, 6 ani mănîncă, 7 ani vorbește, 1 an stă în fața televizorului, 3 ani cu transportul în comun, 3 ani audiențe, policlinici, ghișee, diverse...

— Asta-i tot ?

— Asta-i tot ! Adună și dumneata. Fac 70 de ani !

Moşulică îşi ascunde faţa-i dalbă în mîini și începe deodată să plîngă, și să plîngă ! Mi se rupe inima.

— Ce e ? Ce s-a mai întîmplat ?

— M-a înşelat nevasta ! hohoteşte el. Copilul nu este al meu !

— Ei, cum aşa ?

— După calculul tău nici n-am avut timp cînd să-l fac ! ! !

Aranjamentul

— Vino să vezi cum mă arunc de la etaj !

Pompiliu, directorul magazinului universal „Paradis“, priveşte siderat incredibila scenă. Liliana, fata lui vitregă, cu piciorul ridicat peste pervazul ferestrei, e gata să se arunce în vid.

Şi cînd te gîndeşti că, numai cu cîteva clipe înainte, Pompiliu se crezuse cel mai fericit om de pe mapamond. Admirase cum soarele auriu şi molcom al toamnei pătrundea în birou, pe fereastra larg deschisă. Simţindu-i untdelemnul picurînd în suflet, devenise visător şi filozof :

„Ei, a venit şi toamna, anotimpul cînd se fac vinurile naturale. Celelalte vinuri se fac în orice anotimp !“

Se simţea bine, se simţea mulţumit, avea o zi bună.

Aşa a crezut pînă acum cîteva clipe, credinţă zdruncinată profund de deschiderea violentă a uşii, prin care a intrat, ca o furtună, Liliana, fiica lui vitregă, urmată de Zenobia, soţia lui, altă furtună.

Liliana l-a privit ca o tigroaică pe care ai avut imprudența s-o calci pe coadă, priviri care numai „viață lungă și fericită“ nu-ți urează...

— Vino să vezi cum mă arunc de la etaj !

Și se îndreaptă hotărîtă spre fereastra deschisă, sub privirile îngrozite ale Zenobiei, care țipă mai tare ca sirena Salvării.

— Ești chior, Pompiliule, sări, mototolule, că se omoară fata !

Liliana nu se grăbeşte să escaladeze fereastra, pentru că nici prin cap nu-i trece să se omoare. Aşteaptă ca Pompiliu să „sară“ în ajutor şi s-o „salveze“.

Acesta se agaţă de Liliana, care continuă să se zbată cît mai artistic, aşa cum a văzut ea în filmele lui Mac Senett.

Considerînd că a întins prea mult coarda, cedează resemnată în faţa „forţei“ lui Pompiliu, înalt de un metru şaizeci şi sfrijit ca o scovardă. Se lasă tîrîtă pînă la mijlocul biroului.

Zenobia, adaptată legii contrastelor, este cu douăzeci de centimetri mai înaltă şi cu patruzeci şi cinci de kilograme mai... lată decît soţul ei. Trăsăturile ofilite, lasă să se întrevadă că e vorba de o „fostă frumoasă“. Tamponîndu-şi din cînd în cînd ochii şi nasul cu o batistă mototolită, se aruncă în genunchi lîngă Liliana şi o mîngîie patetic.

— Vai de mine, Liliana mamă, să nu faci una ca asta ! Doar ştii cît te iubeşte mămica ta ? !

— Da, dar nu mă iubeşte cine vreau eu ! Eu mă arunc de la etaj ! şi face iar un gest „neputincios“ către fereastră.

Bineînţeles, Pompiliu, ca un înger păzitor, o reţine cu forţa.

— Lasă-mă, răule ! se zbate fata.

— Dar ce rău ţi-am făcut ? întreabă el uimit. Eu, care te-am băgat pe schemă, la raionul „Ceasuri şi bijuterii“, şi care ţi-am promis că peste cîteva luni, cînd îmi iese secretara la pensie, te numesc pe tine în locul ei, chiar dacă nu ştii să baţi nici două rînduri la maşină ?...

— Mă mir că nu ţi-e ruşine să mai şi vorbeşti ? Cum ce rău i-ai făcut fetei ? ţipă Zenobia la el. I-ai promis că o măriţi cu Matei !

— Şi Matei, sughiţă ea printre lacrimi, nici n-are de gînd ! Aleargă toată ziua bună ziua după alta ! hohoteşte ea, schimonosindu-şi faţa ca maimuţa Judy.

De altfel, Liliana nu seamănă cu maică-sa cînd era tînără. Arată mai curînd cu un semn de întrebare fără răspuns, ochii căprui spălăciţi, gura neconturată, iar atunci cînd vorbeşte, sîsîie, că fără să vrei, te uiţi de jur împrejur să vezi dacă nu cumva s-a rătăcit vreun şarpe. În schimb, îl iubeşte cu pasiune pe Matei, fiul lui Iancu, contabilul şef al magazinului.

— Aşa... şi după cine, mă rog, aleargă Matei ? întreabă enervat Pompiliu.

— După una Marina, de la raionul „Parfumerie". O urîtă şi o insipidă. Am auzit că mai are şi un defect de vorbire, e sîsîită rău ! Doamne, bine că nu mi-ai dat mie defectul ăsta !

— Tu erai bună de crainică la televiziune ! o ia subţire în zeflemea Pompiliu.

Liliana izbucneşte din nou în plîns.

— Vino să vezi cum mă arunc de la etaj ! mai face o „tentativă" Liliana, fără să se mai obosească să schiţeze măcar vreun gest.

— Linişteşte-te, fetiţa mea ! o roagă Pompiliu.

— Tu nu eşti tatăl meu, vitregule !

— Auzi, Zenobia, iar începe cu prostiile !

— Are dreptate fata ! O neglijezi. Se cunoaşte că nu e copilul tău. Ah, dacă ar fi trăit răposatul ei tată, pînă acum era şi măritată !

— Iar începi cu răposatul ?! se enervează Pompiliu. M-aţi înnebunit cu răposatul ăsta !

— Sigur, te-oi fi comparînd tu cu el ? şi ochii Zenobiei se umplu de nostalgie şi duioşie. Ah, ce bine îi mai stătea în uniforma de general !

— Acum cinci ani spuneai că a fost căpitan ? ! Înseamnă că l-ai avansat post mortem în fiecare an cu cîte un grad. Te pomenești că la anul ajunge mareșal ? !

Zenobia nu-l ia în seamă.

— Cu cîtă pasiune mă iubea !

„Iartă-l, Doamne, pentru păcatul ăsta !" bîiguie în gînd Pompiliu.

— Era mort după mine !

— Și cînd colo a murit înaintea ta !

Pompiliu simte o nevoie colosală să se dea cu capul de pereți. Face însă un efort deosebit să se calmeze.

— Și cu Matei cum rămîne ? șuieră printre lacrimi Liliana.

— Dragele mele, încearcă el să le domolească, apelînd la cel mai dulce glas. Duceți-vă acasă liniștite, că nu ne vedem capul de atîtea treburi aici, la magazin... Am eu grijă de toate. Îl chem pe Iancu la mine și îi fac o praftură de o să mă țină minte ! Să fie mai energic cu fiul său ! Auzi dumneata, să-mi necăjească fetița în halul ăsta, să se joace cu sufletelul ei gingaș și plin de puritate !

După ce îl pun să jure că va „aranja" totul, Zenobia și Liliana pleacă așa cum au venit, ca două furtuni. Ies, trîntind ușa de se cutremură tot magazinul universal !

Rămas singur, Pompiliu face de o sută de ori înconjurul biroului ca să-și mai revină, apoi îl cheamă la dictafon pe Iancu.

Peste cîteva secunde, Iancu se apleacă reverențios în fața lui Pompiliu.

— Iancule, stricăm căruța !

— Cu ce v-am supărat, să trăiți ?

— Te-am avansat de trei ori, ți-am băgat fiul în serviciu, ca să poată urma cursurile serale la facultate.

— Și cu ce sînt eu vinovat ?

— Nu este vorba de tine, este vorba de Matei, fiul dumitale !

Ridurile nedumeririi de pe fruntea lui Iancu se netezesc.

— Aha !... S-o fi supărat fiica dumneavoastră din cauza povestei cu Marina ? ! Eu i-am promis coniții Zenobia și am să veghez ca pașii lui Matei să se apropie de duducuța Liliana...

— Tocmai de aceea sînt supărat și te-am chemat de urgență aici ! Vreau să te rog să nu te mai amesteci în viața lui Matei. Lasă-l în pace cu Marina lui !

Iancu are în priviri două sute douăzeci și două de semne de întrebare.

— Dar și dumneavoastră ați promis coniții Zenobia că o să înlesniți căsătoria Lilianei cu Matei !

— Am promis ca să scap de gura lor ! Lasă băiatul în pace, să nu facă ce am făcut eu în tinerețea mea... Să nu se lase tentat de casa noastră, de mașina noastră sau de bijuteriile moștenite de nevastă-mea de la răposatul „general post-mortem“ ! Toate sînt deșertăciuni ! Să nu ajungă să se chinuiască așa cum mă chinuiesc eu de atît amar de vreme. Mi-au picurat venin în suflet, mi-au strivit zilele și m-au călcat în picioare, cu „vitregule“, cu „mototolule“, cu „nu ești bun de nimic“... „om de doi bani“ ! Acum du-te, Iancule, și ai grijă ce faci !

Iancu, sub imperiul incredibilului, dă să plece. Pompiliu îl reține :

— Ai grijă să nu sufli o vorbă Zenobiei ! Și încă ceva, Iancule : de mîine te rog să muți biroul meu la parter !

După plecarea lui Iancu, Pompiliu inspiră cu profundă satisfacție o cisternă de aer.

— Să se termine odată cu „vino să vezi cum mă arunc de la etaj !“

Încuiatul

Odată cu intrarea în birou a lui Tică Teodorescu, inginerul șef, veselia s-a întrerupt ca o pană de lumină !

De cîte ori trece prin biroul lor, calcă atît de ușor, încît orice felină care se respectă ar năpîrli de invidie și de rușine.

De obicei, cînd mergi normal, cu pasul sănătos, parchetul scîrțîie de parcă ar chelălăi o haită de căței sau s-ar da de-a dura roțile neunse de la șapte carefantomă !

El însă...

Nici de data aceasta intrarea lui Tică Teodorescu n-a fost auzită. În schimb a fost „văzută“.

Inginerul stagiar Ionescu, care tocmai „cîntărea“ cu voce tare șansele Sportului studențesc de a lua campionatul, a rămas cu fraza suspendată undeva între tavan și planșeta de lucru. Așteaptă cu sufletul la gură săpuneala lui Teodorescu, devenită clasică : „În timpul serviciului, vă rog foarte mult să vă axați discuțiile numai pe probleme de serviciu ! Problemele de sport le discutați dumneavoastră pe teren, problemele de familie le discutați dumneavoastră acasă, iar problemele de sănătate le discutați dumneavoastră la policlinică !“

Prins în radarul privirilor șefului, Ionescu, deși este un tînăr atletic, a cărui înălțime depășește un metru nouăzeci și cinci, simte cum devine liliputan. Toți cei șase colegi îl privesc cu compasiune în timp ce el, cu privirile ațintite pe vîrful pantofului de la piciorul drept, așteaptă resemnat lovitura de grație.

— Ascultă, Ionescule, îl abordează șeful. Mi se pare că ești responsabil sportiv ? !

— Da, sînt... spune el timid, încercînd să anticipeze dincotro bate vîntul.

Teodorescu ezită puțin, apoi, parcă luîndu-și avînt să facă o săritură de la trambulină, continuă.

— Cum se face sportul ăsta ?

Lui Ionescu i se pare că n-a auzit bine, așa că Tică Teodorescu, care observă, repetă întrebarea.

— Cum se face sportul acesta și... cînd se face ?

Mașina de scris încetează să mai țăcăne. Toată lumea este în așteptare. Este o liniște de început de „geneză". Ce va urma ?

„Sportul este una din problemele la care Teodorescu face alergie. Și tocmai șeful ?..." se întreabă, evident în gînd, Jana, dactilografa, o șatenă plină de vervă.

Ionescu gîndea, evident tot în gînd, „e o cursă ! Atenție ! E o cursă !"

Dar șeful insistă, așa că Ionescu are datoria și obligația de subaltern să explice.

— Cum să vă spun... sportul se face în orele libere, pe terenuri de sport, nu în birouri, cînd salariații...

— Bine... bine... se încruntă Teodorescu. Dar cum se face ?

— Cu mîinile... cu picioarele... depinde la ce fel de sport vă referiți...

— Și... mă rog, care este mai frumos ?

— Fotbalul ! explodează Paraschiv, nerealizînd nici el că a deschis gura.

„Ia uite dom'le, Paraschiv, care mai are doi ani pînă iese la pensie și căruia ar putea să-i fie rușine că se entuziasmează în felul acesta după sport ? !" Scîrbit, Teodorescu trece peste acest detaliu și își continuă cu metodă investigația :

— Nu e un joc brutal ? întreabă el.

— Ăla e box ! îl lămurește Jana, ieșind fără să vrea din muțenie.

„Pînă și femeile ? !" cugetă dezgustat Teodorescu, hotărît să-și ducă pînă la sfîrșit „cercetarea".

— Și cum se joacă fotbalul ?

— Păi, să vedeți...

Și deodată, ca prin minune, încep să vorbească cu toții, nerealizînd primejdia.

— Tăcere ! Ce e aici, balamuc ? se înfurie Teodorescu, dar se potolește, dîndu-și seama că astfel își ratează planul. Vorbiți, vă rog, pe rînd !

Ionescu își face curaj și începe să explice domolit :

— Sînt două echipe... Fiecare are cîte unsprezece jucători.

— De ce unsprezece, Ionescule ?

— Chiar așa, de ce unsprezece ? intervine și Jana.

Ionescu e descumpănit, neștiind ce să răspundă.

— La asta nu m-am gîndit pînă acum, dar așa este regulamentul de fotbal !

— Fiecare jucător, intervine nerăbdător Paraschiv, aleargă cu mingea pe teren și caută să bage gol în poarta adversarilor.

— Cine bagă mai multe goluri, cîștigă ! sare Ionescu.

— Și, ce e frumos în asta ? se miră Teodorescu.

— Dacă ați cunoaște fotbalul mai bine, l-ați iubi !, spune cu năduf Ionescu, care simte cum i se pune

un nod în gît, chiar că îi vine să plîngă, gîndindu-se că mai sînt și alți asemenea ignoranți pe lume.

— Ascultă Ionescule, spune Teodorescu după o lungă tăcere, înscrie-mă și pe mine în echipa voastră de fotbal !

Cuvintele lui cad ca trăsnetul, lăsîndu-i pe toți „interziși", muți. Paraschiv își dă un pumn pe sub masă să vadă dacă nu visează, Jana cască gura mare... mare... de i se văd două măsele lipsă, iar Ionescu holbează ochii astfel, ca și cînd ar fi văzut o nouă minune a lumii.

Prima își revine Jana, care îi șoptește lui Paraschiv :

— A înnebunit !

. . . .

Ajuns în biroul său, Teodorescu se duce la fereastră și o deschide larg. Simte nevoie de aer. Afară, primăvara își face de cap. Aleargă prin tulpinile florilor, se tăvălește prin iarbă cu vrăbiile și aruncă veselă o ploaie de confeti solare în obrajii gălbejiți ai lui Teodorescu.

„Atîta veselie ! Este de-a dreptul scandalos !"

Și totuși va trebui să se obișnuiască și cu așa ceva !

E un bărbat agățat cu o mînă de cel de al treizeci și cincilea an, dar cu fața pămîntie ca lutul ars, ofilit și prematur uscat. Numai ochii negri antracit sînt vii și inteligenți.

Un țînțar suplu măsoară cu pași mici creta tavanului. Teodorescu îl studiază îndelung, curios, de parcă n-a mai văzut țînțari în viața lui. Acesta se oprește ca și cum ar fi paralizat de privirea lui electrizantă, apoi marchează un punct negru și pornește mai departe. „Zenzelus, subordinul hematocera, ordinul diptera". Și cu asta ce e ? Ce importanță are

un țînțar ? De fapt, ce-ar fi o lume fără țînțari ? Dar, fără sport... fără sunete... fără flori ?..."
În creierul său obosit întrebările sapă dureros cavități !
N-a mîncat nimic de dimineață, dar nici nu-i este foame...
Care este viața lui ?
De două ori pe săptămînă o femeie îi face curat în apartament și îi gătește mîncare. Duminica mănîncă la părinți. Nu face vizite și nu-i intră în casă nici măcar un cîine. Decît să vorbească cu oamenii care nu-i spun nimic, preferă să vorbească singur, cu gîndurile lui, să descopere adevărurile. Din păcate, sînt adevăruri matematice, reci, dreptunghiulare, lipsite de viață, de căldură, n-au suflet, nu respiră...
Discuția aceasta cu sine l-a epuizat, l-a obosit groaznic.
Iată însă că „Zenzelus" îl scoate din făgașul obișnuit al gîndurilor sale colțuroase.
„Ce-ar fi o lume fără țînțari... fără bîzîit... fără soare... fără nimic, în afară de el și teoriile lui fundamentale?" N-ar fi mare diferență. Pentru el nu există nimic în afară de el și teoriile lui fundamentale !
E trist. Așa s-a născut el, trist, astenic din naștere. Nu poate suferi copiii, că fac prea mult zgomot și îți arată limba cînd te văd. Așa judecă copiii ! Nu s-a jucat niciodată cu cercul, n-a spart nici un geam cu mingea și n-a călcat niciodată cu pantofiorii noi-nouți în vreo băltoacă.
Problemele lui au fost întotdeauna majore, exagerat de majore. Nu-și amintește să se fi auzit vreodată rîzînd. Pentru el rîsul este un animal sălbatic, care populează pădurile noastre.
Maxima lui este : „Să fim serioși !"

A fost cucuta colegilor de şcoală, le-a otrăvit copilăria. Toate mamele îl dădeau ca exemplu pozitiv de conştiinciozitate şi seriozitate. „Mai bine aţi citi şi voi o carte, ca Tică, decît să vă jucaţi de-a „canibalii", de-a „pieile roşii" şi de-a „hoţii şi vardiştii"!

O singură dată era cît pe-aci să-şi terfelească reputaţia. În timpul orei de ştiinţe naturale s-a auzit un miorlăit prelung, sfîşietor. Tică a îngălbenit citric şi a deschis repede propria-i servietă. Din ea a ţîşnit un motan negru costeliv, care, speriat, a luat-o pe scurtătură peste bănci, a răsturnat călimările, a sărit pe catedră şi de acolo a zbughit-o pe fereastră. Profesorul a privit lung spre Tică şi i-a spus cu o voce tristă, în care sunau dogite toate cioburile speranţelor înşelate : „şi tu, Brutus ? !"

De fapt, şotia fusese o răzbunare a colegilor.

A crescut mare, veşted, fără necazuri, dar şi fără bucurii şi fără prieteni. Îl ocolesc toţi ca pe un izvor sulfuros.

Meticulos pînă la absurd, viaţa lui este o înşiruire de cifre, iar creierul lui, o maşină de calculat. Inima lui n-are decît o funcţie organică. A ajuns inginer şi apoi inginer şef, după cum, foarte bine putea să ajungă o carte de matematică.

Viaţa lui înseamnă munca lui... Dar, numai atît. Nu-i ajung dimineţile, vine şi după amiezile la serviciu, intră în biroul lui, se aşază pe scaunul lui, de care se simte îndrăgostit pînă peste poate, şi aleargă călare pe rigla de calcul prin labirintul teoriilor fundamentale.

Micuţul „Zenzelus", subordinul „nematocera", ordinul „diptera", i se aşază pe nas şi îl înţeapă, făcîndu-l să se scarpine puternic şi să se trezească la realitate.

Toată această filozofie morbidă şi toate aceste amintiri brumării le datorează doctorului Calomfir, care, în dimineaţa aceasta, i-a făcut un control medical mai serios.

— E grav, doctore ? l-a întrebat el îngrijorat.

— Nevroză psihică depresivă, cu fenomene de anxietate.

— Asta înseamnă diazepam ! s-a întunecat a ploaie Tică.

— Nu numai diazepam, ci şi un nou mod de viaţă ! Relaxează-te, distrează-te, du-te la cinema, la teatru ! Abandonează figura asta de înmormîntare şi încearcă să fii vesel, să te bucuri, să rîzi...

— Chiar dacă îmi vine să plîng ?

— Mai ales atunci ! Sport faci ?

— Nu !

— Îți recomand plimbări, mișcări în aer liber și, în special, să faci sport ! Ești căsătorit ?

— Nu !

— Însoară-te !

Tică l-a privit debusolat, dar și indignat...

— Ascultă, doctore... nu crezi că e suficient diazepamul ?

— Nu ! Ți-am mai spus : schimbarea modului de viață, de a fi ! Obișnuiește-te să îmbini armonios lucrul cu deconectarea ! Îți dau un concediu medical...

— Aa... asta nu ! s-a revoltat el, de parcă, doctorul Calomfir i-ar fi prescris să meargă în slip pe Calea Victoriei !

— Ascultă amice, dacă nu faci o pauză mică, acum, mai tîrziu ai să faci o pauză mare ! și doctorul Calomfir a pus mîinile cruce pe piept, ca să fie mai explicit. Și nu uita : sport și veselie... multă veselie !

Tică se plimbă agitat prin birou.

„Dacă trebuie... trebuie !... Dragoste cu sila... iacă-tă că se poate face !"

Acum o jumătate de oră a făcut prima tentativă să afle și el cîte ceva despre ceea ce înseamnă sport, chiar dacă pentru el sportul este o pastilă de chinină pe care trebuie s-o înghită ca să se facă bine.

„Medicina își are cîteodată regulile ei ridicole ! Auzi, dumneata, ca să te trezești din leșin, trebuie musai să recepționezi două perechi de palme ? !"

Tare e curios să afle ce mutră vor face colegii lui, dacă îl vor vedea luînd și lecții de dans ? Va trebui să se obișnuiască și cu veselia. Acest lucru i se pare mai simplu. Trebuie să facă niște exerciții de rîs.

Și... Tică face un efort să rîdă... Și rîde destul de fals... La început rîde încet... apoi din ce în ce mai

tare... Rîde cu ochii... cu gura... cu brațele... cu toată ființa lui... Din păcate, răstoarnă călimara. Sună... Intră Lina, femeia de serviciu, care îl găsește rîzînd de unul singur.

— Am vărsat cerneala ! îi arată el pozna făcută, călimara răsturnată pe birou, peste mapa de lucrări și... hohotind continuă... Am pătat și biroul și lucrările. S-au dus naibii ! Ha... ha... ! M-am lovit și la mînă și mă doare de nu mai pot ! Ha... ha... ! Curăță, te rog, aici ! Ha... Ha... !

Lina iese, făcîndu-și cruce.

Jana, Paraschiv și ceilalți, cu ochii ieșiți din orbite, fixează ușa dinspre care se aud hohotele de rîs.

— V-am spus eu ? șoptește Jana speriată. A înnebunit „Încuiatul“.

Sportive și... nu prea!

Unii oameni nu știu cine au fost Balzac, Goldoni, Mendeleev, Goya, dar toți știu cine a fost Pele !

Sportul este o sinteză de exerciții fizice, organizate și desfășurate după reguli general acceptate, și asta e bine !

E o modalitate prin care îţi fortifici sănătatea, şi asta este foarte bine !

E o problemă de etică, de fair-play, şi asta este din ce în ce mai bine !

Dar cînd peste această etică se sare ca peste cinci rînduri de garduri deodată, pe suta de metri, nu mai este bine !

Într-o zi discutam cu prietenul meu despre un jucător de handbal.

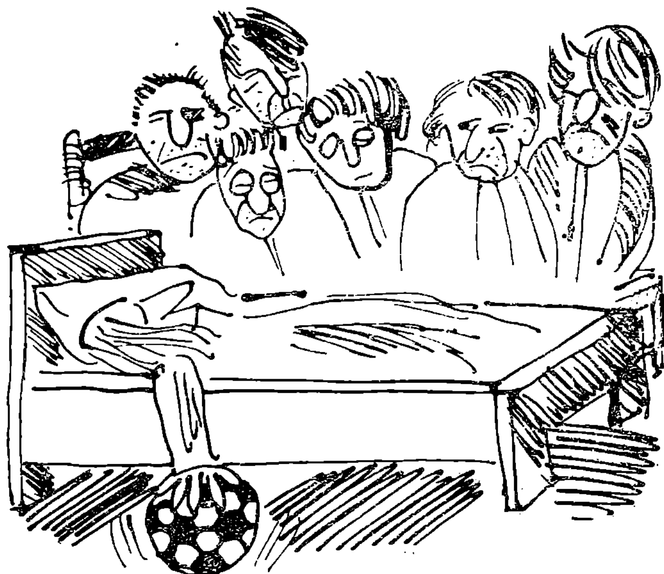
— Nu mai merge ! Nu mai dă randament !

— De ce, oare ?

— Pentru că seamănă prea mult cu luna !

— Ce vrei să spui cu asta ?

— Ca şi luna, petrece toate nopţile !

Castelul părăsit

Vîntul cald adie uşor, intră prin ferestrele deschise şi se amestecă, într-un cocteil ciudat, cu liniştea din încăperi, pe care o tulbură. Cîte o uşă scîrţîie, cîte o hîrtie foşneşte... Foşnetul pare un tîrîş de şoareci prin arhive vechi...

Pe treptele monumentale de piatră, Moş Petre, cu un teanc de plicuri în mînă, urcă greoi. Nu este gras, dar suferă de astm. „Ţigara, Petre, ţigara, fir-ar să fie ! îl cicăleşte nevasta... Fumezi ca un şarpe !" „Pe dracu' ! Unde a mai văzut ea şarpe fumînd ? !

Pe coridorul întunecat, cu umbre mişcătoare ca nişte nisipuri, liniştea e mai lugubră... Îi pătrunde în creier, ca reumatismul în oase... chiar mai adînc. Deschide uşă după uşă... suspină... „Nici un suflet de om ! Pe unde or fi hoinărind fantomele ?" Or fi în stare de metempsihoză, pe drumul purificării şi al reîncarnării în animale, plante sau oameni... Moş Petre nu ştie despre metempsihoză prea multe lucruri, dar despre fantome are ceva cunoştinţe de la taică-su.

Bang ! Bang ! Bang ! Limba de clopot a pendulei bate după miezul zilei, orele două... Sunetele dispar în trepte din ce în ce mai mici, lăsînd în urma lor tremur şi goluri de ecou nedesluşit... Dar Moş Petre nu se sperie... Nu se sperie el de nimic... Numai de nevastă-sa. „Ce fericită e femeia ! filozofează el cu invidie... „Ea n-are nevastă !" A lui îi face, în fiecare seară, înainte de culcare, un ceai de tei să-i mai calmeze tusea... Îi place s-o vadă cum i-l prepară : la o ceaşcă de apă clocotită pune două degete de ceai... i-l mai fierbe trei minute cu căpăcel... apoi i-l filtrează... în fine, i-l dă... El aşteaptă, cinci minute să

se mai răcească, după care îl aruncă, fără ca ea să vadă, şi bea un pahar ras de vin...

Ce curios îi răsună paşii prin „Castelul părăsit". E ca şi cînd noaptea, cu paşi de plumb, ar trece printr-un cimitir... Pe coloana vertebrală simte acele de gheaţă ale unui fior... Scîrţ... geme o uşă întredeschisă. Un vuiet discret, care seamănă cu un oftat prelung şi apăsător, subliniază misterul suspansului. Încetişor, cu prudenţă, bagă capul înăuntru... Neant !

Zdrang ! se aude un zgomot de geamuri sparte... Aleargă spre coridorul din stînga... în una din încăperi, vîntul a suflat mai temeinic şi a spart un geam... Moş Petre se scarpină în creştetul capului. Podoabă capilară nu mai avea deloc în regiunea respectivă, în schimb, poate de emoţii, în acea clipă are senzaţia că i-a crescut părul din nou şi s-a făcut măciucă !... „Tot pe mine or să mă pună să plătesc cioburile sparte !... c-aşa sînt fantomele... n-au suflet !" Închide fereastra, nu dintr-o conştiinţă profesională, ci, ca să se afle în treabă, mai mult pentru estetică, deoarece, tot nu mai avea ce să se mai spargă.

Admiră tablourile atîrnate pe pereţi, iscălite de anonimi celebri... Nu ştie că sînt cópii după peisajele tot atît de celebre, atîrnate prin compartimente de trenuri... Recunoaşte că nu e un om umblat şi că nu prea a vizitat expoziţiile renumite... Privirea îi alunecă pe scaunele goale şi pe birourile înţesate de hîrtii, pe care le flutură vîntul, eliberîndu-le, deocamdată, de sub jugul nociv al prafului, situaţie identică, de altfel, în toate încăperile... Ba nu ! Aici, pe un şerveţel, se află în plus un sandviş cu parizer şi un ou, probabil fiert... Ce a fost mai întîi, oul sau găina ? Bineînţeles, găina, pentru că de găină bătrînă a auzit, dar de ou bătrîn, n-a auzit nimeni !"

Moş Petre iese aşa cum a intrat, cu paşi domoli, cu plicurile în mînă, mormăind aceeași nedumerire „Unde or fi fantomele ?" Privind în jos, vede un roi de furnici zburdînd nestingherite și explicația îi vine promt... Dacă s-au reîncarnat în furnici ?...

De atîta umblet i s-a făcut somn... Se pregătește să caște, dar rămîne cu gura deschisă pe jumătate. Un vacarm sinistru, de parcă ar urla o sută de lupi la lună plină, străbate pereţii cu uşurinţa unui cuţit prin gelatină și face să vibreze inima geamurilor balansînd becurile lămpilor, potrivit unui seism de 6,5. Cămaşa udă de transpiraţie se lipește ca un tapet pe peretele toracic al lui Moș Petre.

Coboară în grabă treptele și deschide ușa de la sala de festivităţi. Cincizeci de bărbaţi, funcţionari ai întreprinderii, fac cerc în jurul televizorului, din care vocea crainicului, ca o trompetă răgușită, transmite un meci de fotbal.

Toţi cei cincizeci sînt trași la faţă, au privirea fixă în televizor şi sînt palizi ca lămîile mate.

„Probabil că ai noștri o încasează ? !", constată psihologul din Moș Petre.

— Poate egalăm ! se aude o voce șoptită, încărcată cu electroni de speranțe.

Moș Petre se apropie de un bărbat debil, cu capul macrocefalic şi gîtul cît un sparanghel, care, dacă ar fi pus pe un cîntar, acul acestuia ar arăta sub barem (ori mănîncă mult, dar are metabolismul ridicat, ori mănîncă de două ori pe săptămînă și depune banii la C.E.C., cu dobîndă și cîștiguri).

— Tovarăşe Trandafir, v-am adus corespondenţa! strigă Moș Petre ca să se facă auzit.

— Sssst ! se aud cincizeci de sîsîieli, care fac la un loc cît un ciocan care lovește într-un perete de pîslă.

Tovarăşul Trandafir, fără să-şi devieze privirea de pe magnetul micului ecran, scoate stiloul din buzunar, rămîne cu el suspendat în aer cîteva clipe, atît cît ţine palpitanta fază de la poarta adversă, apoi coboară încet mîna şi iscăleşte de primire pe... mîna lui Moş Petre.

— Mai la dreapta..., îi dirijează acesta stiloul, apoi iese cu paşi ostentativ apăsaţi, deranjîndu-i pe cei din jur.

— Ssssst ! se aud din nou cele cincizeci de sîsîieli.

— Dacă vreți liniște, n-aveți decît să puneți covoare mongoleze sau persane, făcute la Cisnădie! bombăne Moș Petre, părăsind sala de festivități.

„Dar femeile unde-or fi ?“, se întreabă el și deschide ușa de alături.

Cele douăzeci de salariate vorbesc pe șoptite, ca să nu-i deranjeze pe cei din sala de festivități. Unele împletesc pulovere pentru sezonul rece, altele prepară cafele pentru pauza meciului.

Moș Petre închide ușa la loc și o pornește pe scări în jos.

În liniștea care se prelinge pe pereți, pe birouri, în suflete, o ușă scîrțîie, un geam trosnește, o hîrtie foșnește... Foșnetul pare un tîrîș de șoareci prin arhive vechi...

Rutierul

„Dacă aș fi roată de bicicletă, aș prefera să fiu roata din față !“, cugetă profund Sandu. „Roata din spate duce greul, poartă lanțul, cea din față profită, huzurește...“

Duminică dimineață.

Cîmpul verde aleargă din ce în ce mai lent spre înapoia lui.

Sandu pierde contactul cu plutonul fruntaș, ba chiar și cu cel codaș. N-are nici o importanță ! N-o să-și suprasolicite el, inutil, tendonul lui Ahile, mușchii gemeni și marele fesier, cînd, oricum, tot din primul pluton va face parte. Știe el ce știe !

Un grup de gîște, ca niște subrete fîșnețe și nostime, traversează strada spre iazul din apropiere. Sandu așteaptă liniștit, mai ales că gîscanul din capul coloanei se uită fioros la el.

Oricum, nu-i nici o grabă.

Ajuns în dreptul motelului „Bine ați venit", face o escală. Cei doi clienți și cei zece ospătari îl primesc rîzînd în hohote.

— Colegii tăi au trecut pe-aici acum o săptămînă !

— Acum or fi ajuns la Constanța !

— Nu-ți merge trotineta sau ai platfus ?

Pe rînd, clienții și ospătarii aruncă mingea glumei pe deasupra lui. Numai că el nu se ostenește s-o prindă. Se uită zeflemitor la ei, își aprinde o țigară și comandă scurt ca la militărie :

— O bere !

Valurile de rîs ale celor de față au devenit cascade.

— Asta era : n-a avut omul combustibil !

În fine, valurile se mai potolesc.

— Ce concurs e ăsta ? se interesează unul dintre clienți, cam „afumat".

— Turul Franței ! răspunde Sandu ironic.

— Muream prost și nu știam că sînt în Franța ! „sesizează" cel afumat. Și tu ești Edy Mercx !

— În dublu exemplar, nene, că ai luat trăscăul de dimineață. E turul întreprinderii noastre „Cauciucul". Se organizează în fiecare an și participă cine vrea.

— Și rămîne cine poate ! continuă un ospătar voluminos cît trei butoaie de bere.

— Dacă o să continui să pedalezi așa, ai s-ajungi ca el ! face haz cel de al doilea client, uscat ca o iască.

— Ai abandonat ? insistă primul client.

— A...nu, din contră !

— Din contră, ce ?

Chiar așa : „din contră, ce ?“. Asta nu le mai spune. Îi lasă să moară ignoranţi.

Încalecă pe El Zorabul de aluminiu şi pedalează domol printre lumînările plopilor fără umbră.

O fată, cu două calote aplicate pe un corp de nimfă, încearcă autostopul. Sandu se opreşte lîngă ea.

— Te iau cu mine pe bicicletă ?

Fata se hlizeşte. Sandu e un băiat frumos. Dulcineea arborează însă un zîmbet plin de regrete.

— Prefer să merg pe jos, că mă grăbesc !

Sandu îi oferă ca premiu de consolare o bezea de adio şi rulează mai departe.

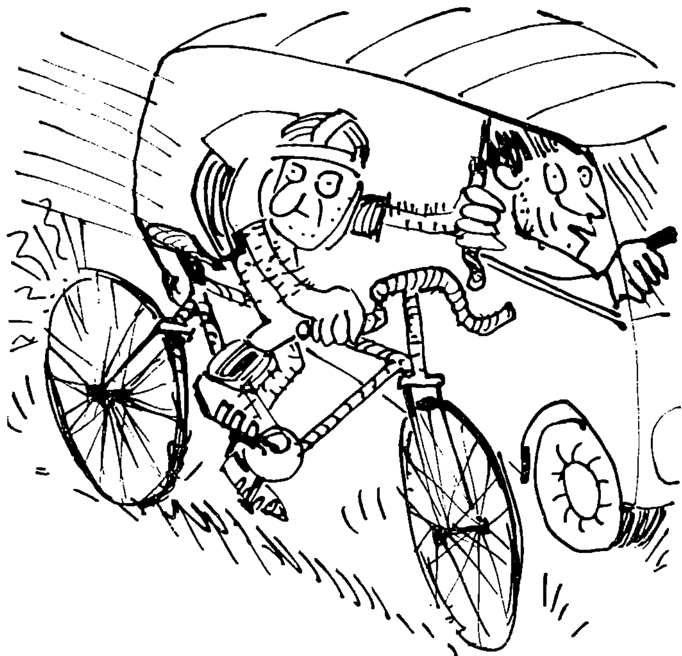
Trece pe lîngă iaz. Ce-ar mai arunca o undiţă ? ! Nu, a întins prea mult elasticul ! Să nu se rupă. Numai că, optimist din fire, nu-şi pierde încrederea în steaua lui norocoasă, Victor, cu care aranjase să-l remorcheze din drum.

Şi, într-adevăr, din spate, se aude discret zgomotul unui motor.

„Steaua norocoasă“ ajunge în dreptul lui, la volanul unui autocamion Bucegi, un fel de hardughie antică din prima serie, căreia nu se ştie ce gerovital i-au dat mecanicii de încă se ţine pe patru roţi, luat fără nici o aprobare de la întreprindere. Dar are un gabarit respectabil ca să-l poată feri pe Sandu de priviri indiscrete. Nu degeaba este el poreclit în întreprindere „Iederă“. Se agaţă de orice „aripi binevoitoare“.

Şi, cursa de urmărire a plutonului de ciclişti, începe cu optzeci la oră !

Dacă n-aş fi văzut la televizor turul Franţei şi Cursa păcii, n-aş şti cît farmec are o cursă ciclistă, cîte surprize îţi oferă, cîte schimbări de situaţii, cîte peripeţii, cîte şarje au loc pe parcursul ei.

De data aceasta, însă, cursei de urmărire a lui Sandu îi lipsesc surprizele, deoarece el este singuraticul care a luat cursa pe cont propriu sau, mai bine zis, pe contul altuia ! Ce noroc are că nu e urmărit de nici o cameră de televiziune !

Agăţat de aripa camionului, trece în goană peste gîtul unei răţuşte, pieton imprudent al şoselei, care nu mai poate fi utilă decît servită pe varză, cu cimbru din belşug.

Sandu îşi continuă cursa de urmărire.

O groapă neastupată de primărie de doi ani și trei zile îl hurducăne de jos în sus cu violență, în așa fel, încît își mușcă vîrful limbii, nemaiputînd să-i înjure decît în gînd pe cei vinovați.

Dar timpii „cei mai morți" îi sînt prilejuiți de o nuntă în plină desfășurare. Nuntașii care ocupă tot drumul cu alaiul lor, cu mințile învolburate de euforia evenimentului, îl întîmpină cu urale, cu țuică și cu sărutul miresei, după datina străbună. Cum să refuzi un gît de țuică de prună, băută direct din ploscă, și o gură de mireasă neprihănită ?

Trage un gît zdravăn, în timp ce doi lăutari bronzați, acompaniind-o pe Romica Puceanu, îi cîntă la ureche „Cine-a pus cîrciuma-n drum, ăla n-a fost om nebun !"

Își face șapte mii de cruci că a scăpat totuși ușor de nuntași și o pornește din nou la drum.

Spinările încovoiate pe biciclete ale colegilor săi, care „trag tare", se văd din ce în ce mai aproape, ca niște colorate libelule balansînd elastic. În curînd le va simți respirația. Deocamdată, simte respirația camionului de care este acroșat.

Acesta suflă din greu prin supape spreiuri de gaze de eșapament, care nu sînt nici pe departe deodorante Rexona, Bac sau Cristian Dior ! „Parfumul îi gîdilă nările și îi produce un serial alergic de strănuturi sănătoase !

Își depășește colegii. Depășește pe ultimul, apoi pe penultimul, pe antepenultimul și așa mai departe.

Pitindu-se după mașină, se strecoară pe lîngă ei, apropiindu-se vertiginos de plutonul fruntaș.

Plutonul fruntaș e la trei sute de metri !

Plutonul fruntaș e la două sute de metri !

Plutonul fruntaș e la o sută de metri !

Deodată, se aude un pocnet care, în loc să marcheze finişul cursei, marchează „finişul" cauciucului „stelei lui norocoase" !

În schimb, în ochi şi în creier îi răsar alte stele, dar nu una, ci mii, zeci de mii de stele de diferite mărimi, strălucitoare, viu colorate, care se învîrtesc, dansează în jurul lui într-o mişcare nebunească ameţitoare. Ca o nălucă trece cu bicicleta printre ele şi într-o viteză supersonică depăşeşte trei nebuloase, revine pe pămînt, cu aceeaşi viteză halucinantă traversează globul şi ajunge în împărăţia albă, unde, la minus patruzeci şi cinci de grade Celsius, îl întîmpină o superbisimă eschimosă, cu braţele deschise.

— Bine ai venit la Polul Nord !

Îi dă un sărut plin de căldură !

. . . .

— Soră, schimbă-i punga de gheaţă de la cap, că s-a încălzit ! aude Sandu ca prin vis.

Deschide cu greu ochii şi clipeşte de cîteva ori, orbit de albul imaculat al camerei în care se găsea !

Cursa contracronometru

Chiar în vîrful blocului turn de pe strada Freneziei, soarele începe să-şi înalţe corola, picurîndu-şi primele boabe de polen pe strada încă stăpînită de noapte.

Cocoşul, care de trei luni supravieţuieşte, în vederea îngrăşării, în baia apartamentului numărul 17, sună deşteptarea : „cucurigu". Anghel sare din pat, ca la comandă.

— Cocoşul vecinului Mitică ! E şase fără cinci !

Se spală în viteză, își trage treningul bleumarin pe el și o zbughește afară.

Ia poziția concurentului care așteaptă startul în vederea unei curse, adică nemișcat ca o statuie bleumarin. Privirea i se îndreaptă către ieșirea blocului de vizavi.

Ușa, obosită, suspină duios, și își fac apariția întîi pechinezul Bubi, apoi o cureluşă mare bătută-n ținte aurii și, în fine, octogenara Eufrosina.

— Gata ! Acum ! își dă el singur startul. Este ora șase !

Și, ca în fiecare dimineață, o pornește pe străzi în pas alergător, ca într-o competiție de cros. Nu are cronometru și nici n-are nevoie de așa ceva. De cînd s-a mai „învechit", prin ieșirea la pensie, Anghel a căpătat fobia ceasurilor, scutindu-se de deziluzia trecerii prea în goană a timpului. Cronometrul său „Tellus" este ritmul vieții, care începe să pulseze pe stradă.

Mişcările brațelor îi sînt perfect sincronizate cu ale picioarelor.

Ajunge în dreptul magazinului de lactate.

„Au început să distribuie laptele ! Înseamnă că este ora șase și cinci !"

Cînd ajunge la magazinul de pîine, înseamnă că e șase și șapte. Cînd trece de Aprozar este șase și unsprezece.

— Noroc, nea Anghele ! îl salută mecanicul blocului turn.

„Înseamnă că este șase și douăzeci ! Am cam încetinit ritmul. Bagă cărbuni, Anghele, și forțează alergarea ca să recuperezi terenul !"

Anghel nu mai are douăzeci de ani. Nu mai are nici măcar cincizeci. A trecut de șaizeci. A dat primăverile și verile pe toamne și, deși a început să mai uite cîte

un nume, să mai piardă cîte un vis, să i se pară ochii femeilor la fel de nesemnificativi ca ai bărbaților, psihic a rămas tot tînăr. Nici fizic, brumele toamnei nu i-au așternut colesterolul în vene ! Nu se proptește în cîrja anilor, ci aleargă, aleargă de i se rotesc ochii măcelarului din colț ca două moriști de vînt, uitîndu-se după el în fiecare dimineață (Poate de-aia greșește la cîntar, uneori, în minus !)

„Fiecare zi să o trăiești frumos, din plin !" le sfătuiește Anghel pe proaspetele pensionare, care în loc să asculte mai departe muzica trepidantă a vieții, au început să ia calea consultațiilor medicale...

Dînd colțul, pe strada Zborului vede storuri ridicîndu-se :

„E șase și douăzeci și cinci !"

Nu simte nici un fel de oboseală. Respirația îi este egală și infuzia de aer curat parcă îl propulsează în spațiu.

— Iar trece nebunul ăsta cu crosul lui ! Înseamnă că iar o să întîrzii, Nelule ? ! Este șase și treizeci și cinci ! își grăbește soția bărbatul, uitîndu-se pe fereastra deschisă, după Anghel.

— Nici o grijă !

Și, tacticos, Nelu coboară să-și facă și el crosul matinal înspre serviciu, cu „Dacia" personală, în timp ce soția, aplecată peste balcon, continuă să urmărească crosul cotidian al „nebunului".

„Ce siluetă ! Dacă n-ar avea părul alb, n-ai crede că-i bătrîn ! Nelu al meu are numai douăzeci și opt de ani, două luni și o sută optsprezece kilograme ! Oftează cauciucurile sub el !"

„Este ora șase și patruzeci ! Au sosit ziarele !"

— Bună, nea Anghele ! Iar mi-a stat ceasul !

Și Dan de la Alimentara își potrivește ceasul după Greenwich — Cross-Anghel.

„S-a deschis şi la Plante medicinale ! E şapte fără zece minute !"

Se aude şi maşina, pardon, rîşniţa lui Nelu. Normal să fie rîşniţă, din moment ce Nelu a înnebunit-o prin toate hîrtoapele, cărînd cu ea de la ţară damigene, curcani, gînsaci şi miei, pentru burdihanul lui. A mîncat cu ea kilometri pe pîine, 140 000, fără să-i mai socotească pe cei daţi înapoi pe cadran, în vederea vînzării.

Huruitul Daciei se apropie din ce în ce mai mult. Ca în fiecare dimineaţă, cu o mînă pe volan şi cu o ţigară în cealaltă, Nelu va trece pe lîngă el, îl va claxona şi-l va interpela cu aceleaşi celebre vorbe de duh : „Noroc, moş Tăgîrţă ! Aleargă, aleargă să nu te prindă din urmă Doamna în negru. Cu crosul ăsta tot la Pătrunjelu' ajungi ! Cui foloseşte ? Ventuze la un mort ! Vezi să nu-ţi pierzi nădragii !"

Deodată se aude o bubuitură, ca de tun.

„Asta n-a fost prevăzută în programul de azi ! Ce s-o fi întîmplat ?"

După cîteva secunde, Nelu trece pe lîngă Anghel alergînd, gîfîind şi tropăind ca unul din rinocerii lui Eugen Ionesco.

— Mi-a explodat un cauciuc !

Acum aleargă să prindă autobuzul. Transpiră, se sufocă, se mai opreşte trei secunde, iar se sufocă, iar se opreşte. Picioarele, neobişnuite cu efortul, nu-i răspund la comenzi şi se încurcă de nu mai ştie care e dreptul, care e stîngul ! Zece minute pînă la autobuzul următor sînt mari cît Caraimanul !

Nu ştie ce să mai facă să reziste acestui ucigaş cros.

Auzise de unii care, punînd în aplicare metoda autosugestiei, au rezistat miraculos şi la minus treizeci şi două grade Celsius şi la plus patruzeci grade Celsius. De aceea, se autosugestionează că e uşor ca

un fulg de bibilică, că îi cresc la mîini și la picioare aripi ca lui Fifi Înaripatul. Mai mult, în căutarea de stimuli, reușește să și-o aducă în fața ochilor lui flămînzi, chiar pe Brigitte Bardot. Ea este doar cu cîțiva metri înaintea lui și aleargă după același autobuz. Vede cum rochia ei vaporoasă este învolburată de vînt și simte în el noi energii. Acum, dacă ar insista, ar putea atinge minunea cu mîna. Acum. Impulsionat de acest gînd, întinde brațul. Autobuzul a trecut pe planul doi. Acum ori niciodată i se oferă șansa să se apropie de frumusețea care a înnebunit un mapa-

mond întreg şi care a adus venituri de milioane Franţei. O ajunge ! O ajunge ! Întinde ambele braţe plin de speranţe.

Iluzia fericirii dispare în neant în aceeaşi clipă. Se trezeşte cu mîna încleştată şi în ea avînd... nimic, nici măcar bara de la uşa autobuzului, care îi pleacă impasibil de sub nas.

Şi colac peste pupăză, Anghel se opreşte un moment din crosul lui binefăcător, pentru a nu pierde ocazia să-i spună la rîndul său cîteva drăgălaşe „vorbe de duh" :

— Bravo, zmeule ! Încă puţin şi o să putem alerga împreună. Insistă, Nelule ! Insistă !

Deodată Anghel simte că inima şi-a schimbat locul, continuîndu-şi, din acest moment, activitatea în gît. Picioarele îşi pierd consistenţa, devin elastice, flexibile şi el se hotărăşte să se aşeze pe băncuţa ivită la marginea trotuarului.

Conferinţa sportivă

Pentru ce l-au ales pe el să ţină o conferinţă despre gimnastică ?... În primul rînd, pentru că e sportiv (vine la serviciu cu bicicleta), în al doilea rînd, pentru că e doct în materie (comentează cu pasiune şi competenţă toate meciurile de fotbal, atît din divizia A, cît şi din divizia B) şi în al treilea rînd, pentru că îl cheamă Georgescu (deşi, cu talentatul înaintaş, posesorul „ghetelor de aur", nu este nici măcar văr prin alianţă, prin vreo mătuşă de gradul patru...).

Adevărul e că activitatea sportivă din întreprindere fiind nulă şi lipsind cu desăvîrşire, s-a simţit

nevoia unor impulsuri care să determine poate chiar participarea la Daciadă.

Desigur, problema e dificilă... Georgescu n-a ținut în viața lui o conferință... dar sarcina e sarcină.

S-a frămîntat timp de trei zile... S-a *documentat*, a făcut notițe și... le-a rupt, umplînd un coș spațios... În cele din urmă, s-a hotărît să improvizeze, să-și încerce un talent semnalat cu obiectivitate de rudele și prietenii cei mai apropiați lui...

Sala de festivități e plină ochi... Mulți au crezut că va conferenția chiar renumitul jucător... La apariția colegului lor, s-a auzit un murmur prelungit de dezamăgire... Așa că jumătate din cei aflați în sală s-au ridicat și au plecat să-și vadă de treburi mai importante... Jumătatea cealaltă a rămas din curiozitate...

„Să vedem ce gugumănii o să debiteze Georgescu al nostru ? !"

Dar conferențiarul nu se descurajează... Aruncă o privire circulară, bea un pahar cu apă și începe, sigur pe el...

— Dragi colege și colegi... vă voi vorbi astăzi despre gimnastică și despre importanța ei în viața cea de toate zilele...

Culege primul ropot de aplauze, ceea ce îi dă elan să continue.

— La ce folosește gimnastica o știm cu toții... la menținerea sănătății, prin dezvoltarea armonioasă a organismului... La noi în întreprindere, însă, n-o practică nimeni ! Și e atît de simplu ! Uitați... aici, în rîndul trei... tovarășei Magda, dactilografa, i-a căzut batista... Mă prinde mirarea, cum de n-o ridică nici un bărbat ? ! Chiar nici unul n-a observat-o poposind pe jos ?... Dragi bărbați, nu trebuie scăpată această ocazie de a face gimnastică... Este vorba de cea mai

ușoară mișcare de gimnastică... Poate fi executată oriunde : pe stradă, în troleibuz, acasă. Vă voi exemplifica... Cu mișcări grațioase, conferențiarul exemplifică... Se face o ușoară fandare, o scurtă extensie a articulației genunchilor, apucarea cu mîna a batistei, însoțită de expresia „Poftiți, vă rog !" Hai, tovarășe Marin, că ești mai aproape ! se adresează el unui cetățean...

Acesta, un lungan de doi metri, se apleacă, ridică batista, dar, rămînînd înțepenit în poziția de unghi drept, duce mîna la mijloc, și însoțește gestul cu o onomatopee ce semnifică un dureros „auuu" !

— Ai văzut, dacă n-ai exercițiu ? !

Marin îi aruncă priviri furioase și, bombănind, părăsește sala, tot în poziție de unghi drept...

— Mai sînt și alte exerciții, continuă Georgescu fără să-l ia în seamă, care fac parte din abecedarul gimnasticii și pe care le pot practica, în special, tinerii... De exemplu : oferirea întîietății sau ajutorarea celor în vîrstă.

Telescoapele privirilor lui se opresc asupra tinerei proiectante Alina...

— Uite, pe dumneata, Alina, azi dimineață te-am văzut pe stradă și mi-ai dat prilejul să constat că stai foarte slab cu gimnastica... De ce n-ai ajutat bătrînica aceea care voia să treacă strada ? Este un exercițiu atît de simplu ! Extensia brațului drept, apucarea brațului bătrînei și traversarea străzii, chiar dacă în clipa aceea nu filmează o echipă a studioului „Alexandru Sahia"...

După Alina, părăsesc sala cîțiva bărbați, printre care Cucu de la contabilitate, George și Savu de la planificare și Zeno de la matrițerie. După ce a asistat la această migrație din sală, Georgescu a continuat

cu recomandările privind gimnastica artistică aplicabilă în gospodăriile personale...

— Exerciții la alegere : spart nuci, amestecat maioneza, rîșnit cafea, tocat carne, spălat vase. Exerciții obligatorii : cărat sifoane, cărat butelie. Interzise : cărat... de-acasă fără motiv !

Georgescu continuă conferința cu „Gimnastica pentru păstrarea armoniei în căsnicie"... O parte dintre bărbații lipsiți de veleități autocritice dispar, iar o parte, care sînt obișnuiți cu ea, rămîn...

— Exerciții de scos soția în lume ! O dată pe săptămînă la film ! Cînd ieși de la film și vezi pe unul că se uită la ea, n-o trage de mînecă, deoarece aceasta e o mișcare interzisă în exercițiile noastre ! Ei, și dacă se uită, ce ? Rămîne cu uitatul ! După care, continuați cu exerciții de respirație : trageți aer în piept... expirați... inspirați... expirați... inspirați... și invitați-vă soțiile la restaurant... Aveți grijă, la restaurant nu stați de vorbă numai cu sticla... Nu abuzați de mișcarea ritmică de a duce paharul la gură, că e pericol de febră musculară ! În schimb, puteți face un alt exercițiu de autosugestie : încercați să vă transpuneți în perioada cînd erați logodiți... Aici puteți să întrebuințați și un vocabular de epocă, pe care, poate, l-ați uitat, ca : raza mea de soare, imaculată primăvară, steaua mea de dor. Apoi, cu o ușoară extensie a brațului drept, se poate face o mișcare de atingere a mîinii soției... așa cum l-am văzut ieri pe tovarășul inginer Marcu, executînd conștiincios acest exercițiu, la restaurantul „Dunărea". Numai că avea o mică lipsă : nu era mîna soției !

Cu fața tricolor, roșu, vînăt și negru, Marcu părăsește furios sala...

— Mai departe... continuăm exercițiile ! Uitați-vă atent la soțiile dumneavoastră. Dacă le veți vedea în păr cîteva fire albe, să știți că voi le-ați scos...

După capitolul „Exercițiile de gimnastică legate de cusutul nasturilor și călcatul cămășilor“, majoritatea femeilor se ridică și ies clocotind, lezate în „amorul propriu“.

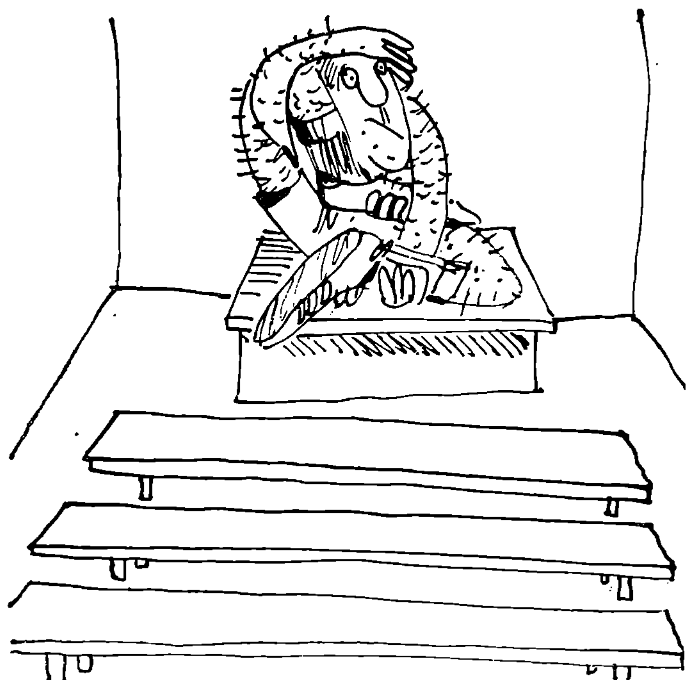
— Tovarăși, în încheiere, aș vrea să vă vorbesc despre gimnastica specială, adecvată cadrelor de conducere ale întreprinderii noastre. Unii tovarăși de-ai noștri, chiar dacă sînt mai mari în grad, trebuie să cunoască gimnastica... Ați văzut, doar, cît e de simplu ! Hai, tovarășe director, hai, că nu e greu ! Chiar dacă vezi o subalternă : o scurtă mișcare de antebraț, apucarea pălăriei... apoi o extensie ușoară, însoțită de contracția mușchilor orbiculari ai buzelor și articularea cuvintelor „bună ziua“ ! Hai, că nu e greu ! Și voi, dragi colegi, pălăria n-o scoateți numai în fața șefilor ! Să știți că mișcarea asta, dacă se face mai des, raportată la numărul femeilor, constituie un exercițiu care asigură suplețe... Deh... vedeți... poate din cauza asta v-ați îngrășat, tovarășe inginer șef! ?

Ultimii mohicani care au mai rezistat se ridică și părăsesc incinta, în vreme ce Georgescu, prins de mirajul oratoriei, intrat în transă, își continuă dizertația. Nici nu-și dă seama că a rămas singur. Ba, din contră, are senzația că sala este arhiplină, că sosesc din ce în ce mai mulți auditori, care, nemaiavînd locuri nici măcar în picioare, se așază în brațele celorlalți, formîndu-se stive de oameni ai căror ochi n-au decît o singură țintă : El ! Palmele auditorilor se tocesc de atîtea aplauze. Toți scandează, se-aud urale, în timp ce geamurile și becurile vibrează și se sparg de freamăt.

„Cam mult va costa întreprinderea acest fulminant discurs al meu !“

Plin de entuziasm, dar și de regret, Georgescu se apropie de final, pe care-l vrea „con brio“.

— *Și o ultimă recomandare*, dragi auditori, pentru voi și familiile voastre : gimnastica picioarelor ! Mersul pe jos înseamnă sănătate, înseamnă longevitate, înseamnă suplețe. În felul acesta putem spune adio insuficienței respiratorii, adio palpitațiilor, adio insomniei, adio asteniei ! Mișcarea este simplă și ați

învăţat-o la vîrsta de trei luni. Îndoirea genunchiului ca să nu se sclerozeze rotula, sprijinirea pe calcaneu, apoi piciorul stîng depăşeşte piciorul drept, iar piciorul drept, alternativ, îl depăşeşte pe cel stîng. Gimnastica aceasta trebuie făcută după orele de serviciu, în pas alergător, inspiraţi, inspiraţi, inspiraţi, inspiraţi, de la magazin la magazin şi nu aşa cum faci dumneata, tovarăşe, care foloseşti tot felul de relaţii şi de mijloace pentru a obţine totul prin uşa din dos. E foarte dăunător ! Are grave efecte asupra sănătăţii, arată Georgescu, cu degetul acuzator, spre singura imagine pe care o mai avea în faţă.

Dar individul nu răspundea. Nu pleca, nu se crispa şi era la rîndul lui cu degetul arătător îndreptat spre el.

Imaginea îi creează un şoc. Iritarea creşte. Cuprins de furie pune mîna pe paharul cu apă şi-l aruncă. Zgomotul oglinzii sparte îl trezeşte. Se uită la ceas. „Aoleu ! M-aşteaptă responsabilul de la Premial..."

Ego !

Cine n-a auzit de celebrul Andrei Unu ? Un jucător a cărui inteligenţă nu stă în tăişul patinelor de hochei, ci în ascuţişul minţii, bine capitonată cu materie cenuşie. Un jucător al cărui talent depăşeşte turnul Eiffel, care, oricum, este depăşit de cîteva antene ale unor complexe de televiziune, renumite în lume. Un talent, aşa cum n-au avut mulţi în istoria sportului.

Ei bine, Andrei Unu sînt eu ! Mi se spune „Andrei Unu", întrucît în echipa noastră mai există şi un alt

jucător, Andrei Doi. Ar fi trebuit să i se spună Andrei Trei, pentru că „al doilea ca mine“ nu există !

De altfel, trebuie să recunosc cinstit : sînt bun, sînt excepţional, sînt fantastic ! Cînd vorbesc cu mine, sînt foarte sincer. De mine nu mă feresc şi îmi spun: „Andrei, băiatule, dacă n-aş crede că tu eşti cel mai bun, n-aş crede în nimic !“

Sînt bun, dar nu ca suflet ! Ar însemna să fiu prost şi exact asta nu vreau ! Vreau să evit de a fi calificat ca „prost de bun ce sînt !“ Sufletiştii îşi dau şi cămaşa de pe ei. Eu ţin mult la garderoba mea, al cărei farmec constă tocmai în colorit, armonie şi variaţie. N-ar fi păcat s-o stric ? !

Eu sînt bun, dar ca jucător. Nu mă contrazic cu nimeni, pentru că recunosc toţi, absolut toţi, că am un „picior de aur“.

Folosesc formula „bun“, în sensul cel mai înalt, doar mama spunea tuturor, încă de cînd eram mic, că sînt un copil senzaţional. Adevărul, purul adevăr, este că am geniul hocheistic !

Nu ! Nu susţin că sînt perfect. Am şi eu un defect mare, unul singur, dar mare de tot : am numai calităţi, ceea ce creează o monotonie care mă scoate din sărite ! Am spirit autocritic foarte dezvoltat. Cînd sînt cu mine între patru ochi, nu mă menajez deloc şi mi-o arunc de la obraz. Mi-o spun deschis şi răspicat : „Îmi eşti foarte simpatic !“

Şi, pentru că mă asemăn teribil cu Apollo, trebuie să accept situaţia aşa cum este : „Sînt frumos, bată-mă norocul !“

Am capul superbului Adonis şi corpul mai armonios decît al Discobolului !

De aceea, pentru mine nu este nici un fel de surpriză aprinsa dragoste pe care mi-o poartă Sorina.

Sorina este o fată superlativă, superioară tuturor fetelor din lume (altfel, nici n-aș fi privit în direcția ei). Sînt convins că, după căsătorie, îmi va dărui copii care să semene cu mine : precoci, dotați, superbi.

Vă închipuiți că în jurul meu s-au polarizat toate frumoasele generației mele. Nu spun că nu m-au tentat chiar și pe mine, care, oricum, nu sînt plămădit din același aluat de duzină ca toți muritorii ! Dar, mi-am spus : „Andrei, iubitule, este mai multă măreție în a refuza, decît în a accepta !“ Și, după ce le-am respins pe toate, mi-am strigat din toată inima: „bravo !“

Sufletul meu nobil căuta strălucirea noului. Așa am descoperit-o pe Sorina, sau, mai exact, așa s-a îndrăgostit ea de mine... cu ocazia unui autograf, după un meci memorabil.

Pentru această cucerire importantă, i-am strîns mîna și am felicitat-o călduros. Așa fac și cu mine după fiecare meci : îmi strîng mîna, îmi trimit flori și mă felicit, că merit !

Povestea mea de dragoste cu Sorina își urmează cursul admirabil.

Ne întîlnim în fiecare zi la cofetăria „Agrișa“, care e mai aproape de casa mea. Stăm de vorbă despre mine o oră, două. Am putea vorbi și o viață întreagă despre mine, fără să ne plictisim.

De altfel, după ce ne vom căsători, vom continua discuția, subiectul fiind inepuizabil.

Nu discutăm niciodată în contradictoriu și, de cele mai multe ori, îi dau dreptate. Sînt într-adevăr așa cum spune ea : un mare jucător, al cărui talent strălucește ca o stea de aur în noaptea hocheiului !

Dar și eu îi șoptesc cele mai tandre cuvinte, care s-o flateze, să-i încălzească inima : „Sorinel, iubito,

ai avut norocul să se oprească asupra ta privirea mea, strălucitoare ca un pom de iarnă în noaptea de Anul nou !“ (Cînd sînt romantic îi vorbesc numai în metafore !)

Astăzi după-amiază am avut un meci cu Ştiinţa. „Îi umilesc, îi fac arşice !“ mi-am spus eu spiritual, pentru că, nu mă jenez s-o spun : am mult umor !

Din păcate, Sandu, extrema noastră dreaptă, are piciorul luxat şi n-a putut juca. În locul lui a intrat Andrei Doi, rezerva, care face sport mai mult la antrenamente şi... pe tuşă !

— Ai grijă, m-a rugat Sorina înainte de meci. Te rog, fă-i un serviciu şi ajută-l să se remarce şi el ! E un băiat bun !

— Bun de jucat ţintar !

Şi cu inima plină de mine, am intrat pe patinoar.

Mărturisesc fără nici o reticenţă : am fost inimitabil ! Un adevărat superman ! Am marcat trei goluri şi am reuşit să egalez !

În repriza a doua am mai ratat un gol, dar asta a fost o glumă slabă !

În repriza a treia eram cu pucul la crosă, am fentat trei adversari şi m-am apropiat de poarta lor. Andrei Doi s-a demarcat, aşteptînd pasa mea. Pînă atunci nu-i acordasem atenţie. Era şi normal ! Doar trebuie să joc pentru cel mai bun. Şi cel mai bun eram eu. S-a cam zbătut, sărăcuţul de el, şi tot n-a văzut un puc de la mine. I-am şi făcut morală că tot se bagă în sufletul meu. De data aceasta avea o poziţie excelentă de şut, care putea aduce victoria echipei noastre. Deodată, mi-am adus aminte de rugămintea Sorinei (aşa mi se întîmplă mie, cînd mi-e lumea mai dragă îmi amintesc tot felul de rugăminţi!) şi, spunîndu-mi, subiectivizat de inegalabila mea nobleţe sufletească, „treacă de la mine !“, i-am pasat mingea. Blagoslovit cu o asemenea pomană, Andrei Doi a tras la poartă şi, bineînţeles, a marcat ! (I-am făcut din nou observaţie. Doar ştia că trebuie să rateze ca să pot marca eu golul victoriei !)

După terminarea meciului, la ieşirea de la cabine, trebuia să mă întîlnesc cu Sorina. Aşteptam cu mare plăcere, cu supapa inimii deschisă, avidă după cuvinte frumoase şi flatări pentru gestul meu de pe teren. Aşteptam să mi se spună că am jucat formidabil, să mi se mulţumească pentru gestul meu nobil faţă de Andrei Doi. Doar am făcut un gest incredi-

bil pentru un jucător de valoarea mea. Dar, cînd mă îndreptam spre ea, ochii mei au luat parte la un spectacol straniu, neobișnuit : mi-a aruncat o privire glacială, mi-a întors spatele, l-a luat de braț pe Andrei Doi și a plecat cu el.

Acum, mă învîrt de două ore în jurul camerei mele și mă întreb : „De ce ? Ce s-a întîmplat ? Să-mi facă Sorina una ca asta MIE ? Auziți dumneavoastră, tocmai MIE ! Tocmai acum cînd este vorba să mi se acorde premiul „Crosa de aur“ pentru cel mai bun hocheist“.

Tot ce v-am povestit nu este cîtuși de puțin exagerat. Aș fi putut să vă spun mult mai multe lucruri deosebite despre mine, dar timpul nu-mi permite. În încheiere, sper că v-am emoționat, dezvăluindu-vă cu atîta modestie încă o calitate de-a mea : generozitatea.

Padelele

Cenușiul serii și cenușiul norilor nu mai reușesc să se contopească, deoarece cîteva pete albastre îndrăznesc să-și facă apariția ici, colo...

„Iarna e în comă... își dă duhul !...“, gîndește Dohotaru, șeful secției de caiac-canoe...

Așezat la biroul său, recitește manuscrisul ce urmează să-l predea, în vederea editării „Dicționarului enciclopedic sportiv“...

Caiac — ambarcațiune din plastic sau cedru, pentru simplu sau dublu... Caiac Chincher cu fundul în clinuri și Race, cu fundul neted...

Padelă — vîslă susţinută şi acţionată de caiacist...
Pagaie — vîslă pentru canoe...
Stroc — totalitatea loviturilor de padele pe minut...
Interval — un ciclu de antrenament la barcă...
Bac — cameră de antrenament hibernal...
Sală de forţă — sala de antrenament la haltere...
Redy Goon — expresie care dă startul întrecerilor

. . . .

După o oră, Dohotaru pleacă spre sala de şedinţă a antrenorilor... Trece pe lîngă camera bacului. Prin stejarul uşii străbat, indiscrete, cu forţa de pătrundere a unor raze laser, frînturi de comenzi : „două padele... şi încă patru padele..."

„Echipa lui Leontin, constată Dohotaru, şi, mulţumit, îşi vede mai departe de drum. Se antrenează serios, băieţii... Bravo lor !"

. . . .

În camera bacului, în jurul unui caiac Race, patru băieţi joacă...

Ce legătură are caiacul cu „jocul" lor ?

În primul rînd, şi la unul şi la altul, mîinile au un rol preponderent : trebuie să mînuieşti padelele la fel de bine şi de iscusit, cum mînuieşti cărţile.

Şi la unul şi la altul există noţiunea de „mînă moartă", cu deosebirea că la caiac canoe pot exista ambele mîini moarte, în funcţie de cît de dese sînt participările coechipierilor la şedinţele de prelucrarea vodcii !

Şi aici, în jocul lor, ca şi la caiac, se poate trişa.

Ambele manifestări sînt sporturi de apă. De aceea, se şi spune că şi într-un caz şi în altul poţi intra la apă !

Fundul neted al caiacului serveşte drept masă de joc. Un al cincilea băiat chibiţează. San Antonio, spiritualul scriitor fancez, ar fi spus, văzîndu-i, că în ochii băieţilor strălucesc cartofii, pentru că sînt cartofori ! Noi ne limităm să remarcăm că în ochii lor străluceşte pasiunea jocului. Ceilalţi caiacişti sînt alături, în sala de forţă unde se antrenează la haltere. Cel de al cincilea băiat, chibiţul, are o dublă misiune: e cu un ochi la pot şi cu altul la uşă, să nu-i surprindă cineva. Misiune grea : sînt în joc soarta potului şi soarta jucătorilor !...

Pentru a pune ochelari fumurii vigilenţei antrenorilor, au inventat un foarte ingenios „dicţionar de sinonime" pe profil... O PADELA este egal o carte, o LOVITURA este egal un leu, un STROC este egal un pot, READY GOON este egal deschiderea, BARCA reprezintă masa de joc. S-au făcut, în prealabil, cîteva antrenamente serioase, cu foarte multă conştiinciozitate. Ţi-era mai mare dragul să-i vezi cît de dăruiţi erau studiului !

Zis şi făcut ! În timpul jocului, cuvintele cu specific sportiv, utilizate la antrenamentele zilnice, le rostesc cu glas tare, pentru deruta urechilor care sînt confecţionate ca să audă... Cuvintele „netraductibile" le rostesc în şoaptă...

— Ready Goon ! deschide Gigi

— Lungesc lovitura de... trei ori... face Vişan...

— Vîslesc... anunţă Leontin...

— Şi eu... pune miza al patrulea...

— Două padele la proră, cere Gigi...

— Nici una... şopteşte Vişan...

— Trei padele ! ţipă Dorel... Norocoşilor !...

— O padelă...

— Cinci lovituri... şi Gigi pune cele cinci „lovituri" pe fundul mat al caiacului...

— Și mie douăzeci de lovituri, relansează Vişan...

— Eu stau în barca mea.

— Și eu

Se retrag Dorel și Leontin.

— Achitat ! Ce ai ?

— Apă de ploaie ! își anunță cacialmaua Vişan, aruncînd cărţile.

Gigi face cartea.

— Ce viteză în execuție ai ! îi admiră abilitatea cu care împarte cărțile...

— Mai bine fii atent la padele, să nu fie măsluite, îi șoptește Dorel...

— Plînge barca ! îl face atent Vișan pe Gigi, care a uitat să pună miza...

— Taie apa... Tai-o bine ! răsună comenzile și jocul continuă... Se deschide... se merge, se relansează, se pasează...

— Cît s-a făcut strocul ? întreabă Dorel, holbînd ochii cît cepele, la pot.

— Cam mare !

— Atunci... strocul ! cere el.

— Tragi tare !

Leontin stă la îndoială, dacă să plătească sau nu...

— Eu arunc padelele ! Nu mai vîslesc !

— Achitat sec ! șoptește Gigi... Ce padele ai ?

— Am avut la două capete... la proră și la pupă... Mi-a intrat la pupă...

— Mie la proră... Te-am luat cu un vîrf de barcă... la fotografie...

Și Gigi, care e în baftă, ridică „strocul“ !

Leontin, nu știu cum se face, are din nou „o zi neagră“. Își amintește cu năduf de bătaia pe care a încasat-o odată de la taică-su, precum și de înțeleptele lui vorbe : „nu te bat pentru că ai jucat. Te bat pentru că ai vrut să te refaci !“, fapt care îl îndîrjește și mai rău, dîndu-i însușiri de fiară.

Cînd, peste două ore, Dohotaru trece prin fața camerei bacului, aceleași raze laser trec prin ușă: „două padele... încă zece padele... așa... strocul mare...“ Și Dohotaru pleacă liniștit spre treburile lui... „Trag tare, copiii ! Transpiră din greu... Ehe... *perseverare diabolicum*... Acum nu vreau să-i deranjez din lucru,

dar mîine îi voi felicita pentru ambiţia lor de a se antrena cu atîta conştiinciozitate..."

. . . .

Peste puţin timp, se topeşte zahărul zăpezilor şi înfloresc zarzării... Sub ploaia de petale albe are loc prima regată...

— Un loc întîi, oricum, ne este rezervat de grupa lui Leontin, asigură Dohotaru, deplin convins, conducerea clubului... S-au antrenat băieţii toată iarna... Nu mă vor face de rîs !

. . . .

Şi, într-adevăr, la concurs, grupa lui Leontin nu s-a făcut de rîs, s-a făcut de plîns ! A ratat de puţin ultimul loc, deoarece a abandonat... Ultimii au ieşit cei din grupa lui Marian, care s-au antrenat cărînd „pietre" !

Dohotaru trăieşte un coşmar...

— Nu înţeleg nimic !... că de antrenat, s-au antrenat ! Toată iarna au stat cu padelele în mînă !

Şoferul Gică !

Început de săptămînă !

În biroul său, Codruţ, inginerul şef, se plimbă ca un leu în cuşcă. Leul n-are mai mult de un metru cincizeci şi şapte de centimetri, dar este mai plin de energie decît un tractor nodern, cu izotopi radioactivi.

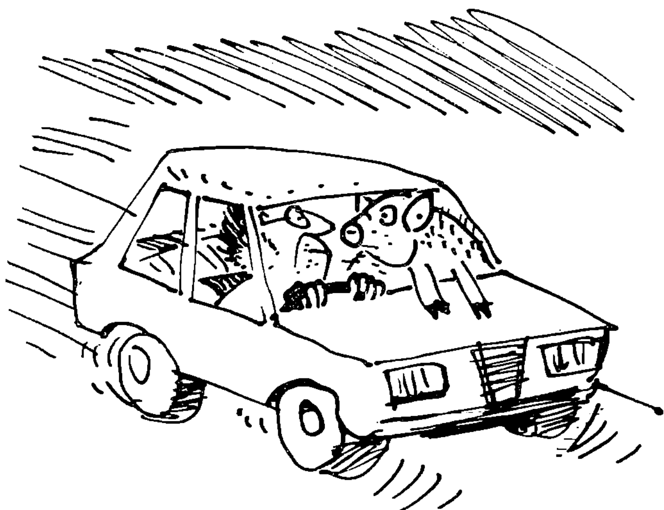
Se uită la ceas. „Pauza de masă... şi şoferul Gică nicăieri !"

În cadrul uşii îşi face apariţia tehnologul Lepădatu.

— Aţi pierdut un meci de zile mari, tovarăşe şef !
— A trebuit să mă duc la o nuntă ! spune Codruţ, trăgînd adînc aer în piept, cu glasul încărcat de regrete, de parcă ar fi fost la cărat bolovani, nu la o nuntă.
— N-aţi putut să vă eschivaţi ?
— Nu, că era nunta mea !
— Păcat ! Adică, vreau să spun, păcat că aţi pierdut meciul. Ce boabe le-am dat ! se entuziasmează Lepădatu.
El ştie că în venele şefului curg globule albe, globule roşii şi mingi de fotbal, mai ales cînd e vorba de echipa întreprinderii.
— Cum a jucat şoferul Gică ?
— Preferatul dumneavoastră ? Senzaţional !
— Cîte goluri a marcat ? întreabă din nou Codruţ, vădit remontat psihic, de aprecierea lui Lepădatu.
— Trei goluri !
— Te cred şi eu ! Cu şutul lui năprasnic, cu driblingul lui... se extaziază Codruţ. Ah, ce rău îmi pare că n-am văzut meciul. Dar pe unde o umbla Gică ?
— E plecat cu maşina, cu un transport !
— Cum se întoarce, trimite-l de urgenţă la mine, să-l felicit !

. . . .

Zoica, dactilografa ar fi dorit să-i ofere iubitului gura ei frumoasă ca o cireaşă, dar... a rămas „interzisă“, „tablou“, „statuie“, ca în faţa primului extraterestru pe care îl vede în viaţa ei.
— Ce-ai păţit, Gică ? şi cele o mie de semne de întrebare din glasul ei se malaxează cu cele o mie şi unul de tonuri de duioşie şi îngrijorare faţă de iubitul ei Gică.

— Accident de mașină ! rostește el cu greu cuvintele.

Ochiul stîng e maroniu ca o castană coaptă, iar piciorul drept se dă în leagăn. Luat în totalitate, nimic nu mai e la locul lui, că dacă l-ar vedea chiar maică-sa, cu greu l-ar recunoaște.

— Am făcut-o de oaie ! oftează sincer Gică.

— Cum așa ?

— Am depășit, am intrat într-o barieră, am spart un gard și am omorît un purcel !

— Uf ! regulile astea de circulație ! De cîte ori te-am rugat să le respecți ? îi reproșează ea de pe poziția de viitoare nevastă cu vechime de zece ani.

Colegul lui, Lepădatu, grăbit, ieșind vijelios din biroul șefului, cu trei sacoșe într-o mînă și o hîrtie

în cealaltă, semn că are sarcini urgente, îl strigă din zbor.

— Te caută tovarășul inginer șef. Du-te de urgență !

— Cred că a aflat de accident ? ! îi toarnă arsenic în suflet Zoica.

— Cînd mă gîndesc ce mă așteaptă ? !

Și Gică pleacă, tîrîndu-și piciorul drept, precum cățeii, cratița de coadă. Intră în biroul inginerului șef Codruț.

Inginerul se află în camera alăturată, căutînd în niște dosare.

Ușa era deschisă.

— Tu ești, Gică ?

— Da ! Să trăiți tovarășe inginer șef !

— Bravo, Gică ! Ai făcut o mare ispravă !

— Dar ce mare ? ! suspină Gică, otrăvit de accidentul lui nefericit.

— Povestește-mi și mie cum a fost !

— Păi, n-ați auzit ?

— Am auzit, dar vreau amănunte ! insistă inginerul șef.

— Păi, să vă spun... ezită Gică, apoi își ia inima-n dinți și se hotărăște să-i povestească accidentul. Am demarat, am accelerat, am depășit pe unul...

— Așa... bravo ! L-ai fentat !

— Am mai depășit pe altul...

— Cu viteza ta e și normal !

— Așa e, aveam viteză cam mare. Simțeam cum îmi ia foc motorul...

— Săreau scîntei ? ! se ambalează, bucuros ca un copil, Codruț.

— Da, și la un moment dat, un stop !

— Ai fost stopat din cursă ?

— Da !

— Ai văzut roșu înaintea ochilor ! se întunecă inginerul.

— Dar, ce roșu ? !

— N-ai ținut cont...

— Nu, și am dat-o în bară !

— Așa e cînd ai viteză excesivă, mai și greșești ! Altădată intrai cu ea în poartă...

— Păi, am intrat și în poartă !

— Ei, bravo, am auzit, s-a dus buhul !

— Așa repede ? se miră Gică. Ce antene ? !

— Și ? continuă inginerul șef, cu urechile ciulite, dornic să afle toate detaliile, în timp ce mîinile caută febril printre hîrtii.

— Și, deodată în fața mea, hop, purcelul !

— Aha, ăla grasu ! Codruț se gîndește la Stănescu, fundașul adversarilor. Ți-a făcut obstrucție ?

— Mi-a închis culoarul. Am încercat să virez spre stînga.

— Pe extremă... l-ai fentat ? !

— N-am putut : l-am ras !

— Și a protestat ?

— A guițat !

— Și cum s-a terminat faza cu purcelul ?

— Cu o lumînare !

— Tocmai tu, asul așilor, umbli cu lumînări ?

— Nu eu, popa ! A fost împotriva mea !

— Popa ? Privirea lui Codruț se umple de fulgere, că dacă Vladimir Popa ar fi de față, pe loc ar fi carbonizat. Ți-a pus contră, tămîia aia ? Și ce-a spus ?

— Aleluia !

— Și tu ai fost penalizat ?

— Încă nu, dar n-o să mai conduc, o să fac tușă !

— Auzi prostie ? Fii serios, măi băiatule ! Trage tare ! Noi promovăm astfel de elemente, care nu știu ce-s alea obstacole, care trec peste bariere !

— Am trecut și peste barieră ! precizează plin de amărăciune Gică.

— Bravo !

— Vă promit că n-am să mai fac !

— Cum să nu mai faci ? se revoltă inginerul șef. Tu ești mîndria noastră ! Vei fi dat exemplu pe întreprindere.

— M-ați nenorocit !

— Lasă modestia ! Ia spune, povestește mai departe !

— Păi, m-am oprit în zid !

— Cum așa ? Altă dată intrai în zid ca-n brînză !

— Mi-am spart și farul !

— Eh, nu-i nimic, îl îmbărbătează Codruț ca un tată, nu-i mare lucru ! O compresă și gata !

— M-am lovit și la picior, mi-am rupt și un dinte, n-am putut să evit !

— Tocmai tu, care ai atîta tehnică ! Unde ți-a fost capul ?

— În parbriz !

Codruț, crezînd că glumește, izbucnește în rîs vulcanic.

— Bună ! Bună ! O să-i spun și tovarășului director... Ce-o să mai rîdă ? !

Dar nu mai e nimic de rîs. Telefonul sună. Sună a pagubă pentru Gică. Codruț intră în birou, îl vede pe Gică, face ochii mari și încearcă să analizeze adevărata situație. Într-un tîrziu ridică receptorul.

— Alo ? Tovarăşe director ! Cum ? În glasul lui e un ocean de întrebări, apoi un ocean de spaimă şi, în fine, un ocean de revoltă. Aha... aha...

Cum ? Şoferul Gică, din care îmi făcusem un idol sportiv, să încalce ca ultimul dintre camionagii disciplina profesională ? Probabil că după meci a făcut-o lată, iar azi dimineaţă îi tremurau mîinile pe volan... Da ! Vă asigur ! Iau imediat măsuri !...

Codruţ pune receptorul pe furcă...

Statuia idolului său fotbalistic a explodat, s-a pulverizat, nu mai există decît în cosmosul amintirilor.

Glasul lui devine acid sulfuric.

— Şi unde ziceai că-ţi era capul ?

— În parbriz !

— În parbriz, ai ? Aha, eşti centru înaintaş, nu ?

— Da ! şopteşte el timid.

— De-acum încolo vei fi portar !

— Tot e bine ! răsuflă uşurat Gică.

Furios, Codruţ îi arată cu degetul uşa.

— La poarta întreprinderii ! Intri în tura de noapte ! Chiar de astăzi !

Gică iese suspinînd. Trăieşte nişte clipe amare.

„Sigur..." îşi face el socoteala, „mai bine portar la poarta întreprinderii, decît la poarta raiului ! Dar, oricum, ce tristă soartă am ! Pînă acum eram „Gicuţă-n sus, Gicuţă-n jos, Gicuţă la dreapta, Gicuţă la stînga..." Şi acum ! Şi acum !...

Cu capul bîntuit de dureri şi buimăcit de muştruluiala inginerului şef, iese pe poarta întreprinderii, se urcă la volanul propriei maşini, o Dacie-combi, şi o porneşte spre casă.

Zăpăcit, demarează cu viteza a doua... uită că între orele trei şi cinci şi jumătate accesul autoturis-

melor este interzis pe strada locotenent Lemnea, fapt pentru care se oprește la fluierul milițianului și se alege cu o invitație la o conferință urmată de film... Nu dă bine colțul, și trece pe o stradă cu sens unic, fapt pentru care se învîrtește de o amendă... Pînă acasă mai acumulează încă trei amenzi și cinci invitații la aceeași conferință urmată de film.

Antrenorul de fotbal

În uzina noastră există o echipă de fotabl. Nu este cine știe ce, dar nici naționala nu este cine știe ce și totuși joacă. Dragostea e mare !

Antrenorul nostru a ieșit la pensie, așa că ne-a fost repartizat de către centrul sportiv un altul, ca echipa să nu-și irosească condiția fizică.

Pentru primul contact am fost convocați în sala de sport.

Cu rezerve cu tot sîntem douăzeci și patru.

Noul antrenor este un băiat suplu, înalt, cu ochii verzi-căprui ca iarba arsă de august. Printre fotbaliști se spune despre el că e un tip inteligent și cultivat. Ca orice nou antrenor își are teoriile sale, la care ține foarte mult și pe care, plin de elan, începe să și le etaleze.

— Scumpi fotbaliști ! își începe el profesiunea de credință la prima noastră întîlnire.

Spunea un mare filozof chinez, pe care n-am avut onoarea să-l cunosc decît după moarte, din auzite de la alții, că „pe om îl măsori pe din afară după haine și pe dinăuntru după idei !“ Ei bine, fără a vorbi

demagogic, aş vrea să vă expun ideile mele de care trebuie să ţineţi cont, pentru că aşa stă treaba : eu sînt creierul care comandă, iar voi echipa de execuţie. În primul rînd, ceea ce aştept eu de la voi este disciplina ! Nehotărîţi şi fără să vă puneţi amîndouă picioarele în prag faţă de indisciplină, nu ţine ! Nota bine : de aceea este „bine“ să vă menajaţi picioarele pe teren de cotonogeală, să puteţi să le puneţi în prag la nevoie. Alt caz general e tutunul ! Unii fac haz şi zice că ţigările întineresc, pentru că mori de tînăr ! Nu rîdeţi, scumpi fotbalişti, că nu e de rîs ! Aflaţi de la mine că un mort nefumător este mult mai sănătos decît un mort fumător! Aşa că, să nu vă prind pe cineva cu ţigări în gură, că o mănînc de vie! Încă un caz demn de semnalat e băutura ! Mie mi-ar fi mult mai egal să nu v-o spun, să tac mîlc sau să fac pe ignorantul, dar nu pot. Nu e bine, tovarăşi, nu e bine ! Dixit ! O ştiu din propria experienţă a bunicului meu care e alcoolic ! Nici nu ştiu cum a ajuns la respectabila vîrstă de o sută şi doi ani ? ! Şi asta de bună voie şi nesilit de nimeni ! De aceea, nu vă jucaţi cu băutura, dragi fotbalişti.

Etica fizionomiei este un alt punct pe care vreau să-l atenţionez. Să fiţi îngrijiţi şi foarte curaţi! Vorba lui Caragiale : „curat murdar“. Aceia n-au ce căuta pe terenul de sport. Să fiţi tunşi la zi, să nu vă cadă părul pe ochi, că nu puteţi să vedeţi poarta cînd şutaţi, că s-au mai semnalat cazuri cu părul mare ! Cazuri de hipism ! Vom căuta să dezvoltăm gustul pentru curăţătorii, trai şi miros curat. De altfel, de mîine toată lumea va colabora cu noi să facă vaccinul antiarabil !

La fel, dar similar, e şi cu vocabularul dumneavoastră de discuţie. Păi, decît discuţii, nu-i mai bine

să vedeți un film sau să citiți, că am auzit că stați cam prost cu culturismul. Uite, abonați-vă la revista „Sportul și cultura", care e vorba să apară bilunar, adică o dată la două luni.

Purtarea dumneavoastră, atît pe teren cît și în sînul societății, trebuie să fie exemplară ! N-am mai spus-o, dar o repet : onoarea sportivă obligă la un comportament demn și á la long !

Am auzit că suferiți de lipsă de pasivitate. Că de-abia alergați pe teren. Că aveți legate de picioare ghiulele, ca reumaticii ? !

Nu cumva, pe undeva, asta înseamnă altceva ? Să nu prind pe vreunul că doarme la antrenament. O să doarmă toată viața după ce o să moară !

Ca să-mi dau seama cum stați cu condiția fizică, ce brînză de Dorna ați făcut pînă acum la antrenamente, o să trecem pe teren, chiar în cursul zilei de astă seară, pentru că știu că vă plac nocturnele pe întuneric ! Dragi prieteni fotbaliști, v-am spus, din păcate, ceea ce am eu de gînd. Din lipsă de timp, fiind întîrziat, nu mai pot să vă spun și ceea ce aveți voi de gînd ! După această primă vedere, aștept neîntîrziat a doua revedere cu voi, dragi tovarăși, care va avea loc chiar în incinta terenului de joacă. Vă doresc spor în fotbal !

. . . .

Și pentru că doar la atît s-a rezumat știința lui despre fotbal, după două săptămîni, conducerea întreprinderii ne-a schimbat antrenorul.

Noul antrenor, un tînăr filiform și fragil, era absolvent al Facultății de Filologie. Întrucît iubea sportul, poate mai mult decît orice altceva, iar comuna

„Broscarii“, unde a fost repartizat după terminarea facultății, era prea departe, s-a reprofilat cu entuziasm ca antrenor de fotbal !

Nu știu dacă a fost un bun antrenor, dar ca profesor ne-a fost foarte folositor !

„Este peremptoriu că voi fi inexorabil cu insolenții și intemperanții... Trebuie să știți că nu sînt de acord cu pragmatismul, care, indubitabil și exhaustiv, duce la o recrudescență...“

A doua zi, toți eram prezenți la antrenament cu dicționarul explicativ al limbii române sub braț!

. . . .

După o săptămînă, echipa de fotbal a fost desființată, constatîndu-se că toți cei douăzeci și patru sportivi (inclusiv rezervele) suferă de o ciudată astenie nervoasă, însoțită de tulburări de vorbire.

Meciul de șah!...

În ziua în care s-a aflat că Margareta Soare este numită șef de secție la Institutul de Cibernetică, inginerul Florin, asaltat și felicitat de întregul personal din secție, de-abia mai pridideşte. Zeci de mîini ca zeci de tentacule, gata parcă să-l înăbușe, se întind către el, pentru a-l felicita.

— Felicitări, Florine, felicitări! Să fie într-un ceas bun! se aud fel de fel de glasuri.

Florin se simte amețit de caruselul unui succes al cărui merit, de fapt, nu-i aparține.

— Mulțumesc, prieteni, dar nu eu am fost numit șef de secție, ci Margareta Soare!

— Dar e logodnica ta! se aude o voce insinuantă, neidentificabilă.

Florin este ceea ce, îndeobște, se numeşte un om fermecător. Maică-sa l-a confecționat după tipare andaluziene: înalt, mijloc subțire de toreador, profilul maur și ochii verde hașiș. Este prototipul „băiatului bun și altruist", deși caracterul lui, atunci cînd nu întîmpină opoziție din partea propriei purități,

este cam labil, ceea ce face ca, în multe împrejurări, să fie dezorientat, să se găsească, pur şi simplu, la cumpăna dintre zi şi noapte !

„Ce noroc pe el ! A dat lovitura !" îşi zice, ros de invidie, inginerul Neacşu, aflat într-un grup care aşteaptă rîndul la felicitări.

„Acum este momentul să-i impresionez celula fotosensibilă" îi scînteie mintea proiectantului Dinu, notoriu pentru oportunismul său iremediabil.

„Sper ca luminiţele privirilor mele să nu-l lase indiferent !" gîndeşte în sine Stela, frumoasa platinată, de tip scandinav, al cărei principiu este „abdicarea de la orice principiu".

Cei trei se duc, cu mîinile întinse, să-l felicite „din inimă" pe Florin. După sărutările de rigoare, îl copleşesc cu gentileţele lor.

— Fă-mi plăcerea şi ia o ţigară din rezerva mea de Pall Mall, îl serveşte Neacşu, care, în mod normal, nu ţi-ar fi oferit o ţigară, nici chiar dacă ar fi fost ultima ta dorinţă pe patul de deces !

Florin ia o ţigară cu mîna tremurîndă de emoţia evenimentului, în timp ce Dinu se grăbeşte să-i dea un foc.

— Să vezi acuma morţi ? ! apreciază cu un umor negru Neacşu.

— Morţi ? l-a privit nedumerit Florin. Ce fel de morţi ?

— De necaz ! face haz Neacşu, ca de o glumă bună.

Stela izbucneşte şi ea în rîs, întregind atmosfera de veselă „satisfacţie"...

— Primul defunct, subliniază ea, va fi Radu Fianu, care se şi vedea încoronat şef de secţie ! Cu fumurile lui de savant bărbos şi veşnic preocupat, îţi repugnă.

— Bine, Stela dragă, se arată contrariat Florin, dar pînă acum nu îți... ? Toți vă învîrteați în jurul lui ca sateliții și îi cîntați în strună, să vă primească în colectivul lui.

— Aiurea ! intervine Dinu. Habar n-ai cît a tras de noi să lucrăm cu el la proiectul pentru linia automată! Dar ce, eram proști să ne băgăm în eșecul lui?!

— S-a colat cu alții „deștepți", accentuează Stela invidioasă. Ia și de la mine, să mă cunoști mai bine ! îi oferă ea un pachet de ciocolată austriacă, învăluindu-l într-o privire fierbinte, tulburătoare.

— Oricînd ai nevoie de un ajutor, o planșă, un calcul, îți stau la dispoziție ! nu se lasă mai prejos Neacșu, cu o larghețe care nu îl caracterizează.

— Am tot neglijat, Florine, să-ți spun, că pînă îți repari mașina, Dacia mea e ca și a ta ! Te duc acasă... te aduc de-acasă... te duc... te-aduc... Nu e păcat să te înghesui prin troleibuze ? ! Tu n-ai înfățișare de sardea, de macrou, care să circule cu transportul în comun !

Sub privirile din ce în ce mai uluite ale lui Florin, excesul de drăgălășenie și de curtoazie al celor trei continuă.

Desigur, ziua aceasta este pentru Florin o zi aglomerată numai de surprize plăcute.

Suita de felicitări e pe sfîrșite, toți retrăgîndu-se la treburile lor. Ultimul care se apropie de el este Gore, bunul lui prieten, care găsește momentul cel mai prielnic să intre pe „recepție" și să-i anunțe data la care va avea loc meciul de șah dintre selecționata institutului și cea a întreprinderii similare, „Robot", din Veneția.

Totuși, o umbră s-a lăsat pe bucuria de moment a lui Florin.

— Numai că, dragă Gore, nu văd cum voi reuşi să fiu selecţionat în echipa de şah ? ! Ştii doar că am pierdut partida cu Fianu. Singura mea şansă este să obţin o victorie în meciul cu tine, ceea ce este egal cu imposibilul, cînd e vorba de un as al acestui joc, aşa cum eşti tu !

— Am impresia că mă crezi un insensibil ? ! Am impresia că uiţi : îţi sînt cel mai bun prieten, îţi sînt ca un frate. Sînt dispus să-ţi ofer punctul, să mă las învins, dragul meu Florinel !

— A, nu ! se arată hotărît Florin. Nu pot să accept ! Mi se pare neloial, chiar odios !

— Nu mai spune? dă din umeri, ironic, Gore. Dacă eşti atît de integru, înseamnă că îţi face plăcere să dai cu piciorul la „o sole mio", la gondole, la vestigii. În locul tău va pleca Fianu, se va bucura el de frumuseţile Veneţiei !

Gore cunoaşte caracterul „integru" al prietenului său. Ştie că echilibrul lui sufletesc oscilează deseori între sfaturile bune ale înţeleptei Atena şi sfaturile rele ale întunecatei Eris ! Aşa că nu se minunează deloc cînd, după zece minute, hotărîrea fermă, de neclintit a lui Florin, de a rămîne drept pe soclul onoarei, se spulberă ca o stîncă dinamitată.

„În fond şi Cezar a cedat Cleopatrei ! se autoscuză Florin. Cedez tentaţiei ! Accept clemenţa ta ! îi comunică cu glas tare lui Gore, hotărîrea luată. În fond, nu sînt nici primul, nici ultimul !

Să faci „binele absolut" sau să faci „bine, numai din dorinţa de a face bine", „să dai fără să ceri nimic în schimb" este, după Gore, o utopie, o gugumănie, aşa că, la rîndul lui, îi solicită lui Florin un mic contraserviciu, un mic sprijin prietenesc : să intervină pe lîngă logodnica lui, şefa de secţie Margareta Soare. Că la urma urmei, nu-i cere să mute un munte din loc, îi cere doar să obţină de la ea un referat bun pe proiectul său pentru linia automată.

Florin ştie că pentru linia automată are şi Fianu un proiect, lucrat cu colectivul lui, pentru acelaşi concurs. Şi chiar dacă Fianu nu este deloc simpatic prin aspectul său neglijent, care indispune, prin tăcerea sa, care este interpretată ca o infatuare şi închistare, în faţa talentului său, Florin îşi scoate pălăria ca în faţa statuii care o întruchipează pe Venus

din Milo. Dar ăsta nu-i un motiv pentru care merită să-și refuze prietenul, mai ales că deplasarea la Veneția îi făcea, nu cu un ochi, ci cu doi !

— Și eu ce trebuie să fac ? îl întreabă naiv Florin.

— Și asta trebuie să te învăț eu ? se arată oarecum tracasat Gore. Tu nu știi ? Orice lucru, cît de genial ar fi, trebuie împins puțin ca să iasă la lumină !

Și lumină s-a făcut, cînd, peste cîteva zile, Florin intră în biroul Margaretei, o fată micuță, cu fața albă și diafană ca Albă ca Zăpada, al cărei farmec nu izvorăște din privirile calde și albastre ale ochilor, ci din interiorul sufletului ei.

— Bună dimineața ! îi urează Florin, care intră în birou, și, fără să fie invitat, ia loc într-un fotoliu. Draga mea, biroul acesta îți vine ca o rochie carmin cu gulераș alb !...

— Mulțumesc pentru compliment ! Ce vrei să spui ?

— Admirabil ! Se asortează perfect cu ochii !

Comparația o emoționează pe Margareta.

— Mulțumesc ! Ești foarte drăguț !

— Știi ce, draga mea... Am hotărît, prin decizie matrimonială, ca în viitoarea noastră căsnicie să te înaintez la gradul de șef !

— Mai era nevoie ? rîde Margareta.

Lui Florin i se pot aduce suficiente reproșuri, dar nu și acela de a fi invidios. El se bucură din toată ființa de avansarea logodnicei sale. Îi place, totuși, să pozeze ca făcînd parte din tabăra „sărmanilor bărbați superiori“, dar sacrificați de atît de binecunoscutul principiu al promovării femeii, de progresul iminent care duce implacabil spre o înfloritoare epocă a matriarhatului.

— Cred că va veni timpul cînd noi bărbații vom fi aceia care vom cere egalitate cu femeile! Şi, în glumă, încearcă să redea vizionar un crîmpei din această fericită eră a matriarhatului.

— Iubita mea soţioară, nu vrei să mă ajuţi şi pe mine la bucătărie, să curăţăm cartofii ?

Margaretei îi place jocul şi, uitînd de postura ei de şef, se ambalează pentru cîteva clipe.

— Azi n-am timp, îl repede ea. Am meci de fotbal!

— Auzi, tu, se fandoseşte Florin indignat, azi în autobuz nu mi-a cedat locul nici o femeie ! Ce zici de asta ?

— Lipsă de respect faţă de sexul slab !

Se amuză copios amîndoi.

Şi... după ce atmosfera s-a „încălzit", Florin atacă frontal :

— Te-ai uitat pe proiectul lui Gore ?

— Da !

Toată buna dispoziţie a Margaretei se evaporă ca o esenţă volatilă.

— Tu l-ai studiat, dragul meu ?

— Nu, dar ştiu că este vorba de o linie automată robot, care constată rămînerile în urmă şi ia măsuri pentru recuperarea lor...

Cerul albastru din ochii Margaretei se acoperă treptat cu nori Nimbus !

— Nu pot să-l avizez ! E un proiect costisitor, mult prea fantezist şi cu o eficienţă despre care mai bine să nu vorbim !

Florin se simte de parcă s-ar fi dat în căluşei : i s-a tăiat respiraţia !

— Trebuie să înţelegi şi tu, draga mea, că Gore este prietenul meu ! Trebuie să-l sprijin !

— Florine, am impresia că înțelegi greșit noțiunea de prietenie ! Dacă mai insiști...

Florin se ambalează, iar cînd află că Margareta optează pentru proiectul lui Fianu, care este „ingenios, util și economic“, explodează de nici cel mai mare toreador din întreaga Spanie, Brazilie și Argentina, luate la un loc, n-ar reuși să îmblînzească taurul din el.

Iese furios, fără să neglijeze să bușească ușa după el, marcînd astfel atitudinea lui protestatară față de cuvintele Margaretei.

În curînd, toată secția a aflat de ruptura spectaculoasă dintre Florin și Margareta. Prin colțuri se discută aprins întîmplarea, care a produs mare vîlvă. Nici n-a fost prea greu să se afle, deoarece secretara șefei este genul de femeie la care o astfel de „întîmplare“ devine într-o clipă „secretul lui Polichinelle“. Se știe doar că pentru unii oameni, secretul este ceea ce intră pe ambele urechi și iese pe gură !

Efectele acestei stări de lucruri erau vizibil impregnate pe figura lui Florin. Parcă se spăla pe ochi cu un burete de ceață ! Nu mai vedea nimic în jurul lui și umbla prin secție precum umbra fantomei prin Spessart !

— A avut un șoc puternic ! A recepționat din plin zguduitura ! Parcă e alt om ! Nu mai știe de el ! constată obiectiv și, fără să-l compătimească, Neacșu.

— Și-a pierdut capul ! Nu știu cum o să-l regăsească ? ! persiflează Dinu.

— Nici nu cred că i-a observat lipsa ? ! își dă părerea Stela, cu răutate. Datorită incidentului, prevăzătoare, a făcut cale întoarsă, îndreptîndu-și privirile, speranțele și pașii către Fianu, cu repeziciunea cu care te descotorosești de un obiect devenit inutil !

— S-a ales praful de omul nostru ! ofteează Dinu, în vreme ce Florin se apropie de ei cu un mers de somnambul, căutînd năuc ceva prin buzunare.

— Unde ţi-oi fi pus ţigările ? îl întreabă ironic Neacşu, sesizînd că aşa ceva caută prin buzunare. La mine în nici un caz ! continuă el.

— N-ai cumva vreo ţigară, Neacşule ? îl abordează cu timiditate Florin.

— Ce vorbeşti, domnu' ? se răsteşte Neacşu. Da' ce crezi că eu sînt O.C.L. Tutunul ? Fumează mai puţin, că faci bronşită tabagică, sau boala aia necruţătoare despre care ştii şi tu, n-am eu grijă !

— Să nu crezi că Dacia mea e Getax! a sărit Dinu, căruia îi venea să-şi tragă palme de necaz, gîndindu-se la pneurile uzate fără nici un folos, cu transportul acasă al lui Florin. Începînd de azi s-a terminat cu... te duc... te-aduc... te duc... te-aduc... Mai bine te-ai uita în oglindă să vezi ce faţă de transport în comun ai ! Sardeluţă, băieţică, macrou !

Neacşu şi Dinu părăsesc locul şi aerul „infestat" de Florin.

Gore, totuşi, cu un simţ al anticipaţiei mai dezvoltat, văzînd problema cu „cîteva mutări înainte", nu şi-a părăsit prietenul naufragiat în mijlocul noianului de ipocrizie.

— Băieţii au aflat de ruptura ta cu şefa, îi explică el, lui Florin, atitudinea colegilor. Dar, sînt naivi, nu cunosc femeile. Nu fi trist, bătrîne ! A fost un accident ! Margareta te iubeşte şi se va împăca cu tine ! On revient toujours, à son premier amour ! Pînă la urmă va ceda !

— Ce să cedeze ? îşi exprimă nedumerirea Florin.

— Va opta pentru proiectul meu ! Iar, în ceea ce priveşte partida de şah, rămîne cum ţi-am promis : promettre c'est noble ! Ţi-o cedez ! Mă vezi tu pe mine, plimbîndu-mă la braţ cu Fianu prin Piazza San Marco, sau cu gondola ! Hai că mă umflă rîsul ! Îl apucă de revere. Ascultă, Florine, bătrînul meu prieten, va ceda pînă la urmă. „La donna é mobile", fredonează el şăgalnic şi iese, trăgîndu-şi paşii.

Florin rămîne singur ca un biet mieluşel, pradă vulturilor neliniştii, nehotărîrii şi singurătăţii.

Mai erau cîteva zile pînă cînd trebuia să aibă loc partida de şah dintre Gore şi Florin, partidă care decide selecţia în vederea meciului cu „Robot" Veneţia.

Dar, cînd nimeni n-ar fi visat, în secţie a căzut o bombă cu efect neîntîrziat :

Margareta Soare urmează să plece de urgenţă la Timişoara în delegaţie, la o conferinţă internaţională de cibernetică, iar cel care a fost desemnat de directorul general să-i ţină locul, nu era altul decît Florin!

Această hotărîre s-a luat în urma propunerii Margaretei Soare şi în urma „înţelegerii perfecte a situaţiei" de către directorul general, om cu multă înţelepciune şi foarte bun psiholog.

Cînd s-a aflat vestea, primul care îşi freca mîinile bucuros, era Neacşu.

„Mîine, din pămînt din iarbă verde, mă voi zbate să fac rost de un cartuş de Pall Mall pentru Florinel!"

„Mîine, îşi spune grijuliu Dinu, benzină proaspătă, uleiaş super şi... Dacia mea îi va sta la dispoziţie, şi uite-aşa... îl duc... îl aduc... îl duc... îl aduc... Şi totuşi, Florin n-are faţă de transport în comun !"

Numai Stela a rămas indiferentă, deoarece, între timp, l-a convins pe Fianu să se îmbrace după ultimul Neckermann şi să-şi radă barba, că, spune ea,

„se pot face inovații și fără barbă !“ Şi, l-a ancorat, alături de ea, în portul viitorului !

Bineînţeles, cel mai încîntat dintre toţi a fost Gore, care, deşi ştia că situaţia de şef a lui Florin nu este de lungă durată, o considera suficientă pentru a reuşi să primească mult dorita opţiune ! Nici în cele mai sumbre, mai dezolante, mai terifiante, mai coşmarice vise, n-ar fi crezut că prietenul său, bunul său prieten Florin, va scrie pe proiectul său „nu sînt de acord“.

Şi, totuşi a scris şi chiar a şi semnat ! Nu i-a fost uşor. Ştia că va spune adio Veneţiei, gondolierilor, vestigiilor... Ştia că nu va mai vedea Piazza San Marco, că nu va mai putea fredona „o sole mio“... Totuşi a semnat !

Deh, ca şef are altă responsabilitate !

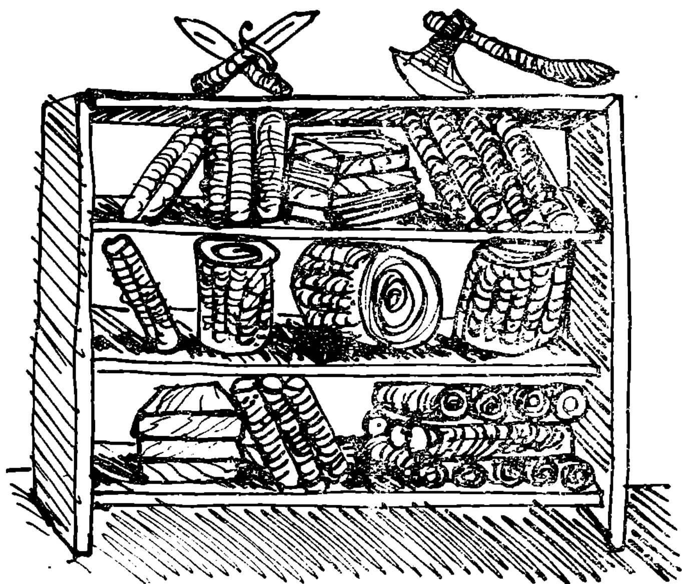
De aceea, a studiat cu multă atenţie proiectul lui Gore şi apoi pe cel al lui Fianu. Şi-a adus aminte de vorbele Margaretei şi i-a dat dreptate („Mai ales cu prietenii trebuie să fii exigent !“).

Apoi evenimentele s-au precipitat. Margareta s-a întors din delegaţie, Florin a revenit în biroul său, meciul de şah a avut loc şi Gore a cîştigat, Margareta şi Florin s-au căsătorit. Băieţii au plecat la Veneţia.

De acolo i-au trimis lui Florin următoarea telegramă : „Salutări din Veneţia... Nu regreta... apa e murdară... gondolierii s-au ramolit, şi-au pierdut vocile... mafioţii s-au înmulţit... viaţa s-a scumpit... lira scade... grevele cresc... Vă dorim fericire !“

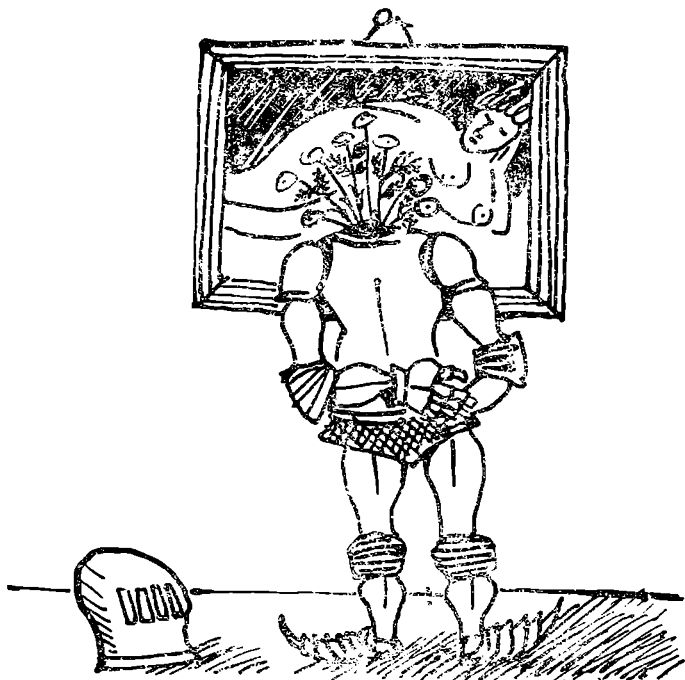
Gore şi Fianu

ARTE MAI MULT SAU MAI PUȚIN FRUMOASE!...

Încă nu s-a creat aparatul care să măsoare cu precizie „milimetrică" valoarea unei opere de artă !

Instrumentele de apreciat arta au rămas cele care au fost inventate și întrebuințate, încă din epoca paleolitică : ochii ! Numai că, precizia acestor cîntare primare este foarte îndoielnică şi deloc universală. Ea diferă de la om la om, de la popor la popor și, probabil, de la planetă la planetă ! ! Depinde cu ce fel de ochi citești o carte sau privești un tablou. Le poţi

privi cu ochi buni sau cu ochi răi, ceea ce demonstrează că în anatomie s-au strecurat date eronate, omul avînd, în realitate, mai multe perechi de ochi...

Uneori, chiar dacă privești cu ochi buni, observi unele lucruri nu tocmai de valoare.

Contrapunct

La școală, la ora de aritmetică, cînd te întreba profesorul „cît fac trei păsări și cu patru cai ?"... tu răspundeai „inteligent" șapte !... iar profesorul se uita lung la tine, apoi te alinta „măi, dobitocule, păsările sînt păsări și caii sînt cai ! Pentru că... numai cine se aseamănă se adună, prostălăule !" Dar... profesorul nu știa că uneori se adună și cei care nu se aseamănă... Mai ales atunci cînd se iubesc.

Quot fuerit demonstrandum în micul nostru story.

. . . .

Dragostea n-are limite, nici legi...
Julieta, micuță, firavă și delicată egretă...
Romeo, puternic și mușchiulos Ducipal...
Julieta, suav parfum de caprifolii...
Romeo, impetuos talaz...
Julieta, pianistă concertistă...
Romeo, fotbalist, pe post de extremă...

. . . .

La început, egreta a fost absorbită în vîrtejul sentimental al lui Ducipal și s-au logodit.

După un timp, cînd rațiunea a început timidă să-și vîre coada în borcanul cu miere al dragostei, atît Ju-

lieta cît și Romeo și-au adus aminte de spusele bătrînului profesor. Așa au apărut problemele.

„Totuși, după ce ne vom căsători, va trebui să suport să-mi polueze clipele cu prozaica lui activitate sportivă..."

„Totuși, după ce ne vom căsători îmi va deteriora timpanul, exersînd toată ziua la pian !..."

El adora muzica și ea adora sportul atît de mult, încît, chiar din școală, el rămăsese corigent la muzică și ea la sport...

Cerurile au început să se prăbușească unul după altul...

. . . .

Însă dragostea, ca și cafeaua, nu te lasă să dormi, ca și beligerantul, nu-ți dă pace, dar ca și turnul din Pisa, ea rămîne în picioare, chiar dacă se înclină...

Mai repede decît se schimbă timpul probabil și-au dat seama că sînt mai uniți decît doi atomi de hidrogen cu un atom de oxigen și că nu pot trăi unul fără altul. S-au adaptat leii în grădinile zoologice, oamenii la Polul Nord, furnicile la „Furnicol" și n-au să se adapteze doi îndrăgostiți la un nou *„modus vivendi"* ? !

La urma urmei, muzica pentru el și sportul pentru ea nu sînt doi cactuși care nu pot fi înghițiți. Puțin efort, puțină bunăvoință și totul se poate aranja frumos, armonios, ca-n raiul îndrăgostiților.

Romeo, în materie de muzică, și-a dat seama că este ogor necultivat și a început să se preocupe, consumînd lectură de specialitate : „Așa am devenit pianist" de Walter Gieseking, „Defăimarea lui Paganini" de Vinogradov, „Pelerinaj la Beethoven" de Richard Wagner, „Călătorie neterminată" de Yehudi Menuhin, vieți romanțate ale unor compozitori etc... A

început să ingurgiteze concerte cu zecile. La primul concert a adormit, la al doilea a moțăit, la al treilea doar a clipit şi... încet, încet... A înțeles că muzica seamănă cu Julieta lui, cu cît o asculți mai bine, cu atît o îndrăgeşti mai mult !

N-a pierdut nici una dintre aparițiile Julietei în sălile de concert. Fără ştirea ei, se furişa, ocupînd un loc spre fundul sălii, ca să nu fie reperat, de unde asculta, însetat de cunoştințe muzicale.

Nici Julieta n-a mai pierdut vreun meci de-al lui Romeo.

Acesta, nici în visurile lui cele mai optimiste, n-ar fi bănuit că printre miile de glasuri care îl încurajază, era şi glasul ei gingaş.

Şi ea a citit literatură cu subiecte fotbalistice, ca : „Biografiile marilor fotbalişti", „Cu fotbalul pe continentul sud-american", „Fotbalul n-a fost creat de diavol" etc.

. . . .

După unul din concerte, Julieta, plină de gloria succesului, se pregătea să plece acasă, cînd... a apărut Romeo cu brațele pline de trandafiri. Poate că s-ar fi îmbrățişat, dacă nu le-ar fi fost teamă că se înțeapă în spini...

Mai emoționat ca un copil care recită mătuşilor prima sa poezie „Cățeluş cu părul creț", Romeo îi şopteşte foarte tandru :

— Mi-a fost dor de tine !

— Şi mie ! îi răspunde ea, străbătută de duioşie.

— Ai avut dreptate !

— Şi tu !

— Am început să îndrăgesc muzica ! N-am lipsit de la nici un concert de-al tău !

— Şi eu am „iscălit condica" la toate meciurile tale...

— La concertul de astăzi ai fost formidabilă ! A fost un adevărat „derby", aruncă el avîntat prima „perlă" din repertoriul marii lui pasiuni fotbalistice şi continuă pus pe glume, spre marele amuzament al fetei, care acceptă tacit jocul. Încă din start, concertul a avut loc în „nota ta de dominare"! Ai făcut „slalom" pe clape !... Un adevărat „maraton" pianistic !

— Nu exagera, dragule ! Astăzi n-am fost în mare „formă"...

— Numai în „repriza a III-a" a concertului s-a cunoscut puţin... Cred că din cauza „condiţiei fizice" şi

pentru că nu prea ţi-ai „dozat“ bine „efortul“... Te-a încurcat şi băiatul de pe „extrema dreaptă“, de la fagot... (pronunţă cu mare încîntare unul dintre cuvintele asimilate prin lecturile de specialitate muzicală pe care le devorase)... Mi s-a părut că de cîteva ori era în „ofsaid“... De ce nu-l „penalizează“ ? Măcar o „etapă“ !... forţă el nota.

— E talentat băiatul, e tînăr student în anul I... Azi a avut o zi proastă !... De altfel şi eu am uitat să fac o sincopă...

— Doamne fereşte ! sare el cînd aude cuvîntul „sincopă“, despre a cărui semnificaţie muzicală încă nu ştia nimic... O ştia numai pe cea medicală. Nu prea mi-au plăcut nici „juniorii“ de la viori.

— Este drept că au „demarat“ cam în forţă... dar s-au redresat... dovedeşte şi ea că s-a integrat cu brio în vederile lui...

— Mai ai vreun concert pînă la închiderea „returului“ ?

— Nu cred.

— În orice caz, în „clasamentul adevărului“ eşti pe loc fruntaş...

— Şi eu sînt mîndră de tine ! se entuziasmează Julieta, cu ochii luminaţi, deopotrivă de stelele muzicii, ale sportului şi ale fair-play-ului...

— Ai fost la ultimul meci al meu ?

— Bineînţeles ! S-a simţit că ai exersat mult ! Ai alergat mai „allegro“, ai fost primul la minge... Mi-a plăcut mai mult „partea I“ a meciului... A fost mai „vivace“ ! La mingea din minutul 22 ai avut însă o mare „ratare“ !

— Şi totuşi am şutat „fortissimo“ ? !

— Dar portarul a avut un „tuşeu“ formidabil, respingînd peste poartă... Păcat că în „partea a II-a“ a

meciului, băieţii au fost cam „dezacordaţi“, au jucat prea „andante“, uneori în „3/4“... Şutau „după ureche“ !

— Nici spectatorii nu ne-au susţinut ! suspină Romeo, regretînd marea subiectivitate a tribunelor în momentele „moderato, ma non troppo“...

— Da, nici mie nu mi-a plăcut „acustica“ galeriei... Era o atmosferă „patetică“, plină de „reverberaţii“... Mulţi spectatori „distonau“... De altfel, nici arbitrul nu mi-a plăcut cum a „dirijat“... Avea şi fluierul sub ton... Fluiera în „la bemol“ !...

— De „dirijorul“ galeriei ce zici ?

— Bun, foarte bun ! Deşi a fost „decalaj“ între „cor“ şi „percuţie“...

— Ce percuţie ? întrebă Romeo, uşor derutat.

— Toba mare, dragul meu !

Şi discutînd în deplin acord, seara tîrziu, sub clarul stelelor pe care, orbiţi de dragoste, nu le vedeau, s-au îmbrăţişat.

— Iubito, m-am înscris în corul clubului...

— Iar eu m-am înscris în echipa de fotbal feminin...

Noul director

— Cîinii mor de bătrîneţe şi proştii de grija altora !

Leontin nu pronunţa cuvintele cu dicţiune, ci le graseia, fără vreo intenţie de epatare, numai şi numai datorită unui impuls faringian, cu totul şi cu totul normal, la un stadiu suficient de avansat de ebrietate.

De altfel şi fonetica mea se afla într-o stare jalnică de degradare, consoanele devenind diftongi, în

timp ce diftongii se lălăiau de vreo două ore într-o baie etilică suprasaturată. Eram amîndoi pe posturi de cuvieri bahici, eu făcînd eforturi eroice să reconstitui dintr-o silabă o frază de-a lui, iar el invers.

Puţin înainte de închiderea localului, continuam aceeaşi discuţie pe care o începusem cu cîteva ceasuri mai înainte, la teatru, într-un cadru festiv, cu ocazia pensionării directorului Vranişte.

Treaba prezenta pentru mine două aspecte : unul, afectiv, neurodepresiv, şi anume că directorul, ca şi viaţa, nu e etern ! Altul, tot afectiv neurodepresiv, dar privit dintr-un unghi velescian, adică al prietenului meu, actorul Velescu.

Velescu nu e uşă de biserică, ceea ce e foarte bine, dar nici uşă de bibliotecă nu e, ceea ce e foarte rău ! De cînd a terminat Institutul de Teatru şi-a neglijat cultura generală. Totdeauna i-am spus : „Măi Velescule, tu eşti capabil, dar stai prost cu talentul. Eşti cabotin, băiatule ! N-ai profunzime ! Trebuie să apreciezi faptul că eu ţi-o spun în faţă, deschis, nu ca alţii ! Eu sînt cinstit !" Iar el zîmbea parcă ironic...

Ei, şi cum noul director, oricare ar fi el, nu va putea fi la fel de cumsecade ca vechiul director, dădeam o prognoză cam sceptică. „Velescu o păţeşte ! Nu mai pupă nici un rol ! S-a dus vremea cînd erau puşi în funcţii de conducere tot felul de indivizi care n-aveau habar de meserie ! Ce folos că e un băiat bun de pus la rană ! Cînd e vorba de profesie, trebuie să tăiem în carne vie ! Meseria de actor nu se face cu ochii închişi, se face pe văzute ! Meseria asta nu e ca un pepene pe care, numai după ce îl tai, ştii ce miez are, dacă se poate mînca. Ori ai talent, ori nu. Dacă n-ai, caută-ţi altă meserie, nene ! Teatrul nu este o instituţie de binefacere sau de priorităţi, ca la un spital în care medicamentele străine s-ar da doar bolnavilor cu

relații ! Menajamentele nu își au rost în teatru. N-ar fi păcat să ocupe un loc, care poate fi dat unui tînăr talentat actor și care să-și cîștige pe merit o pîine ?

Mă durea sufletul, pentru că țineam la el. Durerea asta de suflet a început cu primele pahare de coniac, la festivitatea de pensionare a lui Vraniște. Durerea fiind prea mare, am transferat-o în cadrul unui restaurant spațios.

— Bietul Velescu !

— Era amărît ca un cîine cu tinicheaua de coadă ! am sughițat eu cuvintele.

— Nu era amărît, că nici măcar nu era de față ! a obiectat just Leontin. A făcut harcea-parcea rolul lui Trahanache. L-a maltratat fără milă ! Parcă juca Goldoni !

— Sau Coana Chirițoaia !

— Băga replici din buzunarul minții lui, care și așa e destul de mic.

— Auzi rîs ! Mă mir că nu cere drepturi de autor familiei lui Caragiale ! Ha... ha... !

— Culmea e că, nici azi, nu și-a dat seama că publicul se amuză mai mult de „foalfele" lui !

— De fapt, nu e de rîs, e întristător !

— N-ar avea loc nici la teatrul de amatori din Călărași, unde actorii, chiar dacă n-au studii la bază, ca el, totuși se străduiesc, se agită, dau din coate, să fie buni ! În schimb, tu ai făcut creație în Năpasta !

În drum spre casă am simțit pe creier, mai întîi, tăvălugii de aburi verzi ai unui nivelator de asfalt, apoi, după doi pași, trepidația unui perforator.

Mergeam cu Leontin la braț, cu aceeași ușurință cu care înoată doi pești pe uscat !

În fața blocului meu ne-am despărțit. Rețin avalanșa unor pupături reciproce și lacrimogene. De ce plîngeam, nu știu ?! Poate de mila lui Velescu ?! Într-un moment de elan și o clipă de inconștiență m-am lansat cu ochii închiși către cabina ascensorului. Abia în fața ușii apartamentului mi-am adus aminte că am o soție. În clipa aceea am devenit duios. Să n-o trezesc, sărăcuța! E mai bine și pentru mine! mi-am spus eu, încolțit de temeri.

După a șaptea încercare, broasca a reușit să intre în cheie!

În hol am răsuflat ușurat: „Doamne, ce bine e la tine acasă!"

. . . .

A doua zi, cînd am aterizat la teatru, capul îmi era cît un bloc turn. Era normal să fie așa după aventura de ieri noapte. Poate că și la ora asta aș fi fost încă în cîrpe, pentru evaporarea aburilor din creier, dacă n-aș fi fost chemat la noul director.

„De ce tocmai astăzi ? De ce tocmai pe mine ? Ce înseamnă fatalitatea asta ? Putea să cheme pe oricine, numai pe mine, nu ! De ce primul contact cu noul director, oricare o fi ăla, să aibă loc tocmai azi, odată cu instalarea lui, cînd normal era ca prima impresie despre mine să fie cea mai bună ?"

Am deschis ușa biroului noului director cu o timiditate inerentă oricărui început și proprie unui actor de sensibilitatea mea. Stupoare!

Noul director nu era altul, decît prietenul meu Ionescu!

Din clipa în care l-am văzut, în mintea mea s-a derulat un film de scurt metraj, al cărui sonor era predominat de repetarea, ca la un disc defect, a unei singure fraze: „Măi, Velescule, tu ești capabil, dar

stai prost cu talentul... Ești cabotin, băiatule ! N-ai profunzime !... Trebuie să apreciezi faptul că eu ți-o spun deschis, nu ca alții ! Eu sînt cinstit !“

Dușul cu apă rece, amestecat cu bucățele de gheață, cădea asupra capului meu, care, din bloc turn, a devenit un gigant zgîrie-nori.

— Tovarășe Costică, îmi pare rău, dar trebuie să te anunț că rolul lui Ion din Năpasta va fi preluat de colegul dumitale Varlam. Trebuie să recunoști că dumneata stai cam prost cu talentul !... Ești cam cabotin și nu ai profunzime ! Trebuie să apreciezi faptul că eu ți-o spun deschis ! Eu sînt cinstit !

De ce oare sublinia, atît de apăsat, cuvîntul eu ?

Pianistul

...În faţa casei de bilete a Ateneului Român, o coadă cît cometa Haley. Coada avea o mişcare uşor ondulatorie, mai mult flux decît reflux, pentru că acei care sosesc sînt mai mulţi decît acei care reuşesc să-şi cumpere bilete şi să plece fericiţi acasă. Sînt oameni de sexe şi vîrste diferite, preponderenţa o reprezintă însă tineretul.

În jurul afişelor de pe panouri, oamenii, ciorchine, se îmbulzesc, se calcă pe picioare, fiecare mînat de nerăbdarea de a ajunge cît mai aproape.

Cu litere mari şi roşii, ca sîngele macilor, e scris numele meu : Anton Damian.

Deşi nu intră în uzanţa Filarmonicii, în mod cu totul special, pe jumătate de afiş se află portretul meu, făcut după o fotografie în culori, developată de un prieten de-al meu de la Cinematografie. Sînt un tînăr de douăzeci şi doi de ani, care, ca înălţime, aparţin generaţiei mele : am un metru nouăzeci şi şapte de centimetri.

Am corpul atletic, bine dezvoltat, iar cu degetele mîinilor cuprind pe pian o tredecimă (deşi, mărimea mîinii nu prezintă totdeauna un avantaj decisiv pentru un pianist).

Dar, toate aceste lucruri nu se văd în portret. Păcat !

Ca înfăţişare, mama pretinde că sînt cel mai grozav băiat de pe mapamond. Cred că nu exagerează deloc.

Tata pune mîna în foc că am un mare viitor, că voi fi celebru, un fel de Richter. De aceea, uneori i se pare inexplicabilă reţinerea mea faţă de pian, considerînd

că e necesar un stil mai violent, prin care poţi atrage mai uşor atenţia specialiştilor asupra ta.

Concepţii învechite ! Aşa e cînd praful se aşază, în straturi, peste concepţiile oricum vetuste ale celor ce ţi-au dat viaţă !

Parcă mă văd, cîntînd la pian, acompaniat de cele mai mari filarmonici din lume ! Apoi, cucerind prestigiosul premiu al concursului „Van Cliburn“ de la Worth Forth, din America. Acolo, de altfel, nu aş fi singurul picior de românaş care ar lua un premiu de prestigiu. Acolo au fost victorioase şi fetiţele noastre dragi, cu ocazia campionatelor mondiale de gimnastică. Deci, pîrtia e făcută : e sigur, urmez eu la rînd !

Ah, de-abia aştept să-i văd faţa tatălui meu, atunci cînd îi voi spune că n-a fost nevoie să „violentez pianul“, ca să iau marele premiu. E greu să creşti părinţi !

Am început să mă conving şi eu de adevărul implacabil al spuselor mamei mele, după ce m-am văzut în cele cinci recitaluri de pian pe care le-am avut în cadrul emisiunilor de televiziune.

Din miile de scrisori de admiraţie pe care le-am primit am aflat şi eu că ochii mei sînt tulburători şi adorabili. Buni băieţi aceşti cameramani ai televiziunii, care mi-au luat nişte prim-planuri colosale !

În redacţia muzicală a televiziunii nu se putea intra, decît pe fereastră, uşa fiind blocată de scrisorile de admiraţie, revărsate pe birouri, fără să mai vorbesc de cele aruncate la coş, din invidie.

Nici presa n-a rămas indiferentă faţă de talentul meu ieşit din comun. Elogiile nu mai conteneau. În interviul pe care mi l-a solicitat revista „Muzica“ de-abia am putut face faţă laudelor. De aceea, nu m-a surprins cîtuşi de puţin faptul că Filarmonica m-a rugat, cu atîta căldură, să accept programarea în actuala stagiune.

În curînd, va avea loc primul meu concert de pian, eveniment de seamă în viața culturală, dar mai ales în viața mea de „tînără speranță".

Ascuns după una dintre coloanele de marmură ale pasajului din fața casei de bilete, urmăresc febril marele meu succes de casă. Stau în penumbră, de teamă să nu fiu recunoscut. Ar fi o catastrofă. Linșajurile nu

sînt numai rezultatul unei aversiuni acerbe, ci şi al unei admiraţii paroxiste. Şi... adio concert ! De ce să risc ? Oamenii şi-ar părăsi rîndul şi m-ar strînge în braţe cu atîta dragoste, încît m-ar sufoca, mai ales că majoritatea celor care stau la coadă la bilete sînt de sex... contrar.

O tînără brunetă, incendiară şi cu intenţii fatale în priviri, cum numai în filme mai găseşti, suspină, alături de o blondă cu un sexapil demolant, în braţele căreia ai fi în stare să te sacrifici.

— Ce alură de gladiator are !

Şi privirea îi rămîne pironită pe portretul meu de pe afiş.

— Fără un autograf de-al lui n-am somn !

Coada de la casa de bilete a crescut, căpătînd dimensiuni neînchipuite. Marea e agitată ! Lumea vociferează, parcă presimţind că nu va mai apuca să cumpere bilete.

— Ce ne facem tu, dacă nu mai găsim bilete ?

— E jale !

— Mă duc să întreb la casă.

Fortuna a făcut să se apropie un tînăr, care manifesta o discreţie exagerată, ca nu cumva să fie „filat".

— Nu cumpăraţi un loc la coadă, mai în faţă ? Douăzeci şi cinci de ei ! spuse el, printre dinţi.

— Vrem două locuri ! se reped ele, tot discret.

— O.K. ! Mai am un prieten.

Şi tîrgul s-a făcut, spre marea bucurie a fetelor, dar spre mîhnirea mea care nu sînt un adept al bişniţei, deşi, drept să spun, m-am simţit flatat.

Dar, iată că fulgeră, tună şi bieţii mei admiratori suportă cu stoicism o ploaie cu grindină. Noroc că nu e decît o scurtă răpăială.

Mă uit la un alt afiş, plasat lîngă afişul meu : „Concertul pentru pian şi orchestră de Ceaikovski, solist Arthur Rubinstein".

Constat, cu condescendenţă şi nespusă părere de rău pentru marele muzician, că numai pe biletele mele e bătaie. Pentru el nu s-a vîndut nici un bilet. Sau poate s-au dat cîteva, drept condiţie pentru cei care doreau mai mult de două bilete la concertul meu. Am înţeles ! Artă... artă dar şi comerţ ! Nu vreau să mă credeţi exagerat de sentimental din fire, dar mi-e milă de el ! Va avea sala goală ! Mă mir că, om cu experienţă, a acceptat să fie programat în aceeaşi perioadă cu mine ?! *Sic transit gloria mundi !*

Deodată, sar speriat, ca din faţa unei maşini din care ţîşneşte o tulumbă de apă pe trecere de pietoni. Ah, ce-mi bate inima ! Dar nu-i nimic grav, sună... telefonul !

În fine, mă frec bine la ochi, mă trezesc la realitate şi pun mîna pe receptor. Este din partea Filarmonicii, telefonul de aur mult visat.

— Alo ? Tovarăşul Anton Damian ? Ne pare rău, dar nici în stagiunea aceasta n-am putut să vă programăm ! Ştiţi, programul este foarte încărcat, iar acum ne ocupăm de un mare eveniment : concertul maestrului Arthur Rubinstein...

— Bine, dar...

— Tinereţea dumneavoastră vă permite să mai aşteptaţi...

— Păi...

— Timpul pe care îl aveţi în faţă vă poate fi folositor pentru perfecţionare... Sînteţi atît de tînăr ! Mai puteţi aştepta.

— Dar să vedeţi... Nu se poate... ştiţi...

— În artă, niciodată nu trebuie să vă precipitați, să fiți grăbit. Ar fi păcat să călcați cu stîngul. Ar avea de suferit propriul dumneavoastră debut !

— Dar...

Un gust amar de fiere porni din cerul gurii, a cărei erupție generală se declanșă odată cu clinchetul de închidere al „telefonului de aur“, mult visat.

. . . .

Au trecut treizeci de ani...

Telefonul țîrîie din nou :

— Alo ? Tovarășul Anton Damian ?

— Da !

— Aici Filarmonica. Ne pare tare rău, dar nu avem nici o veste bună să vă dăm. Știți, sînt atîția tineri care așteaptă să fie programați...

Ursitoarele

„Sînteți invitată să luați parte la nașterea prematură, care va avea loc mîine, 1 aprilie, la maternitatea Paterna de pe strada Landoului“... iscălește Eliza, viitoare mamă.

Poștărița Barza a terminat de distribuit scrisorile în microcartierul Ursitoarelor. Își aprinde o țigară ca să se mai încălzească. „E frig al naibii în Eternitate. Fac treaba asta de cînd e lumea și tot nu m-am obișnuit. Ar fi cazul ca oamenii să-și rezolve și singuri problemele prin telefoane, telexuri, radio-amatori, mai ales că în mine nu mai cred nici măcar copiii. Uite, a început să ningă !...“

Într-adevăr, fulguiește cu clipe albastre. Poștărița Barza se urcă grăbită și zgribulită în rochița-planor și o pornește înapoi spre Terra.

Ursitoarele își trag blugii pe ele, se mai aranjează un pic la oglindă, sorb o gură de cafea amestec ca să evite palpitațiile, trag yalele la ușă și o pornesc spre aerobuz. În stație se întîlnesc toate sau aproape toate. Ursitoarele, Cinstea și Frumusețea nu se află printre ele. Dintr-o regretabilă greșeală, s-ar putea ca Eliza, viitoarea mamă fericită, să fi omis să le invite. Este scuzabil dacă ne gîndim la cîte are ea pe cap : durerile facerii, doctori etc. S-ar putea însă, tot atît de bine, ca poștărița să fi rătăcit invitațiile, mai ales că nu se întîmpla pentru prima oară și, sîntem profund convinși, nici nu va fi pentru ultima oară.

— A trecut o jumătate de zi și tot n-a venit aerobuzul 1333, se agită Ursitoarea Nerăbdarea, căreia au cam început să-i cedeze nervii.

— Fii calmă ! o sfătuiește Cumpătarea. Pînă sosește aerobuzul 1333, tocmai bine naște și Eliza !

— Hei, unde sînt timpurile patriarhale cînd călătoream pe cozi de mătură ? ! suspină Nostalgia, ursitoarea care domnește peste ținuturile celor mai mari regrete.

. . . .

În sala de așteptare a maternității Paterna, într-o continuă și inutilă mișcare de lei în cușcă, viitorul tată, viitoarea bunică și viitorul bunic se frămîntă de parcă ei ar naște. Sînt îngrijorați de soarta viitoarei mame, chiar dacă se află pe mîini bune la spital și n-au de ce să se teamă.

Totuși, problema cea mai stringentă în clipa de față este eterna dilemă : „E fată sau băiat ?".

Tatăl, bineînțeles, e pentru băiat, bunica pentru fată, iar bunicul, neutru, e pentru „poate să fie orice".

— Să fie băiat, să-mi poarte numele, își exprimă doleanța tatăl.

— Și ce nume : Cîțu ! Un nume parcă predestinat să ajungă celebru ! îl tempereează, uşor acidulată, bunica, încă tînără, preşedintă a comitetului de femei din cartier. *Eu zic să fie fată, că acum femeile sînt* egale cu bărbații și, deci, au drepturi mai multe !

— Să fie ce-o fi, numai să semene cu mine ! se îmbățoşează bunicul.

— Cuuum ? au sărit ca arşi bunica şi tatăl.

— Am vrut să zic, deştept sau deşteaptă, precizează bunicul, care n-a fost un frumos, nici cînd era tînăr, lucru pe care îl știe și îl recunoaște, fiind dotat cu un exigent spirit autocritic.

— Cînd o fi mare îl voi face scriitor ! visează tatăl, obsedat de metafora lui Fănuş Neagu şi de umorul lui Ion Băieșu.

— Ba o s-o facem pianistă ! i se opune bunica, în semn de nostalgie a visului ei din tinerețe, privindu-și mîinile cu degete lungi, arcuite, care n-au servit decît la învîrtitul maionezei, spălatul vaselor sau bătutul albuşului.

Bunicul, care e atît de slab, încît doctorii ar putea să-i vadă plămînii fără radiografie, are şi el o dorință : să ajungă sportiv sau sportivă, dar tace, să nu se expună rafalelor ironice ale celor doi.

— Știți ce, mai bine făceți-l aviator ! O să se uite la toți de sus, intervine un tînăr care pînă acum a stat liniştit pe scaunul lui. Eu pe-al meu, tot aviator îl fac.

— Să fie îngîmfat ? sesizează subtil tatăl.

— Nu, să fie la înălțime !

— Naşte şi soția dumitale ?! îl întreabă bunica.

— Încă nu. E de-abia în luna a patra, dar am venit aici să mă obişnuiesc cu atmosfera... să văd ce mă aşteaptă cînd o fi să fie !

În salon sînt douăzeci de pătuţuri. Totul miroase a „prea curat“, a sterilizat. Într-un colţ, ursitoarele, îmbrăcate în halate albe, aşteaptă ca Eliza să termine, în sfîrşit, cu admiratul propriului prunc.

— Tare nu-mi plac mie metodele astea moderne ! bolboroseşte, veşnic nemulţumită, ursitoarea Mofturoasa. Ce trebuia să ne bage la etuvă, să ne dezinfecteze ?

Eliza, întovărăşită de asistenta şefă, părăseşte salonul copiilor, după ce învăluie puişorul în scutecele privirilor ei de mamă iubitoare.

Spre gloria soţului său, Eliza a dat naştere unui băieţel.

Ursitoarele vin la pătucul lui şi îi urzesc destinul din fibre sintetice de poliester, dintre care multe au defecte. De aceea, nu poate ieşi omul niciodată perfect.

Ca întotdeauna, ursitoarele nu reuşesc să se pună de acord.

Una îi urseşte să fie harnic, alta să fie leneş, una să fie bun, alta să fie păcătos, una să fie temerar, alta să fie laş şi, tot ca de obicei, discuţia dintre ele degenerează în ceartă, iar cearta în păruială. Şi cînd te gîndeşti că de păruiala lor depinde viaţa unui om ! Ponderea caracterelor atîrnă mai greu în balanţa învingătoarelor. De data aceasta, Temeritatea şi Hărnicia au ieşit cam şifonate, dacă nu chiar bălăcărite.

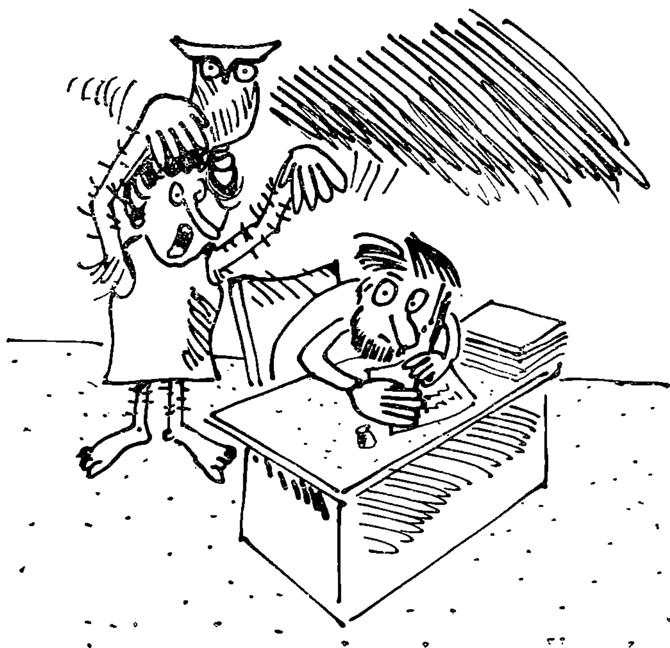
Însă soarta lui Cîţu Ionel (aşa a fost botezat copilul) se hotărăşte definitiv cu ocazia unui nou eveniment.

Se face testarea viitorului copilului, conform indicaţiilor şi insistenţelor bunicului.

— Aşa am făcut din moşi-strămoşi şi mergea la sigur, i-a asigurat el decis.

Mama, tata, bunica și bunicul, nașa, nașul și toți invitații au privirile focalizate pe mînuțele micuțului Ionel. Pe o tavă sînt înșirate o mulțime de lucruri, în aparență fără nici o legătură între ele. Și totuși !... De ele depinde drumul pe care îl va apuca în viață, *mîine*, micuțul de azi : chei (cheia succesului), bani (avuție), carte (cultură), pix (talent scriitoricesc), minge (sport) etc.

Mînuța întîrzie să se întindă și să apuce un obiect, și asta pentru că ursitoarele, care s-au invitat singure la această experiență, s-au cam amețit. Au luat-o

prea devreme cu șampania. În fine, Ursitoarea Talent, o nepoată de sînge a Taliei, împinge brațul copilului și acesta apucă pixul.

— Ura ! Va fi scriitor ! sare fericit tatăl, căruia i s-a împlinit visul patern. Ura și la mai mare !

Și pe linia aceasta, bunica a fost înfrîntă, dar pe față nu i se citește deziluzia, ba chiar din contră.

„Pare fericită, dar rumegă pietriș ! jubilează Cîțu. Ce ipocrită !“

„Seamănă cu mine : slab și urît !“ regretă sincer bunicul. „Sau, poate așa sînt toți copiii, cînd sînt mici au mutre de șobolani !“

Și cînd te gîndești că acest lucru se datorește neglijenței condamnabile a Elizei, care a uitat să invite ursitoarea Frumusețea.

. . . .

Au trecut douăzeci și cinci de ani, și Ionel Cîțu a ajuns exact ce au plămădit din el ursitoarele : scriitor !

Este drept că nu are profilul romantic al marilor poeți, dar nu este singurul scriitor mic, slab și urît. În schimb, are talent uriaș. Are un teribil simț al observației, calitate esențială la un scriitor care forează în adîncul inimilor semenilor săi.

Inspiratele pene ale lui Balzac, Molière, Caragiale și alții și-au dat întîlnire în pixul lui Cîțu. Ca și marii lui predecesori, a constatat că omul nu este ceea ce pare sau ce vrea să pară, că sufletul omului este o pădure în care se ascund și uscături.

A simțit o atracție deosebită pentru depistarea diferitelor vicii umane. Talentul lui s-a năpustit cu un avînt nemaipomenit asupra lor și a început să scrie despre ele.

Odată, și-a ales ca erou un tînăr coleg care intra în vederile antrenorului pentru selecționare. Oricare altul în locul lui Cîțu ar fi scris „un tînăr foarte talentat, atletic, punctual la antrenamente, sportiv perfect..."

Numai că, pentru Cîțu, perfecțiunea este un tort tentant pe din afară, dar care, în loc să fie umplut cu tot felul de bunătăți, este umplut cu urzici.

Cu perseverența care îl caracterizează, a aflat că, într-o seară, tînărul a fost la Melody Bar. O astfel de viață, cu nopți pierdute, într-o atmosferă nesănătoasă, poluată cu fum de țigară, este de condamnat. Deci...

Și despre toate acestea, Cîțu a scris cu deosebit elan, cu răsuflarea întretăiată, fără oprire, pagini întregi.

Altă dată, ascultînd cu mare atenție indicațiile antrenorului, a observat că acesta le presară cu un soi de metafore mai mult sau mai puțin reușite (floricele vulgărele !), din dorința ca indicațiile lui să fie mai „pe înțeles", mai „ușor însușite".

Și despre asta a scris și va mai scrie ! Analizează cu ochi critic trecutul nu prea limpede al unei colege care vrea să-și întemeieze din dragoste un cămin și... iar scrie !

Scrie despre un coleg pe care vor să-l trimită în delegație în Franța, dar care are o străbunică în Islanda încă din anul 1892, ceea ce pune sub semnul întrebării multe lucruri ! Nemaivorbind că în tinerețe tatăl lui, care, între timp, a decedat, a spus la o petrecere : „Dacă m-aș fi făcut popă ! !..."

Scrie despre colegii propuși pentru avansare, buni profesioniști, dar care mai au de completat sau de retușat pe ici, pe colo, prin părțile esențiale, într-un

cuvînt, de îmbunătăţit latura ideologică, capitol la care sînt „rămaşi mult în urmă".

Scrie despre privirile fascinante ale dactilografei, care sînt însă pline de rimel şi deci au subînţelesuri derutante...

Analizează faptele şi scrie despre femeia de serviciu care şterge bine praful, mobilizîndu-se cu conştiinciozitate, cu un desăvîrşit simţ al datoriei, dar care nu a luat parte cu entuziasm la crosul organizat în cadrul Daciadei.

Studiază, analizează şi scrie despre aportul în muncă al colegilor săi, de prea multe ori deficitar la capitolul educaţia ateistă. Unul dintre ei a spus textual : „Doamne Dumnezeule !"...

Ochii lui de Argus aleargă de la un etaj la altul, ca un lift fără defecte, cu o viteză neobişnuită, uimitoare, fără să ştie ce-i odihna.

Aleargă devorat de o pasiune sfîşietoare, ca nu cumva să-i scape ceva, să-i înţeleagă mai bine, să le cunoască viaţa interioară, viaţa lor intimă, impresiile, secretele.

Scrie coli întregi. E prolific. Scrie şi noaptea în pat. Se lipseşte de radio, de televizor, nu este amator de nici un fel de distracţie. Deh, scrisul cere renunţări ! Nu poţi rămîne în posteritate cu una, cu două. Focul creaţiei îl absoarbe. Îşi pune toată abilitatea în slujba depistării celor mai ascunse racile. Da, e mare, e colosal ! Talentul lui se revarsă, inundînd ţărmurile imaginaţiei, şi nu se poate ca, într-o zi, numele lui să nu ajungă cunoscut, să nu i se recunoască meritele.

Cînd s-a stins din viaţă, strivit ca un gîndac între atîtea mii şi mii de pagini, cu pixul în mînă, aşa cum i-au hărăzit ursitoarele, urmaşii s-au găsit în faţa

unor greutăţi însurmontabile... s-a descoperit că tot ceea ce „crease“ era semnat... „un anonim binevoitor“ !

Simfonia curţii

Poate nu chiar toată lumea ştie ce este aceea „poluare fonică“, dar Cezar şi Gabriela, în această materie, sînt „academicieni“, deşi între ei există o oarecare controversă.

Cezar, după intense şi documentate studii, susţine că poluarea fonică e un ansamblu de ciocane pneumatice care acţionează sistematic şi nemijlocit asupra timpanelor, în aşa fel, încît intervenţia unui orelist, chiar de talia profesorului Dorin Hociotă, ar deveni inutilă.

Gabriela, bazată pe o analiză neştiinţifică, dar profundă a fenomenului, şi pe o îndelungată experienţă ca pasionat auditor de muzică simfonică, susţine că poluarea fonică e o bormaşină al cărei sfredel e format din sunete nearmonice, stridente şi uneori dodecafonice, care acţionează direct asupra ambelor emisfere cerebrale, dar, mai ales, în creştetul capului, astfel că, după o zi de vîrf de vibraţii şi trepidaţii fonice, te doare capul cîteva zile, din om calm, devii nervos, simţi cum stomacul ţi se ridică şi ţi se lasă, ca şi cum ai traversa, pe furtună, Canalul Mînecii, de la Dover la Calais, cu feribotul !

În concluzie, susţine ea, nu s-a născut încă pe lume antinevralgicul acela care să-ţi ia o astfel de durere cu mîna.

De aceea, Gabriela foloseşte uneori compresele cu cartofi cruzi, dar nici acestea nu dau rezultatele scontate, întrucît cartofii nu sînt de calitate, ci mălăieţi şi degradaţi, compresa devenind un fel de amestec de cartofi pentru satisfacerea necesităţilor animaliere, şi nu omeneşti !

Cert este că poluarea fonică are o contribuție evidentă și suculentă la subţierea vieții noastre, dar și a altora. Cu cît de mult o scurtează, încă nu s-a stabilit, şi asta numai din cauza diferenţei dintre constituţiile anatomice care recepţionează sunetele (muzică sau zgomote) la intensităţi diferite.

Ziua de astăzi are însă un capac mare pe care îl pune celorlalte de pînă acum.

Gabriela şi Cezar, conform programului de mult stabilit, își beau cafeaua de după-amiază pe terasa interioară a apartamentului lor. Este ora şaisprezece şi treizeci !

Privesc la curtea interioară a blocului, la pereții mozoliţi de lacrimile cerului, cu prilejul nefericit al cutremurului, pereţi rămaşi încă netencuiţi. Cînd plouă, cade şi cîte o bucată de tencuială, de ţi se rupe sufletul !

Cît de scrijelit este interiorul curții blocului nu mai contează, căci faţada e totul ! Ea a fost imediat reparată și dichisită.

Deci, privind interiorul blocului, n-ai putea spune că un peisaj pitoresc îţi încîntă ochii ! Dar, altul mai atrăgător, Gabriela şi Cezar n-au ! Şi, oricum, stau pe terasă, e mai răcoare, căci soarele fierbinte de vară nu reușește să se strecoare prin luminatorul cerului.

Gabriela, care, de cîtva timp, poartă în centrul gîndului imaginea unei rochii de vară, în premieră, răs-

foieşte un jurnal de modă, ultimul răcnet de acum doi ani !

Cezar profanează albul imaculat al unei foi de hîrtie, cu o scriitură hieroglifică.

— Ce scrii, dragul meu, acolo ?

— Hamlet ! glumeşte Cezar.

— Pe acesta l-a scris Shakespeare !

— Ce ghinionist sînt ! suspină el teatral. Totdeauna mi-o iau alţii înainte ! De fapt, iubito, scriu o poezie. M-a inspirat liniştea care ne înconjură. Se grăbeşte să o citească, de teamă să nu fie rugat să se abţină.

Ce linişte, ce rece-i în odaie,
Curg clipele ca burniţa de ploaie
Şi se preling în sufletul meu nou
Ca liniştea pe un tablou !

Şi Cezar, privind-o pe sub ochelari, aşteaptă emoţionat verdictul.

După o pauză, în timpul căreia a analizat decolteul unui model, pe care îl găseşte exagerat (fapt ce reiese clar dintr-o strîmbătură de nas), Gabriela îl întreabă cu un ton plat :

— De ce este sufletul tău „nou“ ?

— Pentru că am uitat vechea suferinţă !

— Ai suferit ?

— Nu, dar... aşa... în poezie... ca poet... Acum trăiesc o viaţă nouă ! De-aia am un suflet nou !

— Zău ? întreabă ea maliţioasă. Să-l porţi sănătos, dragul meu ! Mai bine aş avea eu o rochie nouă ! Şi, mă rog, ce caută „tabloul“ în versurile tale ?

— E o metaforă ! se înfurie de-a binelea Cezar, lovit în amorul propriu, în faţa unei „neînţelegeri“

atît de crase ! Am fost pătruns de liniștea acestui obiect, pînă în străfundul...

Nu mai apucă să spună despre ce fel de „străfund" este vorba, că în curtea interioară au năvălit vizigoții, întrerupînd firul oricărui gînd și spărgînd bibeloul de porțelan al liniștii în mii de bucățele. Copii pînă în paisprezece ani, care de-o șchioapă, care înalt ca bradul, care trăgînd după ei ghiozdanele, care... mai de care țipînd, înghiontindu-se și zburdînd.

Bătătorul de covoare din curte e o poartă ideală și, îmbucurător pentru viitorul fotbalului nostru, piticii nimeresc cu precizie uimitoare spațiul porții, de-ai zice că românul e născut... și fotbalist !

— Ce spuneai, drăgule, despre poezia acestui moment de liniște ? încearcă Gabriela să înnoade firul, în timp ce soțul ei a rămas cu „capodopera“ suspendată în mînă, la jumătatea drumului dintre masă și *ochelari, și cu gura întredeschisă, atît cît să încapă o* musculiță neastîmpărată, pe care o „evacuează“ repede, printr-un gest deloc nobil.

— Da' mai duceți-vă, măi copii, de-aici și jucați-vă în stradă, nu sub ferestrele oamenilor, că-mi faceți capul tobă ! se aude glasul de ușă neunsă de un veac al economistei Maria Neacșu. Apoi, apare în cadrul ferestrei și capul ei oval, cu păr rarefiat, prins în bigudiuri roșii.

— Ce-ai cu copiii ? Că doar n-o să se joace în stradă, să-i calce troleibuzele ! sare în apărarea plozilor o mamă care, în fond, are dreptate. Copiii n-au ce căuta în stradă !

Și, ca în fiecare zi, este suficient să se audă glasul de „ușă neunsă“, că, într-o clipită, toate mamele răsar la ferestre și tirul de artilerie se dezlănțuie vifornic din toate direcțiile.

Și, tot ca-n fiecare zi, o voce de Șaliapin, de undeva de la etajul nouă sau poate de la subsol, nu se știe precis, nefiind pînă acum localizată în spațiu, tună ca la Verdun :

— Mai lăsați odată gălăgia asta !

Pentru cîteva clipe, atmosfera curții se mai limpezește și liniștea spală timpanele de praful zgomotului.

— Ce oameni ! suspină Gabriela. N-au pic de înțelegere față de liniștea altora. Numai „tenorul“ putea să le potolească pe cațele astea, cu gurile lor de ...gîște !

— Numai o ureche ca a ta poate confunda o voce de tenor cu o voce de bas ? !

— Mă rog, bine că s-au potolit !

— Nu zi vorbă mare, iubito !

Cu toate că ora de bătut covoare a trecut de mult, Lina, înaltă cît un dop de şampanie, intră, tîrînd după ea un covor cît toate zilele, pe care nu reuşeşte să-l arunce „din prima încercare“ pe baza bătătorului. Dar, ca la orice Olimpiadă, mai are dreptul la cinci „încercări“ şi, din nefericire pentru locatari, la ultima „încercare“, aruncarea îi reuşeşte, dar nu în „aplauzele tuturor“ !

— Mie nu-mi reuşeşte niciodată figura asta ! o admiră Gabriela cu o invidie nedisimulată. Ori arunc covorul cu totul dincolo, ori îmi cade în cap !

O jumătate de oră se aude „simfonia bătătorului“, acompaniată de „suita de icnituri“ a Linei, a cărei voce, neformată pînă la vîrsta de treizeci de ani, alternează de la soprană la contraltă. Și culmea, îi mai arde şi de cîntat !

Cui sînt dragă, nu mi-e drag,
Cui mi-e drag, eu nu-i sînt dragă !

— Lina e cîntăreaţă precoce ! umblă Cezar la discoteca lui de glume vechi.

— Cum adică precoce, dragule ? îl încurajează Gabriela.

— Cînd avea patru ani cînta ca acuma !

— Și tu ai fost precoce : cînd aveai patru ani, spuneai aceleaşi glume ca acuma ! nu-l iartă soţia iubitoare, care, de fapt, nu-şi mai dă osteneala să-l ierte, avînd în vedere că, din ziua nunţii şi pînă în

prezent, s-au scurs douăzeci și cinci de ani, bătuți pe muchie.

De obicei, stau pe terasă ca doi porumbei, pe scaune prevăzute cu pernuțe, pentru amortizarea traumatismelor dorsale și, după ce au epuizat problemele tocite de la serviciu, sau cele acute familiale, torc ca două pisici firul amintirilor, bogat în fapte de toată frumusețea.

Și ar fi „tors" și acum, că tocmai la acest punct din ordinea de zi au ajuns, dar pe finalul „recitalului" Linei, se suprapune, în acorduri trepidante, un hîrîit baritonal profund și vivace de motor bine ambalat, în timp ce geamurile blocului vibrează gingaș.

— Petrescu ăsta, cu Fiatul lui, nu e în toate mințile !

Cezar nu înțelege dacă și „Fiatul" nu este în toate mințile, dar, oricum, Gabriela are dreptate. Are Petrescu o rîșniță de mașină care, dacă ar primi-o la fiare vechi, ar umbri spațiul degeaba ! De doi ani o meșterește, o ciocănește, o bocănește, o sucește, o răsucește, o bibilește, dar degeaba ! Cu cîte piese noi bagă în ea și cu cîte scoate din ea, ar putea să facă altă mașină, să nu mai zăpăcească locatarii la cap. Dar, Sisif, fără astfel de urmași, n-ar mai avea nici o semnificație.

În sfîrșit, huruitul mașinii încetează. Urmează un mic respiro.

Cezar se uită la ceas. Se uită și Gabriela.

Apoi, se uită unul la altul, cu privirile deznădăjduite ale unor oameni care au fost parașutați pe un vîrf de munte și de jur-împrejur le surîd îmbietoare numai prăpăstii !

— Este ora cinci jumătate ! îi anunță Gabriela ora fatală.

Și, într-adevăr, clapele pianului din camera lui Mihai, fiul lor, încep să prindă viață, să zburde, la început sub formă de game, în vederea încălzirii, pentru agilitate, apoi sub formă de piese fragmentate, în vederea studiului propriu-zis.

Cel mai reușit lucru pe care l-au făcut în douăzeci și cinci de ani de căsnicie este Mihăiță, un băiat înalt, cu ochi de migdală, cu zîmbet înflorit și cuceritor, cu mîini pe care și le-ar dori orice mare pianist. Și... este pianist ! Deocamdată... student la Conservator. Dar, ca să ajungă „un nume“, bate pianul șase ore pe zi, iar ciocănelele pianului bat în tîmplele părinților iubitori, care, pentru viitorul copilului lor, ar suporta chinuri chiar cu mult mai... violente.

Deodată, ce să crezi ? Se aude o bătaie în tavan, dublată de alte multe zdrăngăneli în țevile caloriferului :

— Ce doriți, tovarășe, ce doriți ? strigă Cezar, de pe terasă, către vecinul impacientat.

— Încă nu e ora cinci jumătate ! Terminați cu zdrăngănitul pianului !

— Asta nu e zdrăngănit, e muzică ! strigă și Gabriela puțin ofuscată ; muzica, pînă acum, n-a înnebunit pe nimeni, ba din contră !

— Dacă e frumoasă, da ! strigă vecinul, referindu-se, probabil, la game.

— Ia uite, Bach, Beethoven, Liszt or fi niște prăpădiți ? ! spune Cezar, cu voce scăzută, ca pentru el.

Nu se mai ostenește să-i vorbească vecinului de la etajul al doilea, și vecinul de asemenea, deoarece amîndoi, ca vecini înțelepți ce sînt, știu pe propria lor piele că tăcerea e de aur !

Nu ştie însă boxerul din curte, un cîine total antimuzical, care a început să urle cu furie, sfidînd marile creaţii ale titanilor muzicii simfonice.

De la o fereastră, cineva aruncă o roşie putredă în boxer. Acesta încetează să mai urle şi începe să chelălăie.

— E groaznic ! respiră Gabriela printre dinţi.

— Hei ! Alo ! răsună strident, de la parter, vocea lui Ion Muşat. Care ai uitat, mă, uşa deschisă la lift ? Închide uşa, măăă ! Liftu', măăă !

Vocea lui Ion Mușat încetează exact la timp, ca să se poată auzi clar tocătorul din propria lor bucătărie, spațiu specializat care, stranie coincidență, are o acustică remarcabilă de sală de concert.

— Mama toacă vinetele ! îl lămurește Gabriela pe Cezar, de parcă acesta mai trebuie lămurit.

— Păi, sigur... spune el ironic, numărînd pe degete. Mama toacă vinete, Mihăiţă îi toacă pe Schumann și Prokofiev, boxerul ne toacă nervii cu chelălăială, Ion Mușat ne toacă timpanele cu liftul, copiii ne toacă creierii cu șuturile la poartă şi... totuși, parcă mai lipseşte ceva ? !... A, da, de-aia nu-mi ieşea la socoteală ! Mai lipsesc Lina cu bătătorul, vecinul de la etajul al doilea, motorul Fiatului şi Șaliapin ! Acum, atmosfera ar fi completă, dacă ar începe și o ploaie cu resturi de tencuială de pe pereți !

Și amîndoi, ameţiţi de tonele de decibeli pe care le-au acumulat, se retrag în dormitor. Un licăr vesel îşi face loc şi le joacă în priviri. Îşi îmbracă toaletele de noapte. El, o pijama albastră, fără guler și cu pantaloni scurţi ; ea, o pijama bej înflorată. De cînd aşteptau momentul acesta, să guste cu voluptate din liniştea nopţii, să se bucure de odihnă şi să doarmă... să doarmă !...

După cîteva minute, cînd să-i cuprindă dulcele somn în brațele lui primitoare, Gabriela sare speriată din pat.

— Aoleu ! Ce se mai întîmplă ?

Cezar, care a luat temerara hotărîre să nu-și mai iasă din fire, o cuprinde ocrotitor de după umeri, mîngîind-o pe frunte :

— Fii calmă, draga mea ! Probabil că Dicu a mai găsit ceva de sărbătorit ? !

Într-adevăr, un rock îndrăcit sfîșie liniștea de mătase a nopții.

— Mai bine m-ar lua Dumnezeu ! hohotește Gabriela, care nu-și mai poate stăpîni nervii.

— Lasă că nu te ia ! Ce, Dumnezeu e prost ca mine ? o liniștește Cezar, cu o glumă seacă.

Gabriela știe că o așteptă o zi grea la serviciu, că se va chinui ca o leoaică în colivie...

Gabriela, cu aceste gînduri, și Cezar, cu altele, rămase neexprimate, adorm, cuprinși în brațe, ca doi copii adoptivi, de simfonia liniștii, pe care o obțin după ce-și îndeasă cu nădejde în urechi dopurile de cauciuc. A doua zi, la serviciu, nu s-au zbătut, au fost calmi, au lucrat răbdători (de unde să mai aibă nervi ?), n-au supărat pe nimeni, nu s-au contrazis cu nimeni, au fost docili și plini de solicitudine.

Dar amîndoi așteptau cu nerăbdare să ajungă acasă, la orele șaisprezece și treizeci, să ia loc pe terasă, să-și bea cafeaua de după-amiază, să privească la curtea interioară a blocului, la pereții rămași încă netencuiți, să retrăiască, da capo al fine, simfonia curții, cu toate minunatele ei acorduri...

APROAPE ABSURD ȘI... APROAPE FANTASTIC!...

Mă uit la prietenul meu, nu-mi vine să cred, mă ciupesc să constat dacă am simţurile normale, dacă nu cumva visez...

Prietenul meu se micșorează din ce în ce mai mult. Văzînd cu ochii devine tot mai mic, mai mic decît masa, mai mic decît scaunul, mai mic decît... mic.

— Ce se întîmplă cu tine ? De ce te micșorezi ?

— Mă mănîncă nasul !

Umorul absurd este un balerin care dansează dansul săbiilor în costum de cosmonaut.

Nu de puţine ori, întîlneşti umorul absurd în viaţa de toate zilele :

— Nu știu ce se întîmplă cu mine ? ! Mi se bate un ochi !

— Foarte rău ! Bătaia e interzisă ! Ce ochi ţi se bate ?

— Stîngul !

— De aceea este așa de vînăt ? !

— Nu ! Pentru că mi s-a bătut în fața unei femei măritate și a observat soțul

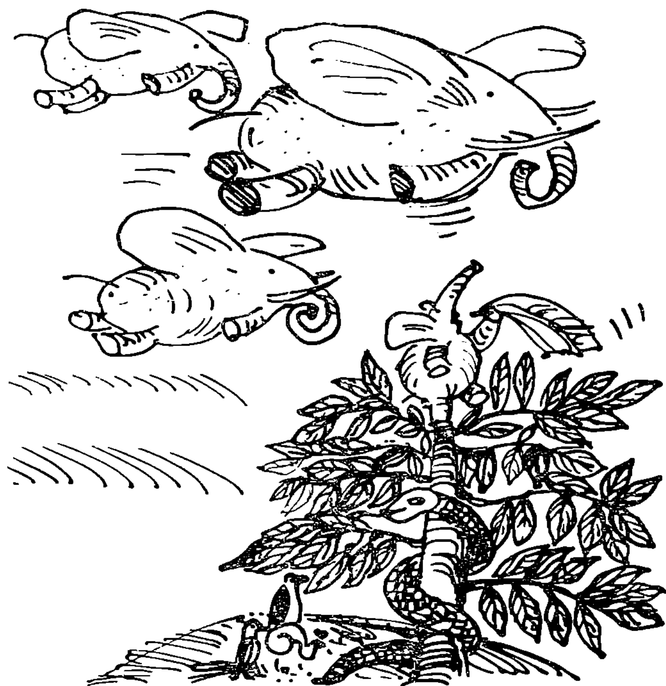
— Soției mele i s-a bătut un ochi de la ciorap !

— Semn rău !

— Da. M-a costat cincizeci de lei !

Și uite așa, din replică în replică, ajungem și la capitolul „absurd“ !

De acolo, prima la stînga, a doua la dreapta, pe străzile irealului și ale fanteziei, ajungem la „fantastic“ !...

Nuntă cu conjuncție

Totul este relativ ! Chiar și Einstein : el nu mai există și totuși e nemuritor ! O clipă poate fi scurtă, atunci cînd ești fericit, sau lungă ca o zi fără ți-gară, atunci cînd te plictisești sau aștepți.

Pe șoseaua națională, din sensuri opuse și din depărtare, cît cuprinzi cu ochii, se apropie, reducînd viteza treptat, două autoturisme Dacia. Pe măsură ce se apropie, îți dai seama că nu au intenția să se interfereze. Acest lucru devine certitudine în clipa în care ele staționează de o parte și de cealaltă a șoselei.

Aici, acum, începînd din aceste clipe, totul devine relativ, nu e nici noapte, nici zi : e seară !

Șoferul mașinii îndreptate cu prora spre nord este un blond ars de soare, în ale cărui priviri nu se reflectă deloc ideea că ar fi sfîșiat de marasme, ci, din contră, se reflectă temeritatea omului care e oricînd pus pe fapte mari, dispus să ia viața în piept și s-o facă praf. E îmbrăcat într-un costum cadrilat cu nasturi de metal galben, pe care sînt gravate ancore răspîndind un parfum de lup de mare. Are o cămașă de pînză topită, ițari și un fluier legat de gît. Privește hidrocentrala din apropiere și cugetă profund : „la crearea energiei se folosește căderea apei. Va veni, oare, vremea cînd se vor folosi și alte căderi ? De ce nu s-ar folosi și căderea nopții, sau căderea părului, sau căderea Bastiliei, sau căderea pe gînduri ? !"

Căderea pe gînduri, spre deosebire de alte căderi, cum ar fi căderea în dizgrație sau căderea la examenul de maturitate, ar putea fi folositoare !

Șoferul mașinii îndreptate cu prora spre sud, un brunet care se confundă cu seara, care ar putea face parte cu cinste din renumita trupă Muppets, la balotaj cu broscoiul Kermit, constatînd că zgomotul este poluat de prea multă liniște, se îndreaptă spre șoferul blond, ținînd în mînă o cheie... cu care să deschidă discuția. Privește roata din față, rămasă pe jantă.

— Tot pană ? întreabă el politicos.

— Tot Pană ! Vasile Pană ! Dumneavoastră ce fel de pană aveţi ?

— De scris ! În maşină am şi un toc. Ştiţi ce am în toc ?

— Normal : cerneală.

— Nu. În toc am o vioară.

— Şi ce aveţi de gînd să faceţi cu vioara ?

— Să cînt la o nuntă !

— Şi, mă rog, la ce nuntă vă duceţi ?

— La nuntă cu conjuncţie !

— Cu „însă“ ?

— Nu, cu „dar“ !

— Uraţi-le însurăţeilor să fie fericiţi şi să facă copii !

— Ce să mai facă ? Au unul, sînt chiar eu !

— Zău ? Deci, mergeţi la nunta părinţilor ? ! De ce n-au făcut nunta pînă acum ?

— Ba au făcut. Asta e a cincea !

— Toate cu... „dar“ ?

— Toate !

— Dar botezuri cu „dar“ n-aţi avut ?

— Ba da. Ultimul cînd a născut Mîţa.

— Cum ? Aţi botezat şi pisica ?

— Nu. Mîţa e sora mea.

— E măritată ?

— Da. Cu motanul.

— Ce motan ? Jerry ?

— Nu. Băiatul vecinului.

— De ce, motan ?

— Că e mustăcios.

— Şi nevastă-mea are o pisică, o siameză superbă. A dus-o şi la expoziţie.

— Cum, pisica dumneavoastră se pricepe la pictură ?

— Numai dacă tabloul reprezintă un şoarece. Dar, spuneţi-mi, vă rog, la nuntă ce solist miorlăie ?

— Eu, că m-a dat mama la şcoala de muzică.

— Bravo ei ! Femeie chibzuită. Să aibă lăutar gratis. Spuneţi-mi, vă rog, dumneavoastră ce „dar“ îi duceţi ?

— O ţintă.

— De la poligon ?

— Da. Mamei îi place balistica. Chiar mi-a zis : „mai facem o nuntă, mai împuşcăm un franc !“ Dar dumneavoastră vă place muzica ?

— Da

— Ce anume vă place mai mult ?

— Opus cinci, partea a doua în do diez major, allegro vivace, con ardore, ma non troppo. O cunoaşteţi ?

— Nu aşa de bine. Eu cunosc opus treizeci şi nouă din simfonieta pentru flaut, oboi şi corn cu mac ! Dar, văd că aveţi un fluier la gît. Cîntaţi din fluier ?

— Da, sînt arbitru.

— Deci nu faceţi muzică de cameră ? !

— Nu. Muzică de teren. Deocamdată însă sînt nevoit să fac muzică de tuşă. M-au suspendat.

— De ce ?

— Spectatorii au făcut muzică la deciziile mele.

— Dumneavoastră arbitraţi tot cu conjuncţie ?

— Da.

— Cu „însă“ ?

— Nu. Tot cu „dar“ ! Cu covoraşe. De aceea, spectatorii nu mă simpatizează.

— De ce v-aţi îmbrăcat în costum naţional ?

— Pentru că nu sînt infatuat. Vreau să fiu popular.

— Spuneți-mi, vă rog, dacă nu sînt indiscret. Știți cînd va cîștiga echipa noastră națională „Cupa mondială“ ?

— Nu știu.

— Păcat că nu știți, pentru că ați fi fost primul care ar fi știut !

După acest răspuns celebru, tăcerea s-a așternut din nou între ei. Fiecare a început să tacă despre altceva !

„Dar“...

Insula invers

După înfrîngerea pe teren propriu am băut o jumătate de sticlă de vodcă, pe nerăsuflate, după care am căzut într-un somn frate cu coşmarul. Am început să visez... să visez...

Se făcea că trec printr-un spaţiu jumătate albastru, jumătate galben, ca ochii pisicilor ceacîre. Jumătatea albastră îmi inunda sufletul cu nostalgia cerului dobrogean. Jumătatea galbenă nu-mi inunda nimic, că un singur suflet am. Aducea, oarecum, a deşertul Kalahari, dar, vă mărturisesc sincer, deşertul acesta nu l-am vizitat pînă acum niciodată.

Nu aveam aripi, dar zburam cu o sută de ani lumină pe oră.

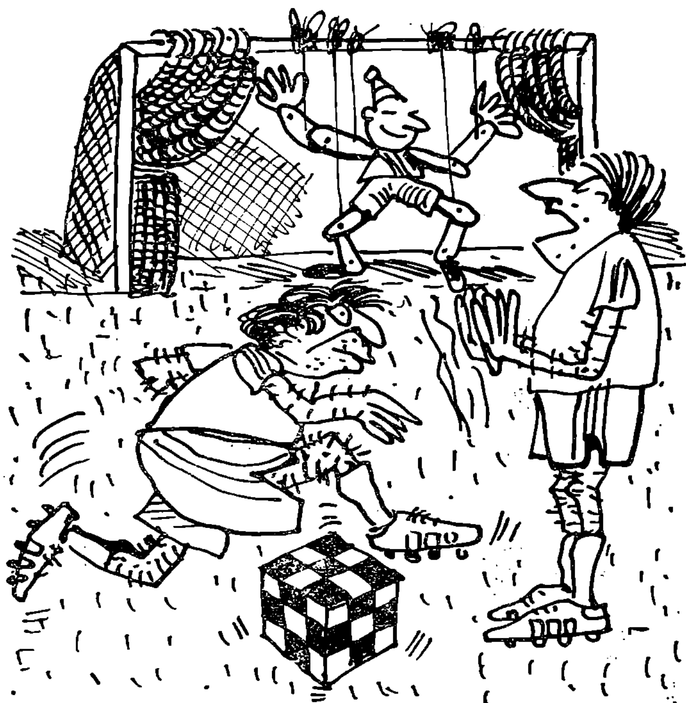
Am ajuns pe o insulă ciudată.

Ciudăţenia mare vine de la răsturnarea cu o sută optzeci de grade a tuturor senzaţiilor, sentimentelor şi raţionamentelor, în aşa fel, încît, acolo — ca să înţelegeţi mai bine — toate erau aproape altfel decît la noi. La ei, nordul era la sud, iar sudul era la nord. Microbii erau imenşi cît o casă, iar la microscop se studiau piramidele şi sfincşii. La ei, culoarea albă era neagră, iar cea portocalie era verde ca un pepene !

Am nimerit, fără să fiu văzut (asta se întîmplă numai în vis) şi fără să-mi dau seama (asta se întîmplă şi în realitate), într-o sală imensă, ocupată aproape în întregime de un podium înalt, pe care se aflau instalate vreo cîteva zeci de scaune.

Aşa cum am aflat mai tîrziu, din discuţiile la care am asistat involuntar, aceasta era sala de şedinţe a Clubului sportiv „Balonul pătrat".

La o măsuță modestă ședeau președintele clubului și antrenorul principal. I-am recunoscut imediat după gradul de conștiinciozitate ce li se revărsa din priviri, subliniat și de faptul că ei erau primii care au venit la ședința la care urma să fie clarificată o serie de probleme, privitoare la activitatea și la bunul mers ale clubului.

De aceea, interesul cu care era aşteptată această şedinţă se asemăna cu un cer imens, cu o mochetă care se vinde la metru : nu avea margini !

Membrii clubului erau nerăbdători să-şi exprime doleanţele, să scoată în evidenţă lipsurile, dar şi realizările, cu ardenta dorinţă de a ridica propriul lor club pe culmile înfloririi, ajungînd astfel la posibilitatea de a nu exista prin autogestiunea atît de rîvnită de alte cluburi sportive. Toţi luptau ca, prin meritele lor, să construiască o bază sportivă, cu care să nu se mîndrească.

— Şedinţa a fost anunţată pentru ora nouă dimineaţa, îi reaminti şeful, adjunctului. E aproape douăsprezece !

Adjunctul îşi privi ceasul, manifestîndu-şi totodată nerăbdarea interioară, atestată de farmecul aşteptării, printr-un căscat, plin de sensibilitate şi profunzime.

— Perfect ! Cine vine înainte de ora douăsprezece va fi sancţionat !

După ora douăsprezece, unul cîte unul, au început să intre tăcuţi jucătorii.

— Ce e bătaia asta de joc ! De ce tăceţi din gură ? Faceţi zgomot toţi odată ! strigă revoltat şeful clubului, agitînd clopoţelul.

O rumoare binefăcătoare, dodecafonică sută la sută, pe care, dacă ar fi auzit-o, ar fi fost invidios pînă şi marele compozitor Honegger, a înviorat atmosfera, dîndu-i aripi.

Totuşi, antrenorul a observat pe unul care tăcea şi i se adresă, aruncînd flăcări pe gură :

— Dumneata unde te trezeşti ? De ce nu vorbeşti ? Cine îţi permite să taci ?

— Începem şedinţa de analiză a activităţii noastre sportive ! tună peremptoriu şeful clubului, fapt care a stîrnit, cum era şi firesc, o gălăgie demnă de toată lauda.

Aşa invizibil cum eram, m-am îndesat cu nădejde în scaun, asistînd la cea mai incredibilă şedinţă din viaţa mea.

— Închidem şedinţa anunţînd următoarea dezordine de zi ! Punctul unu : concluzii, punctul doi : discuţii pe marginea dării de seamă şi punctul trei : darea de seamă ! Punctul unu : în concluzie, bilanţul anului nostru sportiv este, spre mîndria noastră, pozitiv sută la sută, datorită celor zece meciuri jucate şi pierdute cu brio. Astfel, am făcut cel mai hotărîtor pas pentru a ne desfiinţa. Sîntem primii care avem această bucurie !

Entuziasmul a cuprins întreaga sală. În ochii fiecăruia, satisfacţia zburda ca un cintezoi.

— Mi-ar fi greu să evidenţiez pe cineva, continuă şeful clubului. Este meritul fiecăruia dintre voi !

— Şi în special al nostru ! răcniră doi jucători, ridicîndu-se în picioare.

— Eu am jucat individualist ! N-am dat pase nimănui ! se lăudă primul.

— Eu, cînd le-am dat, am avut grijă să ajungă la adversar ! se înfoi al doilea, ca o varză.

— Iar eu, ca portar, n-am apărat nici un şut ! se mîndri, neîntrebat, unul din sală. Pînă acum am reuşit să acumulez zero puncte, deci avem şanse mari, uriaşe ! Numai să nu facă vreunul prostia să dea gol, că ne paşte un balotaj cît roata carului, cu echipa „Avîntul Butoiul“, care are tot zero puncte.

— Dar un inconştient a reuşit să marcheze două goluri, interveni cineva din prezidiu.

— Ne salvăm cu golurile marcate în propria poartă, de care răspund eu ! sare salvator fundaşul dreapta.

— Să fim atenţi şi la clasamentul adevărului !

— În ceea ce priveşte trofeul pentru cel mai disciplinat şi obiectiv public, este bine ca puţinii noştri suporteri să facă în aşa fel, încît exaltarea lor să depăşească permanent limitele sportivităţii. Să nu distrugem un lucru atît de grozav, pentru care ne luptăm de atîta timp !

— Văru-miu a făcut rost de pocnitori şi are pînă acum cincizeci de amenzi de la sticle de cico şi pepsi pline, nu goale !

Aplauzele nu mai contenesc.

— Totuşi, ar trebui criticat că pînă acum n-a nimerit capul arbitrului, nici măcar cu o pietricică. Nu-l scuză nimeni, nici măcar oculistul instituţiei !

— De ce uitaţi că a nimerit doi tuşieri ?

— Slăbuţ la valoarea lui !

— Ah, parcă nici nu-mi vine să cred, continuă emoţionat şeful clubului. De-abia aştept clipa cînd voi vedea cu ochii mei, plini de lacrimi de fericire, retrogradarea !

— Sînt informat că aceste minunate rezultate au făcut să ne pierdem toate simpatiile suporterilor. Pe stadion nu mai vine aproape nimeni, nici măcar paznicul sau familiile noastre. Lucrul acesta îmbucurător trebuie să ne mobilizeze ca să jucăm şi mai prost decît pînă acum ! a luat cuvîntul antrenorul. Eu vă declar solemn că îl voi scoate din lot pe acela care nu doarme la antrenament.

— Eu îmi iau angajamentul să merg după exemplul irlandezilor şi să beau cinci sticle de bere înainte de fiecare meci ! s-a ambalat entuziast un jucător

pirpiriu, pe a cărui mustaţă ar fi gelos orice motan din lume.

— Aş vrea să te întreb, scumpe antrenor, de ce la campionatul mondial, scoţienii au avut dreptul să-şi aducă nevestele în cantonament ? Profit ca, pe această cale, să propun revizuirea măsurilor actuale şi să ne bucurăm şi noi de prezenţa soţiilor noastre la cabine, îmbunătăţită şi de prezenţa copiilor. Cei care nu au copii, fiind prea tineri, vor fi scuzaţi prin asociaţia „Mama şi copilul".

— Aceste succese nu sînt întîmplătoare ! Dar v-aţi întrebat vreodată cum s-au realizat ? Să ne spună dumnealui, mîndria echipei noastre, fruntaşul clubului nostru, supranumit „Spaima picioarelor".

— Eu, spuse modest jucătorul, la antrenamente mă concentrez cît pot ca să nu fiu atent. Dacă am cea mai mică idee asupra schemelor, mă grăbesc s-o uit sau s-o învăţ pe dos. Iar dacă tot mai greşesc, atunci fac atîtea faulturi pînă sînt eliminat.

— N-am mai luat primă de joc de nu mai ţin minte ! intervine infatuat căpitanul echipei, în aplauzele tuturor.

— Eu am fost chiar penalizat ! se făli antrenorul.

— Ei, bine, dumneata eşti mare ! spune unul ros de invidie.

— Dumneata de acolo, din fundul sălii, eşti un băiat modest, cu multă lipsă de voinţă, refractar la orice efort, se adresă şeful clubului unui tînăr imberb, de ce nu iei cuvîntul ? Spune-ne, te-a tentat vreodată să citeşti o carte pentru cultura ta generală ?

— Nu ! răspunde acesta timid.

— Mai cu curaj ! Ce atîta modestie ?

— Dacă ai cu ce te lăuda, laudă-te ! intervine antrenorul.

— Nu ! răspunde acesta cu hotărîre.

— Bravo ! Bravo ! Aşa e frumos şi bine ! Dar, să nu ne culcăm pe lauri, că mai avem și lipsuri. De exemplu : dumnealui, masorul nostru, în ultimul timp a dat dovadă de delăsare.

— Păi, să vedeți... începu să se scuze masorul, un bărbat cu excedent de tendoane și mușchi.

— Ce să văd ? se răsti șeful. Acum două săptămîni erai dur, îi repezeai pe băieţi, îi obrăzniceai, fapt de care am ţinut cont.

— Da ! sări un jucător indignat. Chiar astăzi mi-a făcut masaj fără să mă dea dracului ! Mă mir că nu-i e ruşine ! ? îşi manifestă el oprobiul.

— Dar și dumneavoastră, tovarăşe preşedinte, am să vă fac o critică ascuţită, a luat cuvîntul responsabilul de la magazia de echipamente. Cu secretara pînă acum n-aţi avut nici o combinaţie, nici o schemă ? ! Doar știți cît de mult îndrăgeşte băutura aceea cu gust de migdale, Florio !

— Ai dreptate în ceea ce priveşte critica în legătură cu secretara. Îmi iau angajamentul să mi-o însuşesc !

— Dar mai am să vă aduc o critică, continuă nemilos magazinerul. Cum de aţi neglijat, şi nu v-aţi trimis ginerele în străinătate ? Au trecut campionatele mondiale de fotbal, şi bietul băiat n-a vizitat Spania ? a văzut atîtea peninsule, de ce să-i scape Peninsula Iberică ? A văzut atîţia sfincşi, atîtea piramide, atîtea Colosseumuri, n-avea şi el dreptul la o corridă ? Nu vă cunoaşteţi interesele de familie !

— Am uitat să vă informez că fiica mea e în divorţ cu el ! Asta e : am şi eu lipsurile mele, că doar n-oi fi perfect !

— Mda, aveţi dreptate ! Atunci se schimbă coordonatele !

— Nu ne mai îmbrobodiţi cu atîtea scuze, fără suport moral ! sare „Gheată de Plumb“, maestrul ratărilor de la 11 metri !

— M-am abţinut pînă acum şi n-am dat cărţile pe faţă, intervine şi antrenorul cu o voce „ambasată“. Mi-e jenă să vă spun. Sînteţi de condamnat ! Nu v-aţi însuşit toate cotizaţiile suporterilor ! V-aţi însuşit numai o parte, din care v-aţi luat Dacia. Păi, vilă cu ce ? Sînteţi pus pe economii pe spinarea altora ?

— După ce am trecut de punctul unu al ordinii de zi — concluziile — şi de punctul al doilea — discuţii, să ascultăm şi darea de seamă — adică punctul trei. Pe urmă deschidem şedinţa.

De ziua lui Istrăteanu

„De unde vine cerul ? Din pămînt !“

Cînd era mic, Nelu a văzut la orizont cerul, ţîşnind din pămînt.

Apoi, filozofia lui a evoluat, halucinant, în toate direcţiile : „Dacă fantomele te sperie, înseamnă că nu sînt de spirit“ filozofă el. Sau : „Între bărbaţi şi femei există inegalitate, deoarece bărbaţii îşi încheie nasturii de la stînga la dreapta, iar femeile de la dreapta la stînga“.

Aşa este el : deştept din naştere !

În ceea ce-l priveşte pe Doru, lucrurile s-au întîmplat mai simplu : el, cînd era mic, a căzut în cap dintr-un cireş şi nu şi-a mai revenit. De aceea, prietenii îi spun Bubu. Este convins, însă, că toţi oamenii sînt nebuni şi numai el este zdravăn !

Pe Nelu l-a cunoscut întîmplător într-un ascensor. Amîndoi aveau cîte un buchet mare de flori : unul de trandafiri, altul de lalele.

— S-a defectat ascensorul ! a remarcat Doru, văzînd că, după ce a apăsat pe toate butoanele, cabina nu se clinteşte.

— Am rămas între etaje ! Dumneavoastră unde coborîţi ?

— Nicăieri !

— Eu nu cobor niciodată între etaje !

După o profundă chibzuinţă, Nelu îi dă dreptate. Apoi, privirile sale poposesc pe buchetul de trandafiri :

— Vă plac florile ?

— Da.

— Mie nu !

— Atunci de ce le-aţi cumpărat ?

— Nu le-am cumpărat. Le-am rupt dintr-un parc !

— N-aţi văzut o tăbliţă pe care scrie „nu rupeţi flori“ ?

— Ba da, dar nu scria corect. Scria „nu rupe, linioară ţi“. De-aia le-am rupt, să-i învăţ gramatică !

— Dumneavoastră rupeţi numai flori ?

— Nu, eu rup şi pîine !

— Nu e frumos să rupeţi pîinea. Atunci de ce-o rupeţi ?

— Pentru că nu scrie pe ea „nu rupeţi pîine“. Logic !

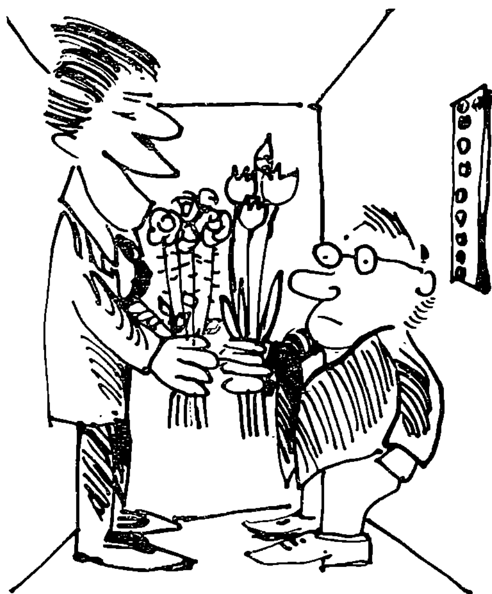
— Da, logic ! a aprobat Doru, în timp ce Nelu a observat, abia atunci, piciorul acestuia bandajat. Dar ce-aveţi la picior ?

— Mi s-a rupt piciorul ?

— Cum aşa ?

— Am fost la un spectacol care a avut un succes de-a rupt sala-n două !

— Şi ?
— M-am aşezat în locul unde s-a rupt !
— Dumneavoastră cui duceţi florile ? l-a întrebat Nelu, care, avînd un spirit de observaţie uluitor, a observat, în sfîrşit, lalelele din braţele lui Doru.
— Lui Istrăteanu. E ziua lui. I le duc pentru că e şeful meu.
— I le duceţi din plăcere ?
— Nu. Nu pot să-l sufăr. E o jumătate de om.
— Cum adică „o jumătate“ ?
— Pentru că omul se trage din maimuţă şi el nu s-a tras de tot !
— Şi ce defecte mai are ?

— E un înfumurat. Are maşină la scară !
— Dumneata de ce n-ai ? Nu cîştigi bine ?
— Ba da, dar n-am scară !
— Văd că nu-l înghiţiţi pe Istrăteanu !
— Nu. Am vrut chiar să rup relaţiile cu el.
— Şi de ce nu le-aţi rupt ?
— Pentru că nu scria pe el „nu rupeţi relaţii"!
— Şi de ce aţi vrut să rupeţi relaţiile cu el ?
— Pentru că îmi rupea mereu referatele şi pe referate nu scria „nu rupeţi referate" !
— Vorbim de atîta timp şi nu ne cunoaştem ! Îmi daţi voie ! Istrăteanu !
— Cum, Istrăteanu ?
— Istrăteanu, fratele lui Istrăteanu şeful dumitale !
La auzul acestei veşti încîntătoare, Doru a vrut să fugă „rupînd pămîntul", dar nu scrie nicăieri : „nu rupeţi pămîntul" !

Umbra

Interesul pe care l-a iscat umbra lui Panait ar fi putut face să crape de invidie Parcul de distracţii şi surprize, cu toate curiozităţile lui : femeia şarpe, tunelul morţii, oamenii de ceară.

Umbra lui Panait este ceva colosal, de excepţie, este densă, uriaşă, copleşitoare.

Ieşită din comun este permanenţa ei.

Orice umbră apare acolo unde lumina o contrastează, dispare acolo unde întunericul o estompează sau se destramă în umbra altor umbre.

Ei bine, umbra lui Panait nu dispărea nici pe ploaie, nici pe vînt, nici ziua, nici noaptea, nici acasă, nici la serviciu.

Dacă n-aş fi un antimistic convins, aş fi jurat că e o nălucă. Pătrundea peste tot, trecea prin uşi, prin ziduri, iar pe Panait îl urmărea pretutindeni, ca un cîine credincios.

Cu adevărat uluitor era faptul că umbra avea personalitatea ei, o personalitate distinctă faţă de cea a lui Panait, iar intensitatea ei, puterea ei de sugestie, cu preponderenţă malefică, era de domeniul fantasticului. Emitea un fel de cîmp biomagnetic care

acționa puternic asupra aceluia pe care dorea să-l influențeze.

Să dăm un mic exemplu, dar grăitor : profesorii de contabilitate și de drept civil ai lui Panait au apreciat, la examen, că tînărul ascultat nu merită decît nota trei, considerînd că și așa este o notă mare cît un volant.

Imediat, umbra a acționat, prin tentaculele ei magnetice, asupra celor doi profesori și nota trei s-a întregit cu încă două bucle și a devenit nota opt !

Cînd a fost vorba de repartiție, după terminarea facultății, umbra a emis un cîmp magnetic asupra comisiei, în așa fel, încît, Panait, în loc să fie repartizat la Ghergani, a ocupat unul din puținele posturi disponibile din Capitală.

Sau un alt exemplu : avansarea pe treptele de serviciu !

Panait, deși după competența lui profesională ar fi trebuit să urce aceste trepte în cîrje, datorită acțiunilor binefăcătoare realizate de umbră, galopa fără efort, fără transpirație, non stop.

În contact cu umbra lui Panait, șefii săi ierarhici din tigri deveneau blînde și docile antilope.

Pentru puterea ei magnetică, telepatică, umbra a primit tot felul de porecle...

Panait este un om subțirel, ca un plop, un bărbat prezentabil, modern, totdeauna în pas cu moda, dar, din punct de vedere al capacității profesionale și intelectuale, deși nu i-a călcat piciorul niciodată în Veneția, era tufă !

Poate ar fi rămas un tip obscur, dacă n-ar fi fost această umbră, care să planeze asupra lui, ca umbra unui vultur deasupra munților, ca un far deasupra valurilor, ca un nimb deasupra sfîntului Pafnutie, ca o parașută deasupra tropicelor, ca o cupolă de sălcii

plîngătoare deasupra apelor, ca o bănuială de soţ gelos asupra soţiei infidele (care, săraca, are gîndurile mai curate ca lacrima !).

Mai erau cîţiva căţei care mîrîiau pe la colţuri, cum că Panait a avansat *suspect de repede* la gradul de şef de birou, în timp ce Neagu şi Lucan, cu merite evidente în profesia lor, se apropiau de pensie şi tot simpli funcţionari au rămas.

Dar, cum am spus, căţeii doar mîrîiau, nu lătrau, de teamă să nu fie observaţi de umbră, care, prin forţa ei de transfer al energiei, ar putea determina cine ştie ce mutaţii în cine ştie ce locuri.

Aşa că Panait îşi vedea liniştit şi automulţumit de treburile lui, de maşinuţa lui, de apartamentul lui cu trei camere şi de toate celelalte.

— Acum ar trebui să te însori, să-ţi întemeiezi şi tu o familie, l-a sugestionat umbra grijulie.

Iar Panait nu voia să o supere, de aceea, volens nolens, s-a hotărît să facă pasul cel mare. Dar n-a avut posibilitatea să aleagă, a ales umbra pentru el. Ba, a fost chiar categorică în desemnarea viitoarei soţii. Ea era Tania, secretară în minister.

Tania este o femeie foarte nostimă şi mai atractivă decît o mare caldă. Cîţi bărbaţi nu suspinau în urma unduitorilor săi paşi de balerină ! Dar, rămîneau cu suspinatul.

— Ai multe defecte : ai ochii albaştri şi mie îmi plac negri, ai gîtul scurt şi gros şi mie îmi place invers, ai orizont redus, ai vocabular limitat la cultura „faptului divers“ din cotidiene. Dar, în schimb, ai o umbră superbă, adorabilă, de care sînt îndrăgostită ! De aceea, accept cererea ta în căsătorie ! i-a spus Tania lui Panait.

— De acum încolo, umbra mea va fi şi a ta! i-a şoptit tandru el, plin de mîndrie şi eleganţă bărbătească.

Cu puţin timp înainte de data cînd trebuia să aibă loc căsătoria, s-a întîmplat un fapt incredibil, dar adevărat...

— Încă nu este momentul să ne căsătorim! l-a anunţat ea pe Panait. Trebuie să amînăm nunta. Se petrec în lume fenomene meteo ciudate. Au izbucnit nişte explozii solare, ale căror radiaţii influenţează în mod vădit viaţa de pe pămînt şi comportamentul oamenilor. Sînt atîtea exemple elocvente în acest sens. Unii oameni întîrzie la serviciu, ceea ce înainte de explozii nu s-a întîmplat niciodată. Alţii conduc maşinile cu viteze supersonice, tot din cauza influenţelor exploziilor solare, ceea ce nu s-a întîmplat niciodată înainte. Unii jucători de handbal, fotbal, polo, nu mai nimeresc spaţiul porţii, ceea ce nu s-a întîmplat înainte de năstruşnicele astea de explozii. Alţii vînd meciurile, ceea ce nu s-a întîmplat înainte. Şi, în fine, sub influenţa exploziilor solare, unii oameni fac crize de inimă, iar alţii... îşi pierd umbra. Mie mi-a spus mama să mă feresc de oamenii fără umbră, aşa cum Harap-Alb se ferea de spîni!

După cîteva zile, ireparabilul s-a produs: Panait şi-a pierdut umbra, care s-a risipit în neant ca un puf de păpădie!

— Păcat! Fără umbră nu mai ai nici un farmec, nici un haz, nu eşti interesant deloc, a spus Tania, cu o luciditate demnă de toată lauda. Înzestrată cu simţ practic, a renunţat fără remuşcări la căsătorie.

A doua zi, au apărut primele consecinţe şi la serviciu.

— Să-l vedem de ce mai e în stare acum, după ce a rămas fără umbră?!

Panait se simţea ca un pui golaş în plină iarnă, ca un meci de fotbal fără minge.

De supărare s-a aplecat ca laleaua în arşiţa soarelui.

Ce ţi-e şi cu exploziile astea solare ! Şi el care nu ştie nimic despre ele ! Oricum, trebuie să fie teribile, dacă şi umbra a...

Aniversare antialcoolică

De cîte ori se află în laboratorul lui Jenică, Sandu se plictiseşte de moarte.

De data asta însă, curiozitatea îi crescu vertiginos în intensitate, iar privirea îi rămase pironită pe „Teleecranul timpului", fidel mijloc de a vedea viitorul. Astfel a avut prilejul să fie martorul unei interesante scene.

Interiorul unei camere tapetate cu trandafiri roşii. Pe o masă străjuită de trei vaze cu trandafiri, tot roşii, se mai găsesc nişte farfurioare cu rămăşiţele unui tort de ciocolată, care au mai rămas după marile bătălii gastronomice dinaintea miezului nopţii. În mijlocul camerei, printre invitaţii care îl privesc cu stupoare, inginerul Sandu, ameţit, se clatină ca o răchită în bătaia vîntului, în toate direcţiile cardinale, strigînd printre sughiţuri :

— Trăiască superba, geniala Cristina, fata dirijorului orchestrei simfonice, care, drept să spun, mă şi mir cu cine seamănă !

Ceasul de pe peretele încăperii arată orele douăzeci şi patru.

Inginerul Jenică închide aparatul.

— O să fii penibil, Sandule !

— Invenția asta a ta, „Teleecranul timpului", e o mare tîmpenie ! spumegă furios Sandu.

— Sigur, încă nu este pusă la punct, dar tîmpenie, te asigur că nu este ! Așa vei arăta tu, peste două zile, la aniversarea celor douăzeci și unu de ani ai fermecătoarei Cristina !

— Îți voi dovedi că aparatul tău nu este decît o rablă patentă, care merge mai prost decît un ceas de bucătărie și la prezicere se pricepe mai puțin ca o țigancă ce dă în ghioc ! Ei bine, poimîine n-am să pun în gură decît apă. Auzi ? Doar apă !

— Tu ? hohotește ironic Jenică. Tu care ești recunoscut ca un *euspongia officinalis*, singurul burete natural dintre violoniștii noștri !

— Dragul meu drag, mîngîie Sandu compătimitor părul lui Jenică, roșcat și des ca o blană de vulpe năpîrlită. Îmi pocnește inima de milă, dar cred că voi avea mai mare succes ca tine la tulburătoarea Cristina !

. . . .

În camera cu trandafiri roșii, în jurul mesei străjuită de trei vaze cu trandafiri tot roșii, stau douăsprezece persoane : dirijorul cu soția, doi prieteni mai în vîrstă cu soțiile și trei perechi de tineri.

Uneori, directorii — dirijorul e și directorul orchestrei simfonice — au fete urîte, pe care încearcă și reușesc să le mărite cu subalternii. Cristina, însă, e o excepție de la regulă, o excepție adorabilă pe care nu trebuie s-o mărite „papa" !

Deocamdată, se află între violonistul Sandu și inginerul Jenică, a căror rivalitate o cunoaște și o amuză.

Se discută, se rîde. O muzică discretă străbate din camera alăturată. Ceasul din perete arată orele douăzeci și două.

Tînărul din fața lui Sandu, cu apele privirilor puțin cam tulburi, toarnă vin în pahare.

— După cîrnații ăștia picanți și delicioși, un pahar cu vin e aur !

Sandu pune mîna deasupra paharului, refuzînd hotărît, deși înghite în sec.

— Mulțumesc ! Pentru mine „băutura ideală este apa minerală". Deci doar... borsec.

— Borsec cu sarmale ! rîde Cristina.

— Ți-am spus : eu nu beau !

Cristina, care e studentă la medicină, îi face un test, excitîndu-i simțul olfactiv și glandele gastrice : îi trece paharul cu vin pe sub nări.

— Și e un vin ! Și are un buchet !

— Așa e Sandu ! toarnă Jenică sare în dulceață. E antialcoolic, în rest e băiat bun !

Ceasul din perete arată orele douăzeci și trei !

Toată lumea dansează. Jenică o ține în brațe pe Emilia, prietena familiei, o femeie corpolentă.

„Am impresia că dansez cu un butoi !" suspină el în gînd, urmărind cu o privire melancolică perechea, ce-i drept, atît de potrivită, formată de Sandu și Cristina.

Purtînd în mîini, ca pe un copil de porțelan, platoul cu tortul în care sînt înfipte douăzeci și unu de lumînări, soția dirijorului își îmbie musafirii.

— Poftiți la tort !

— Face mama un tort grozav ! o laudă Cristina.

— Nu-i așa că Sandu e un dansator admirabil ? ! o instigă Jenică.

— Excepțional !

— Și încă a fost modest ! continuă el. Să-l vezi dansînd pe trei cărări !

Se suflă în lumînări, se taie tortul, se toastează şi, din nou, la dans.

Pe o măsuţă este adus un castron imens. Cristina pregăteşte cruşonul. E mare specialistă. „Cruşon a la Cristina“ nu face decît... ea.

Jenică se apropie de Sandu, care soarbe dezgustat dintr-un pahar.

— Tot „apa minerală, băutura ideală“ ?

— Tot ! Invenţia asta a ta, „Teleecranul timpului“, poţi s-o dai spre brevetare Aprozarului din colţ !

— Cred că ai dreptate ! suspină sceptic Jenică. Deşi mai sînt încă cinci minute pînă la orele douăzeci şi patru !

— Crezi că eu sînt omul care se poate îmbăta în cinci minute ?

Dirijorul, jovial, mulţumit că petrecerea i-a reuşit, se apropie de ei.

— Prietene Sandu, în seara asta puteai să faci o excepţie. Măcar un pahar cu şampanie !

— Totdeauna, după primul pahar urmează al doilea şi apoi, al zecelea. Paharele astea au un talent al lor, că se atrag ca într-un ciclu magnetic al unei game cromatice, răspunde înţelept Sandu.

— Bravo ! Eşti un model de băiat ! Cumpătarea este mare lucru pentru un om care vrea să facă ceva în viaţă. În orchestra pe care o conduc, nu-i tolerez pe cei ce se dedau băuturii ! Am nevoie de instrumentişti cu mintea limpede şi mîna sigură !

— Mulţumesc, tovarăşe dirijor, mulţumesc !

— Decît să-mi mulţumeşti, mai bine du-te şi invit-o la dans pe Cristina !

— Mă duc, zbor !

Fîstîcit şi fericit, Sandu se întoarce grăbit, face cîţiva paşi în direcţia Cristinei, alunecă pe o coajă de banană rătăcită, se loveşte de uşă şi cade cu capul în

castronul cu cruşon, pe care îl varsă, nu înainte de a înghiţi multe guri zdravene. Toată lumea îl priveşte stupefiată. Violonistul Sandu, ameţit de impactul cu uşa şi de cruşonul înghiţit, se clatină ca o răchită în bătaia vîntului, în toate direcţiile : nord, sud, est, vest, strigînd printre sughiţuri :

— Trăiască superba, geniala Cristina, fata dirijorului orchestrei simfonice, care, drept să spun, mă şi mir cu cine seamănă !

Ceasul de pe peretele încăperii arată exact orele douăzeci şi patru !

ÎNTERFERENȚE DE... REPLICI?...

Există nenumărate procedee de a scrie umor. Cea mai uzuală metodă este să scrii... fără metodă ! Adică, așa cum îți vine. Și de multe ori îți vine bine !

Suportul umorului sau, dacă vreți, osatura lui constă în iscusința cu care este scris, spus și ascultat.

Și în umor, ca și în alte domenii, se caută formule inedite.

Dar, de fapt, majoritatea sînt formule vechi, întoarse pe toate fețele.

O formulă mai puțin întoarsă — căci este atît de știută, încît nu mai are haz nici chiar răsucită — este cea a interferenței dintre replici, cum, de altfel, se mai întîmplă în diverse convorbiri telefonice interurbane, internaționale sau chiar interplanetare (după teoria nedemonstrată pînă în prezent sută la sută, că și pe alte planete ar exista viață !).

O altă categorie o constituie interferențele de unde hertziene dintre radioamatori, folositoare societății chiar și pentru salvarea de vieți omenești.

Mai sînt încă atîtea și atîtea interferențe sonore ! E oare normal să vă explicăm noi această teorie ? Cui ? Dumneavoastră ! Păi, cum o să ne interferăm ?

Unele interferențe au caracter minor, cum ar fi cele dintre o pisică și un șobolan, care se soldează în nouăzeci la sută din cazuri cu dispariția șobolanului. În restul de zece la sută, a pisicii, dacă e șobolan „ciobănesc", că s-au văzut și lupi mîncați de oi !

Sau... merg pe bulevard un EL și o EA. EL o acostează pe EA :

— Ce faci, căprioaro ?

Întrebarea lui se interferează cu palma ei ! Uneori, palma este înlocuită cu alt gen de lovitură, caz în care EL se interferează cu asfaltul.

Sau... un om merge pe stradă și întîlnește o librărie. Și acolo se află cartea „Fiecare cu ale lui". El n-o vede... deci, nu se interferează. Sau el o vede și n-o cumpără. Și iar nu se interferează. Sau el o vede, o cumpără și vrea s-o citească... Atunci începe interferența... Și... cine știe ce va mai urma ? ! Ce-o fi o fi ! ? !

Gimnastica de înviorare

„Mai degrabă vei vedea un melc cîştigînd maratonul, decît două femei prietene !

Mai degrabă vei vedea un ciclop cu doi ochi, decît două femei prietene !

Mai degrabă vei vedea doi stîlpi de telegraf dansînd charleston, decît două femei prietene !"

Şi reflecţiile continuă în felul acesta, pe toate cele zece pagini ale „jurnalului intim", aparţinînd unui amic, pe care toată lumea îl ştie ca un notoriu misogin.

Adevărul este că prietenia dintre două femei e un fel de cutie a Pandorei : strălucitoare pe dinafară, dar nu ştii ce surpriză ascunde.

Probabil că există explicaţii de ordin anatomic, fiziologic sau biologic, din moment ce femeile, în raporturile dintre ele, au un temperament de pisică : se acceptă, dar nu se iubesc !

În legătură cu acest lucru, curios fiind din fire, m-am apucat să fac „cercetări". Un test aici, altul colea, o discuţie, două discuţii, multă bibliografie şi o... o picătură de viaţă dintr-o poveste...

Ana şi Emilia sînt două fete tinere, vesele, blonde şi delicate. Ana este economistă la Întreprinderea de Maşini-Unelte din localitate. Are ochi mongoloizi şi părul de culoarea aurului.

Părul Emiliei bate mai mult în galbenul maroniu al frunzelor de toamnă, iar primăvara bate în galbenul auriu al florilor de păpădie ! Ochii ei sînt rotunzi şi blînzi ca luna plină ! Are doi ani mai puţin decît Ana şi e studentă în ultimul an la Institutul Politehnic din oraş. Stă în gazdă la mătuşa Maria, mama Anei, unde

fetele au drept dormitor, cea mai spațioasă cameră din apartament.

Și așa, prin forța împrejurărilor, s-a născut între ele o „sinceră prietenie" ! Își cunosc toate gîndurile, sau, mai bine zis, aproape toate, își cunosc toate bucuriile și chiar o parte din necazuri. Nu toate, pentru că o discreție oarecare tot e frumos de păstrat !

Ceasul a bătut ora șase. Soarele, care a deschis un ochi pe după blocuri, arată că e dimineață. Ferestrele camerei sînt larg deschise, ozonul zburdă în fiecare colțișor, iar fetele, în costume de sport, au început gimnastica de înviorare, în timp ce, de la balconul blocului de vizavi un puști de vreo cincizeci de ani (cu bătaie !) le urmărește cu binoclu și cu... plăcere ! Are și ce vedea ! Amîndouă au siluete de balerine, sînt tinere, sînt frumoase și... în costume de sport !...

— I-aș scoate un ochi tipului ! se înfurie Emilia.

— Unu... doi... unu... doi... își continuă calmă gimnastica Ana. Cum merge cu practica ?

Emilia își face luna de practică la uzina unde lucrează Ana.

— Practica merge ceasornic ! Cei din atelier mă ajută. E adevărat, însă, că sînt și eu o fire comunicativă și veselă. Toți colegii mă iubesc !

— Unu... doi... unu... doi... continuă Ana malițioasă numărătoarea, sărind ca o minge, în ritmul mișcărilor.

— Mi-am însușit repede noua tehnologie ! Am făcut mulți pași înainte !

— Unu... doi... unu... doi...

— Dar am uitat să te întreb : tu ce-ai făcut la reciclare ?

— Perfect ! Am luat note foarte mari !

— Unu... doi... unu... doi... a venit rîndul Emiliei să își arate cunoștințele de matematică superioară.

Și cum îi stă bine unei femei cînd îi place să se laude, Ana continuă :

— La asamblarea pieselor nu mi-a luat-o nici o fată înainte !

— Una... două... trei... patru... una... două... Apropo, scumpa mea, știi că ai mai slăbit ? !

— Cred și eu ! Țin regim strict. La prînz nu mănînc decît o porție !

— Una... două... trei... patru... Și Emilia face o mică pauză de numărătoare, luînd poziție „pe loc repaus". Îți stă foarte bine mai slabă ! Păcat că pielea ți s-a cam lăsat și a făcut niște cute. E adevărat că sînt imperceptibile, dar trebuie să ai grijă, să faci cît mai mult sport, o sfătuieşte compătimitor Emilia.

— Ce tot vorbeşti ? Nu stau o clipă ! Nu-mi văd capul de treburi! De-abia am timp să beau o calefuță!

— Una... două... trei... patru... își reia Emilia gimnastica.

— Ascultă, iubiţica mea, de cîteva zile nu mi-ai mai povestit nimic despre Dănuţ al tău. Ce mai face ?

Emilia se încruntă puţin, apoi, după o clipă de gîndire, răspunde sigură pe ea :

— El nu ştie decît un singur lucru : să mă iubească ! Dar nu aşa banal, ca orice muritor de rînd. El mă iubeşte poetic ! Mereu îmi recită cu vocea lui lirică : „Dragostea nu-i ea o floare / Floare ce s-a scuturat / Dacă totuşi ea dispare / N-ai iubit cu-adevărat !"

— Frumoase versuri scrie ! Nu mi-ai spus pînă acum că are talent !

— Nu sînt ale lui, tu. Le-a tradus dintr-un poet indian sau pakistanez sau islandez... Oricum, sigur, un poet american ! Așa știe el să mă cucerească ! Ce crezi că mi-a spus aseară, cu ochii plini de stelele pasiunii ? Şi, imitînd fără talent vocea lui Dănuţ, declamă: „Pentru tine înfloresc, într-o tăcere profundă, toți trandafirii din lume !"

— Unu... doi... unu... doi... fandează Ana, cu picături de sodă caustică în glas. Dar și tu meriți dragostea lui ! Ești o fată serioasă !

— Ai dreptate ! Nu iubesc decît un singur băiat !

— Unu... doi... trei... patru...

— Dănuț e un băiat bun, admirabil ! Glasul Emiliei prinde culoarea tandreței. Timpul pe care îl petrecem împreună merită orice sacrificiu.

— Unu... doi... unu... doi... Chiar n-are nici un cusur ?

— Ei, sigur că are... ă... așa mai bea și el, ca omul, cîte un păhărel de vin...

— Unu... doi... trei... patru... cinci... șase... șapte...

— Între noi este ceva trainic ! Sînt convinsă că voi fi fericită alături de el mulți ani !

— Unu... doi... unu... doi...

Și, poate că gimnastica de înviorare, ca și malițiozitatea fetelor, ar mai fi durat pînă seara tîrziu, dacă Ana n-ar trebui să se ducă la serviciu, iar Emilia la facultate.

Emilia coboară pe scări (ascensorul tot e în revizie), într-un fel bucuroasă că își continuă gimnastica. Gîndul la Dănuț o chinuie ca un coșmar. Dac-ar ști Ana că de trei zile s-a despărțit de el, pentru că l-a văzut la braț cu altă fată ? ! Eh, o să-i treacă ! Îi spune asta soarele care aleargă vesel pe cer.

Ana coboară și ea tot veselă (ascensorul e tot în revizie !).

„Ah, cîteodată unele femei sînt proaste de dau în gropi ! Cum poate Emilia să creadă că mă amețește cu versurile lui, cu iubirea lui poetică, cu stelele pasiunii lui... ? Parcă eu n-am observat că nu mai pleacă seara de-acasă, că se îmbracă cu aceeași rochie ponosită, că nu se mai parfumează, că..."

Și totuși, studiile mele sînt de-abia la început. Eu unul încă sper să demonstrez că prietenul meu, misoginul, care ține un jurnal de cugetări, greșește. Pînă acum am găsit cîteva argumente...

— Unu... două... unu... două...

Fiecare cu ale lui !

„Întîmplarea“ e acea fată unică în lume, care îți iese în cale, te ia de mînă și te duce la primărie !

„Întîmplarea“ e acel val de mare neastîmpărat, care te smulge de la țărm și te aruncă în brațele unui salvamarist care știe să înoate !

„Întîmplarea“ e acel loz în plic pe care îl iei de jenă, ca să schimbi o hîrtie de o sută, și cîștigi o Dacie 1 300 !

„Întîmplarea“ e acea cărămidă care îți cade în cap de la etajul zece și te transformă în înger.

S-ar putea spune că viața noastră este o galaxie de întîmplări, ale căror orbite se interferează, dînd naștere unor serii de reacții în lanț.

E o zi frumoasă, în care soarele aprinde cireșe roșii în obrajii fetelor, în care pisălogii tac trei minute ca să admire natura, în care vînzătoarele vesele te servesc prompt și conștiincios, și în care oamenii, dornici să-și umple plămînii cu ozon din cerul frunzelor, se duc într-un parc, ceea ce a făcut și subsemnatul.

Aceasta a fost a doua întîmplare.

A urmat, apoi, un șir lung de întîmplări, în mijlocul cărora m-am aflat și eu, precum gălbenușul în mijlocul oului !

M-am așezat sub un tei, al cărui parfum, dulceag și calmant, mi-a adus aminte de ultima gripă.

Pe banca din dreapta mea s-a așezat, după port și înfățișare, un cioban.

Aerul de aici, față de cel de la stînă, e ca brînza de vaci pe lîngă cea de oi, dar, oricum, e respirabil !

— Bună ziua, bade Ioane ! Dumneata aici ?

În fața ciobanului a răsărit un milițian, așa cum răsar totdeauna milițienii : „nu știi de unde ? !“ și asta e bine !

— Ce surpriză, cumetre Grigore ! i-a întins mîna, plăcut *surprins, badea Ion. Iată te uită ce mică* e lumea !

— Ce mai e pe la stînă ? se interesă Grigore, așezîndu-se alături pe bancă. Ce-ți mai fac oile ?

— Ce să facă, lînă ! Dar tu, tot mai dirijezi circulația ?

— Tot !

Și amîndoi au început să rîdă, de parcă cine știe ce glumă ar fi spus.

Rîsul este sănătos și îngrașă, semnalmente ușor de citit pe fețele lor rumene.

Discuția a continuat, dar a dispărut din atenția mea, ca un rîu care se pierde din vedere.

Și poate m-aș fi mulțumit să inhalez cît mai multă natură, așa cum îmi propusesem la început, dacă n-ar fi avut loc a patra și ultima întîmplare de pe ziua de azi.

Pe alee au apărut două personaje care mi s-au părut caraghioase, nu pentru că erau în pas cu moda, ci pentru că erau alături de ea : amîndoi, blugi decolorați, cu manșete deșirate și sac pe umărul stîng. El, părul lung nepieptănat, ea, păr lung nepieptănat. El, cu barbă, ea, fără barbă. Poate că sînt romantici, mi-am spus eu, și au venit în mijlocul naturii. Oricum *natura paucis est contenta.*

Eram, cum se spune, la mijloc, între două focuri. Eram cutia lor de rezonanță. Eram telefonul în care se întîlnesc două convorbiri. Dar ce nu eram ?

— Iubito, am început să captez cu urechea stîngă patetica declarație a îndrăgostitului. N-am să uit niciodată ziua în care te-am cunoscut !

— Nici eu ! îi răspunde tînăra, la fel de patetic. Ne cunoaștem de peste două ore !

— E minunat aici, sub teiul acesta divin !

— ...loc de parcare, am captat cu urechea dreaptă vocea milițianului.

— Ce ochi albaștri ai ! își admiră ea iubitul.

— Ce obrăjori fini ! o mîngîie el, în timp ce ea încearcă, duioasă, să-i descurce chica. Ce păr ondulat ai ? !

— ...lînă creață... l-am auzit din dreapta pe badea Ion, lăudîndu-și calitățile oilor sale dragi.

— Tot așa îți iubești oile ?

— Tot, dar la una țin cel mai mult, e nostimă tare ! I-am pus și nume !

— Cum ai botezat-o ?

— Cocuța, l-am auzit pe vecinul din stînga, nu mă mai satur de sărutul tău ! Cu coada ochiului, am observat cum ea își lasă ochii în jos, sfioasă.

— Pînă acum nu m-a sărutat nimeni !

— ...o turmă, își continuă vorba badea Ion, după care atenția mi-a fost atrasă din nou de tînărul îndrăgostit.

— Iartă-mă că îmi permit să te întreb, iubito, în viața de toate zilele cu ce te ocupi ?

— Acum doi ani am terminat liceul.

— Și cum a mers ?

— ...cu destule accidente... s-a interferat milițianul.

— În clasa a zecea a mers mai greu, suspină ea.

— ...a rămas în pană, continuă cumătrul Grigore.

— Și în prezent cu ce te ocupi, scumpo ?

— Ce întrebare neprincipială, dragule ! Cu ce vrei să se ocupe o fată fără ocupație ? De-aia mi-a dat Dumnezeu părinți tineri și sănătoși, să se ocupe ei de mine !

— Ai dreptate, își face autocritica băiatul. Ce întrebare stupidă ! Și în timpul liber, ce faci ?

— Mă pregătesc pentru facultate.

— Am auzit că se intră cam greu.

— Da, dar am pe cineva care s-a oferit, cu totul dezinteresat, să mă sprijine.

— ...un cric... se auzi din dreapta.

— L-am cunoscut de curînd, m-a chemat la el acasă.

— Și te-ai dus ?

— ...cu viteză excesivă... și-a terminat fraza milițianul.

— Bravo ! Se vede că ai ceva în căpșorul ăsta !

— ...zer... vorbi badea Ion.

— Şi eu, draga mea, am fost bun la liceu, dar facultatea n-am urmat-o. Am avut motivele mele !
— ...i s-a acrit...
Urechile mele continuau să capteze cînd din stînga, cînd din dreapta şi nu mai reuşeam să fac distincţiile necesare.
— Deşi, draga mea, îmi place mult să citesc.
— ...ghidul Capitalei...
— Sînt mulţumit. Visul meu s-a împlinit : sînt casier la O.R.A.C.A.
— ...ce mai brînză !...
— Aici, la O.R.A.C.A., îmi merge treaba bine !
— ...a prins cheag...
— Seara, înainte de a depune încasările...
— ...le ia caimacul...
— Iubitule, nu cumva n-ai maşină ?
— Cum să n-am, iubito ? Dacia 1 300-combi, din munca mea cinstită.
— ...infracţiune, sadea.
— Eşti grozav, ai să ajungi departe !
— ...la oi...
— Abia aştept să te prezint lui Zozo, prietena mea. Cînd te-o vedea, sînt curioasă ce o să zică ? !
— ...ce berbec !
— Zozo e măritată. E femeie serioasă, are soţ legal !
— ...şi doi clandestini...
— E cam bătrîior soţul, dar n-ai ce face : ce ţi-e scris în frunte ţi-e pus !
— ...coarnele...
— Mîine înaintăm actele, să ne căsătorim.
— Ce fericiţi o să fim ! Căsătoria noastră o să dureze o veşnicie !
— ...din piaţa Victoriei pînă la Romană.
— O să ne înţelegem bine. Eu sînt un om...
— ...cîine ciobănesc...

— Liniştit şi tăcut.
— ...latră toată ziua.
— Să mergem, iubito !
— Să mergem, iubitule ! Auzi cum îmi bate inima pentru tine !

Şi au plecat, fără să aud cum le bate inima. Păcat ! Pentru bătăile inimii lui simţeam nevoia să aud fluierul miliţianului, iar pentru bătăile inimii ei, mi-ar fi plăcut să aud turma lui badea Ion : beee... beee... beee... !

Frumoasa din dreptunghiul magic

Gîndurile lui aleargă cu zece mii de locomotive Diesel pe secundă, dar fără să poată ieşi nici unul din tunelul faringelui.

Aşa se întîmplă ori de cîte ori o vede. Trei minute rămîne mut de admiraţie, dar îşi revine !

Paradoxal, torida ei frumuseţe îl face să se simtă sub un duş de gheaţă. Îi taie respiraţia.

Este, aşa cum o vede el, şi aşa cum a văzut-o Adam pe Eva : unică, fără termen de comparaţie. Să lăsăm Nefertitele, Giocondele, Beatricele ! Ea este vie ! O iubeşte cu fiecare fibră, cu fiecare cromozom, cu toată fiinţa lui.

Din nefericire, pentru că nouăzeci la sută din dragostele mari ale omenirii au ca postament comun „nefericirea", ea nu numai că nu-l înţelege încă, dar nici măcar nu-l ia în seamă.

El însă nu dezarmează, insistă. Şi bine face ! Sau poate, nu face bine ? ! ?

Astă seară, ea i se pare un milion de păsări colibri. De fapt, n-a văzut niciodată o asemenea pasăre, dar aşa îşi închipuie că trebuie să arate un milion de păsări colibri : ca ea !

— Ce ciudată eşti tu astă seară ! Ochii tăi sînt două oglinzi în care mă văd pe mine şi nimic altceva ! Aş vrea să-ţi cunosc gîndurile, să ştiu unde zboară ele ? !

— ...la cooperativa agricolă „Corbii albi"...

Dudu suspină profund.

— Ne cunoaştem de mult şi totuşi în faţa ta, chiar dacă nu sînt junior, mă simt şi acum ca un copil neprecoce în faţa lui moş Gerilă : timid ! Zîmbeşti ? Vezi, zîmbetul tău încurajator mă face să trec pragul timidităţii. Ştii ce înseamnă asta ?

— ...o cantitate sporită de îngrăşăminte naturale şi chimice...

Dudu oftează din nou.

— Astăzi visez singur, dar mîine vom visa împreună...

— ...la ridicarea satului şi a bunăstării cooperativelor.

Dudu se gîndeşte : „ce capricioasă e Dalia ? ! Sare atît de uşor de la o idee la alta, ca o maşină defectă care sare de la o literă la alta !"... Dar, o iubeşte. Dacă ar putea, el i-ar dărui enormul pom al cerului, încărcat cu stele... „Oare ea ce mi-ar dărui în schimb ?"

— Cîteva ştiri sportive !

— Tu ştii ce visez eu să-mi dăruieşti, draga mea ?

— ...Cupa României !

— Cît de indiferent vorbeşti ! o mustră, plin de amărăciune, Dudu. Iar mie inima îmi bate puternic...

— ...o lovitură de la unsprezece metri !

— În grădina dragostei noastre vor creşte numai flori !

— ...în aplauzele spectatorilor.

— Iubito, tare aş vrea să fii soţia mea şi te asigur că vom fi mai fericiţi decît Tristan şi Izolda, pentru că noi nu vom muri ca ei !

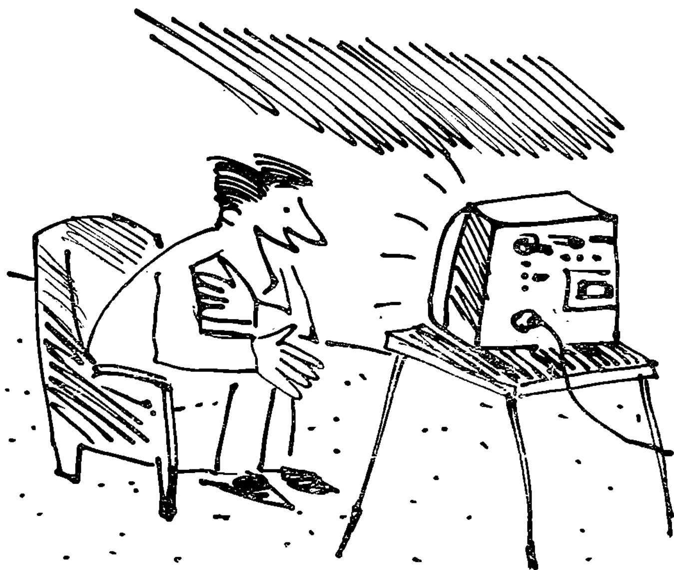
— ...au tras de timp...

— Vom fi perechea cea mai fericită de pe Terra.

— ...meci nul...

Şi iată că ea, scumpa lui, schimbă din nou subiectul. Acum subiectul ei preferat îl constituie buletinul meteo.

Dudu o priveşte cu infinită dragoste şi şi-o închipuie sub înfăţişarea aurorei boreale. E splendidă ! Speranţele lui de dragoste renasc.

— Sînt convins, iubito, că mîine va răsări soarele şi pentru mine !

— ...pe o ploaie torenţială cu înnorări temporare... Aţi ascultat buletinul meteo-rutier. Cu aceasta, dragi telespectatori, emisiunea noastră a luat sfîrşit. Noapte bună !

Restanţierul

Gîndurile lui sînt negre, violete, galbene. În orice caz nu sînt roz ! Colegii lui îşi confecţionează o epidermă rozalie pe malul mării, la Costineşti, sau aleargă pe crestele munţilor, îmbujorate de rododendroni.

Afară, clipele de albastru sînt chemări la hoinăreală pe străzi sau prin parcuri, iar el trebuie să stea să tocească pentru restanţele din toamnă.

Lîngă el, la masa din hol, Daniel, fratele lui mai mic, îşi făureşte un traseu imaginar de vacanţă. Deşi nu pleacă decît în tabără la Buşteni, degetele lui aleargă pe harta ţării şi poposesc în locurile pe care ar vrea să le viziteze.

— Valea Oltului ! spune el cu voce tare. Bicaz, Negoiu !

Sică, restanţierul, deschide uşor fereastra realităţii : „Dacă nu-mi iau examenele, ajung administrator de lalele !"

Şi totuşi, nu-i vine să înveţe !

„Ah, de m-aş vedea odată în toamnă, scris pe lista promovaţilor !" oftează el.

— Vîrful cu Dor ! își continuă Daniel itinerarul, cu voce tare.

„E jale, dacă mă trezesc din nou tăiat de pe tabelul celor reușiți !"

— Retezat !

„Cînd mă gîndesc ce neînduplecat e profesorul cu cei nepregătiți ? ! Ce inimă tare are ? !"

— Pietrosu' !

„O să-mi facă morală că am apucat-o pe o pantă greșită..."

— Valea Rea !

„Dacă rămîn și anul ăsta repetent n-o să se mai uite nici fetele la mine..."

— Pustnicul !

„O să-mi spună de ce m-am luat după Gioni și mi-am lăsat barbă... Uite ce-a ajuns obrazul meu fin ? !"

— Poiana Țapului !

„Vai de capul meu ! Mai am o săptămînă și nu mi-a intrat nimic în cap !"

— Valea Seacă !

„Deh, dacă toate după-amiezile, în loc să învăț, împrumutam remi de la vecina."

— Pietrele Doamnei !

„Cum or fi putînd unii să învețe atîta ? Ce-au în capul lor ?"

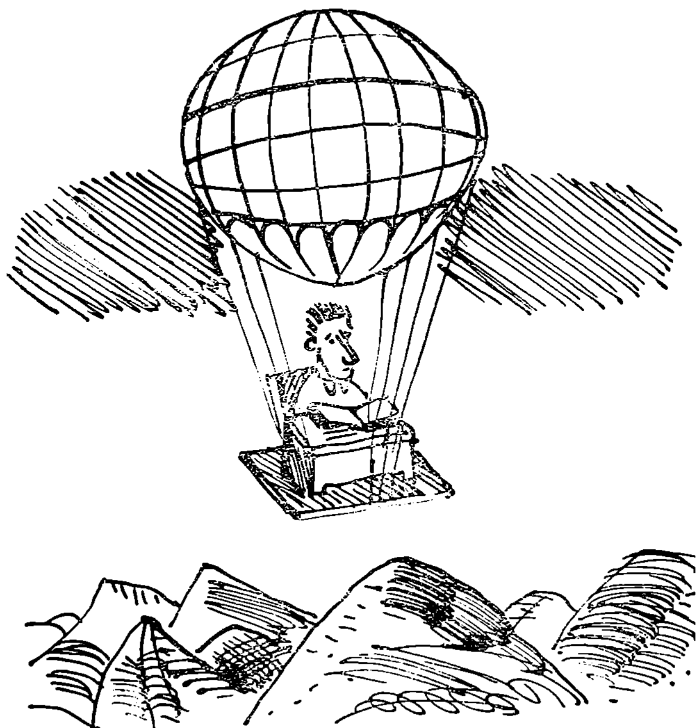
— Trei Scaune !

„Ce-o să mă fac dacă o să cad iar la examene ? O să încerc întîi să-i înduioșez, să umblu pe la asistenți cu săru-mîna..."

— Căciulata !

„La o adică, dacă nu fac nimic, cer reexaminare. O să mă plîng, că, slavă Domnului, sînt rău de gură !"

— Urlătoarea !

„Şi tata ăsta, ştie ce cheltuieli mari am. M-a pedepsit, mi-a luat suplimentul de bani! Ah, ce-am ajuns?“

— Păduchiosul !

„Adio bere !“

— Azuga !

„Adio ciocolată !“

— Dorna !

„Adio restaurante !“

— Postăvarul... Mureşul... Carpaţi !...
„Soarta mea..."
— Amara !
„Mai bine învăţam din timp ! Asta era !"
— Cheia !
Nici acum nu este prea tîrziu, deşi pentru Sică a început să bată al doisprezecelea ceas. Altfel, în viitorul apropiat îl aşteaptă un post la...
— Stîna din Vale !

Parfum de... fabule

De cînd lumea, fabula este un gen literar diplomatic ! Nu lovești omul în față cu pumnii goi, îl lovești cu mănuși !

Omul este o ființă superioară, inteligentă, ajunsă după eforturi considerabile pe cea mai înaltă treaptă a evoluției.

Bătrînul Esop și-a făcut un „transplant“ de lentile la ochi, datorită căruia depista toate tarele omenești.

Dacă le-ar fi spus de la obraz unor oameni ce gîndește despre ei, ar fi fost scurtat cu un cap, sau tratat cu mijloacele „en vogue“ de pe vremea aceea : otravă, cuțit, aruncarea de pe stînci etc.

În loc să spună despre om că e viclean, a spus „vulpe“, în loc să spună că e rău, a spus „cîine“, în loc să spună că e blînd, a spus „miel“, în loc să spună că e leneș, a spus „melc“.

Sistemul lui a fost preluat și dus mai departe, cu succes, și de La Fontaine, și de Grigore Alexandrescu, și... de alții !

Vioara de frasin

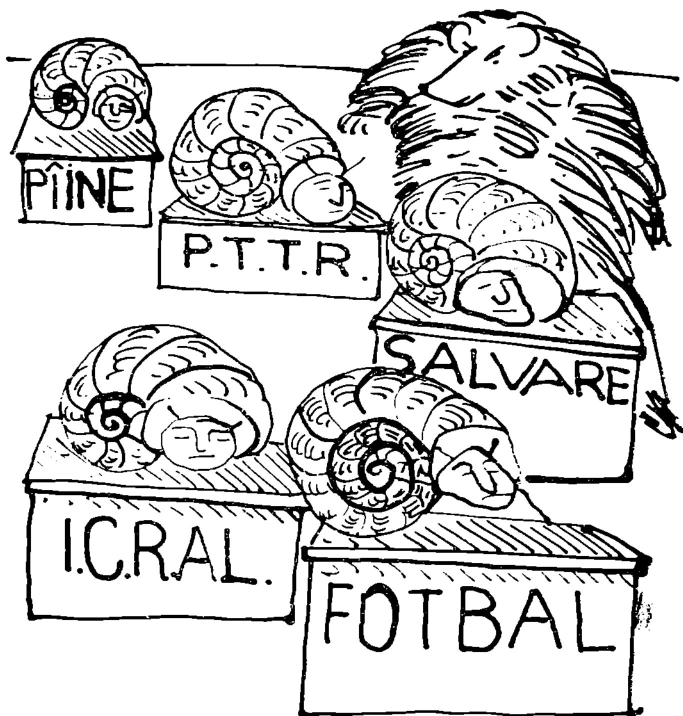
Acolo unde există pădure, există şi ferăstraie s-o taie !

Asta e soarta copacilor : să ajungă scaune, mese, instrumente muzicale, maculatură, lăzi de ambalaj sau coșciuge.

Încă de pe cînd este puiet, fiecare copac își făurește un vis de viitor, așa cum îl îndeamnă inima lui de lemn.

— Eu aș dori s-ajung o bibliotecă Bonanza ! visa un tînăr fag.

— Iar eu s-ajung hîrtie, să se tipărească pe mine piesele lui Paul Everac și să mă destind în rafturile tale ! a șoptit vesel prietenul său bradul.

Alunul voia să ajungă baghetă de dirijor în mîna lui Von Karajan, mahonul să ajungă pian cu coadă mare, iar cireșul, fagot sau, mai bine, nai, să cînte la el virtuozii muzicii populare.

Toți au făcut haz de un salcîm dezorientat, care n-avea încă un ideal în viață.

— Tu nu ești bun decît de ambalaje ! i-a spus nucul. Nu vezi că ești plin de noduri ?

Dar cel mai curios li s-a părut visul frasinului de a ajunge vioară !

— Tu nu ești născut pentru așa ceva ! Din frasin nu se fac viori. Nu ești bun ! și-a dat părerea bătrînul stejar. Lemnul tău este valoros la confecționarea mobilei, croselor sportive, schiurilor. Ce-ți veni să ai pretenția de a fi vioară !

— Vreau s-ajung cu reputație, vestit ca vioara lui Stradivarius. Să cînte pe strunele mele Ion Voicu ! În vîrful piramidei, acolo este locul meu !

Și clorofila i s-a urcat la frunze de atîta infatuare.

Stejarul n-a mai spus nimic, dar a reflectat și a ajuns la concluzia că orice copac ar trebui să-și vadă de lungul ramurilor, că e bine să fie copacul potrivit la locul potrivit.

Oricum, șansele de reușită ale frasinului păreau iluzorii.

Și totuși...

Era o zi, cînd pădurea veselă își scălda tîmplele verzi în apa limpede, albastră a cerului, creînd o asonanță cromatică de toată frumusețea !

O comisie de examinare a lemnului a sosit la fața locului.

A studiat fiecare copac în parte și l-a notat cu cretă. Mi s-a părut surprinzător, chiar straniu, că tînărul frasin a reușit să fie selecționat pentru confecționarea

unei viori. Unii spun că ar fi avut pile, că tatăl său i-ar fi promis directorului fabricii de instrumente muzicale o mobilă stil. Dar astea sînt vorbe de... cracă !

Cert este că frasinul și-a văzut visul cu ochii : a ajuns vioară, repartizată într-o orchestră filarmonică.

Stagiunea de toamnă s-a deschis cu repetițiile simfoniei a cincea de Beethoven.

La aceste repetiții, care erau de fapt debutul ei, vioara de frasin a avut niște emoții că tremura celuloza din ea !

Deocamdată, sala de repetiții răsuna de acordajul instrumentelor.

A apărut, la un moment dat, dirijorul orchestrei.

Posesorul viorii de frasin s-a ridicat, deodată, de pe scaun și s-a adresat revoltat dirijorului :

— Pe o asemenea vioară eu nu pot să cînt ! Mă surprinde în mod neplăcut faptul că acest instrument se găsește aici! Probabil că cei de la fabrica de instrumente au greșit tehnologia. Ascultați și dumneavoastră ce rezonanță are !

S-a lăsat o liniște ca într-o pădure cînd nu adie nici un pic de vînt.

Vioara a început să răsune sub arcuș. Avea o rezonanță ciudată, nemaiîntîlnită, care ar fi putut, eventual, să placă acelei categorii de auditori care se dau în vînt după muzică concretă !

— Ce vioară este asta ? Tingire ? Stol de pițigoi răgușiți ? !

N-a lipsit mult ca violonistul, furios, s-o facă surcele.

A salvat-o pompierul de culise, care, în orele libere, cîntă într-o formație de muzică populară de amatori, fără prea mare prestigiu.

Degeaba a protestat în sinea ei vioara, „că e neam cu un frasin din Cremona, care l-a făcut celebru pe Stradivarius !"

Pompierul a pus mîna pe ea, a mîngîiat-o, să-i mai îndulcească glasul, și... nimic ! Nevastă-sa era chiar să-i probeze făcălețul pe spate, de nervi !

Lemnul rău, tot lemn rău rămîne ! L-a dezamăgit pe bietul pompier.

— Vrei să te dea afară de la reuniune, cu scripca asta ? ! Acolo oamenii vin să audă muzică, nu cutia asta de ambalaj, scîrțîind.

Pompierul s-a gîndit că are un nepoțel, Goguță, băiatul sorei lui, elev în clasa a treia la școala de muzică, și i-a făcut-o cadou de ziua lui.

Așa că vioara și-a schimbat din nou stăpînul.

Purtată sub braț de Goguță, a ajuns la școala de muzică.

La prînz, Goguță s-a întors acasă foarte supărat.

— Tovarășa profesoară mi-a scăzut nota la vioară ! Mi-a spus să vin cu vioara mea veche, că dacă mă prinde că mai vin cu asta, mi-o dă în cap !

Cind sita vineție a cerului a început să cearnă primii fulgi de zăpadă, părinții lui Goguță au dat vioara de pomană unui cerșetor cu aptitudini lăutărești, care își pierduse vioara într-un autobuz.

Acesta s-a bucurat la gîndul că îi va merge „treaba" mai bine.

Și a început să cînte pe sub ferestrele oamenilor. Ferestrele deschise se închideau, cele închise se deschideau și din ele au început să pice în capul cerșetorului ghivece cu și fără flori, cîte un papuc scîlciat, cîte... și mai cîte !

În acest fel, cerșetorul a dat faliment în plină iarnă !

Apoi, a făcut vioara surcele și i-a dat foc, ținîndu-și deasupra flăcării mîinile înghețate, ca să se încălzească.

Osul

Pentru mine a fost efectiv un mare eveniment ziua în care am fost trimis de către I.C.U. (Institutul de Cercetare Umoristică) să urmăresc și să studiez viața și obiceiurile canidelor, să-mi concentrez atenția, în special, asupra lui „canis *familiaris*" (cîinele domestic).

Cîinii sînt foarte răspîndiți în Univers. Ba, chiar populează trei constelații : „Cîinele mare", „Cîinele

mic" și „Cîinele de vînătoare", unde se mai păstrează încă porniri canibalice. Acolo se mănîncă între ei.

Au fost aduși pe Terra de ființe extraterestre, iar la noi au aterizat pentru prima oară pe Piscul Cîinelui.

În epoca mezolitică a început domesticirea lor și, încet-încet, au început să împrumute caractere omenești. Bineînțeles că și oamenii au fost influențați la rîndul lor de aceștia, căpătînd unele trăsături cîinești.

După cele mai noi studii științifice, s-a constatat că, înainte de a ajunge mare, cîinele este mic, se numește cățel și roade oase mici. Ca să devină cîine cu adevărat matur, el trebuie să roadă oase multe și mari. Pentru el, osul rămîne singurul *modus vivendi.*

Iată de ce nu am fost deloc uimit cînd, pe strada Coada cîinelui, lîngă statuia strămoșului lor „Cerberus", au apărut doi căței lățoși, trăgînd de cîte un capăt al unui os măricel, de circa doi-trei metri. M-am apropiat de cei doi, ciulind la maximum urechile.

— Rău am ajuns, Azorică ! Roadem amîndoi același os ! chelălăi unul dintre ei, care avea părul mare, bucălat (permanent la Jeni de la Athéné Palace, că au și ei. Athéné Palace-ul lor), îmbrăcat elegant, într-o jachetă în carouri.

— Ai grijă să-ți îndeplinești conștiincios rosul, că altfel îți pierzi osul, Mambo dragă, îi atrase atenția, grijuliu, celălalt cățel de rasă nedefinită. De unde ai jacheta asta ?

— E de import ! răspunde acesta cu vocea suptă și încărcată de orgoliu.

— Eram sigur ! Se vede că ți-a mers bine !

— Pînă acuma, da. Eu singur rodeam un os ! oftă alb de nostalgie Azorică, a cărui inimă a devenit albastră de supărare...

— Și a fost mare osul ? întrebă compătimitor Mambo.

— Te cred și eu ! Mi-am făcut coteț pe Calea Dorobanți.

— Spune-mi, te rog, ai făcut purici mulți ?

— Oho ! răspunse el sec, nu înainte de a se uita de jur împrejur, cu prudență, ca la intersecție.

— Și i-ai declarat ?

— Cum să-i declar, minte mică de pechinez nedezvoltat ? Erau purici iliciți !

— Și cum ai rezolvat ?

— I-am trecut pe numele lui Fox, văru-miu. El avea acoperire, că rodea un ciolan ! Ah, ce stofă de cîine are !

Și, deodată, Azorică începu să rîdă ca prostul de ceea ce își aduce aminte.

— Într-o zi, s-a găsit un deștept să dea cu bățul în Fox !

— Bietul de el ! îl compasionă Mambo. Și ce-a pățit ?

— Fox n-a pățit nimic, a pățit cel care a dat în el.

— Deh, filozofă înțelept Mambo, cînd dai într-un cîine, vezi mai întîi al cui e !

Din discuții am aflat că pînă la urmă a pățit-o și bietul Fox ! I-au pus zgardă cu briliante de plumb la încheieturi.

— Deci, s-a ales praful de el !

— Dar s-a ales praful și de puricii mei care erau pe numele lui !

Mambo, înduioșat de povestea lui Azorică, a cărui soartă era atît de asemănătoare cu a lui, parcă era trasă la indigoul vieții, a început să urle în direcția lunii, în plină zi.

— De ce plîngi, dragă Mambo ?

— Din același motiv pentru care ai plîns și dumneata, dragă Azorică ! Și eu am avut un prieten bun,

un dulău, pe Dingo, care a fost retrogradat pe postul de javră ! Pufi l-a nenorocit !

— Ca să vezi ?... *Cherchez la chienne,* scînteiază cult, de data asta, Azorică. Și cine, mă rog era Pufi ?

— Secretara lui Dingo. Era rasată ! Purta o blană mirobolantă.

— L-a costat mulți purici pe Dingo !

— Oho! Da', stai, să vezi, veni cu „bomba" Mambo. Pufi i-a făcut și un cățeluș !

— Nevastă-sa n-a mirosit nimic ?

— Cum să nu miroasă ? De-aia l-a părăsit, dar nu înainte de a avea grijă să-l latre undeva !...

Blana lui Azorică se zbîrlise de indignare.

— De necrezut !

— Dingo și-a pierdut ciolanul !

— Era de așteptat. Și Pufi ce-a făcut ?

— După ce i-a stricat coteţul, l-a părăsit și ea ! S-a încurcat cu Rin-Tin-Tin !

— Păi, Rin-Tin-Tin e cam bătrîn !

— E adevărat, dar are purici mulți !

— Deci, s-a zis cu Dingo, s-a zis și cu tine ! chelălăi, plin de înțelegere, Azorică.

— Păcat, că osul pe care îl rodea era bun, avea și zgirci și cărniță !...

Și, amîndoi, încărcați de amărăciune, au plecat cu cozile între picioare, spre cotețele lor personale.

Aveau o înfățișare atît de blîndă, atît de..., cum să vă spun eu, atît de omenească (dacă mi se permite această comparație !).

SUMAR

Redactor: ARIE MATACHE
Tehnoredactor: MIHAIL CÂRCIOG

Bun de tipar: 10.III.1983
Coli de tipar: 8,5

Comanda nr. 20 657
Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"
București — Piața Scînteii nr. 1
Republica Socialistă România

EDITURA
SPORT-
TURISM

„...Unele povestiri mi s-au părut bune, altele foarte bune, iar unele excelente. Ce fac ? m-am întrebat. Dacă spun adevărul despre ei ar însemna să minimalizez propria mea operă. Trebuia să fac ceva ca să-i împiedic să-şi publice cartea... şi m-am grăbit să le scriu un **cuvînt înainte...**"

Ion Băieşu

Lei 11